

Олександр Високий

*Образ твій вигадувать
не стану*

Поезії

Київ – 2011
«Експо-Друк»

ББК 84.4УКР6
В53

Високий О. М.

В53 *Образ твій вигадувать не стану. –
Поезії. – К.: ДДП «Експо-Друк»,
2011. – 392 с.*

Ніжними, чуйними, пристрасними і відвертими поезіями Олександра Високого захоплюєшся з перших рядків. Приваблююча сила його віршів ще й у тому, що вони віддзеркалюють власний досвід поета, неповторний світ його кохання.

ББК 84.4УКР6

© Високий О. М., 2011

© ДДП «Експо-Друк», 2011

Образ твій вигадувать не стану

* * *

Кохання світ...
Він незбагненний,
Він вабить тисячами див.
Колись я в час благословенний
Тебе зустрів і полюбив.

І вже не думав я про інших,
Я прагнув лиш твого тепла,
Яке здавалось наймилішим.
Та зустріч щастя принесла.

Проїшли роки, мов дощ над гаєм,
Злетіли дні, як перший сніг.
А я життя не уявляю
Без ніжних поглядів твоїх.

Без млосних вранішніх цілунків,
Без грішних дотиків руки,
Без двох сердець тривожних стуків,
Які з'єднались на віки.

Олександр Високий

* * *

Новий світанок барвами пролився,
Легенький вітер
Листям шелестить.
Твоїм теплом я знову обігрівся –
Яка ж то дивна й неповторна мить!

Ти стільки літ даруєш мені весни,
Ти стільки ласки віддаєш мені.
У хвилях пристрасті загину..
І воскресну,
Щоб знов пізнати чари неземні.

Із саду линуть пахощі медові,
Хмаринки в небі повагом пливуть.
Нема нічого
Вище від любові,
І саме в ній життя глибинна суть.

Образ твій вигадувать не стану

* * *

Твій погляд мене опалив...
Здалося мені,
Що цей погляд
Є спалахом синіх вогнів,
Хоч був він спрямований потай.

Хоч був він,
Мов виблиск з-за хмар
Яскравого диво-світила.
І в серці здійнявся пожар...
Ти пристрасть в мені розбудила.

Я думав про нас і про те,
Що час над коханням не владний.
За мить
Цілував я і гладив
Волосся духмяне твоє.

Олександр Високий

* * *

Зненацька хмари небо заступили.

А ми у полі,

Ні душі кругом.

І перші краплі, що з небес летіли,

Ловила ти в долоні «черпачком».

Ловила і сміялась, як дівчисько.

І навіть не гадала,

Що ось-ось

Цей теплий дощик, що в долоні бризкав,

Переросте в рясний холодний дощ.

А поки ти ловила і сміялась,

І я тобі, як міг, допомагав...

На дощ ми не зважали,

Ми кохались

Серед хмільних і шовковистих трав.

Образ твій вигадувать не стану

* * *

Після зливи на листі –
Перлини зі скла.
Сад наповнила свіжість і запах жасмину.
До квітучих кущів ти неспішно пішла,
Зупинилась і гілку тонку відломила.

Ти зірвала біляву красу недарма –
Устромила в волосся, що хвилиєю грає.
Я дивився на тебе...
Здавалось, нема
Твоїм милим жіночим фантазіям краю.

Я дивився на тебе...
І гарні слова
Шикувались поволі у нове зізнання.
Оберталась від щастя моя голова,
У якого є назва – кохання.

Олександр Високий

* * *

Без кохання жити неможливо.
В ньому лиш неперебутня суть.
Коли є у білім світі диво,
То його любов'ю люди звуть.

Мчить у синім просторі планета,
Тихі зорі падають в ріллю,
В світі є Ромео і Джульєтта,
В світі є чаруюче «люблю».

Всі ми – діти пристрасної миті,
Від чуття йдемо, від доброти.
Як же можна жити й не любити,
Як же можна щастя не знайти!

Хто зрікався – хай повірить знову,
Хто не знав – хай вкусить згубний плід.
Сенс життя людського – у любові,
І на цім весь Божий світ стоїть.

Образ твій вигадувать не стану

* * *

Смеркалось швидко.
Ми в саду стояли.
Важке гілля схилялось до землі.
І раптом з неба срібні зорі впали
Й розтанули над обрієм у млі.

Ти зойкнула й рукою показала
Вже не на зорі, а на їх сліди.
Ми довго і захоплено мовчали.
А потім в небі, звідки зорі впали,
З'явилися іскринки молоді...

На все свій час: світить, згорить і впасти.
Життя – це мить між зоряних заграв.
...Стояла ніч.
Цвіли барвисті айстри,
Їх світ чарівний створював нам настрої,
І я тебе так палко цілував.

Олександр Високий

* * *

Ах, яка сьогодні ти красива
У вечірній сукні голубій!
Мабуть, тому якось особливо
Прийняла ти подарунок мій.

Ритуал це майже традиційний,
А сьогодні диво відбулось:
Я тебе відчув в своїх обіймах
Мов казкове, незвичайне щось.

Ти в цій платті стала донна, пані,
Герцогиня з лицарських часів.
Дама серця перша і остання,
Та, яку колись я підкорив.

Підкорив і знову підкоряю,
Хоч ніколи титулів не мав...
Головне, що я тебе кохаю,
Як ніхто у світі не кохав.

Образ твій вигадувать не стану

* * *

Ти нахилилась і мене поцілувала.
У цей момент з небес скотилася зоря.
Та більш нічого вже для нас не існувало
В цю теплу літню ніч – лиш ти і я.

Твої вуста мене голубили так ніжно,
Від насолоди подих я затамував.
І ми пливли на хвилі пристрасті неспішно,
Мов одинокий океанський пароплав.

Коли ж над обрієм з'явилися світлі плями
І синій ранок у вікно прошелестів,
Ми засинали зі щасливими думками
Про дивну силу наших почуттів.

Олександр Високий

* * *

Зорі в небі ясні, загадкові,
Місяць стишив поміж хмар ходу.
Нас чекає дивна ніч любові
В білому травневому саду.

Я до тебе і горнусь, і лину,
Зігріваюсь пристрасті теплом.
Ти мені нагадуєш калину,
Що росте у лузі за селом.

Ти така ж духмяна і тендітна,
І на кожний дотик аж тремтиш.
Шепочу тобі: «Кохана, рідна...»
А ти ніжно листям шелестиш.

Образ твій вигадувать не стану

* * *

У нашого міста суттєвий недолік:
Немає палаців і різних там див.
Та наші колись
Поєднались в нім долі –
Це значно дорожче казкових скарбів.

І знову ми в місті, що нам відкривало
Світанки і перше палке почуття,
Де серце моє
До грудей твоїх впало
І там залишилось на довге життя.

Йдемо вздовж алеї.
Листва облітає,
І сонце крізь віти так гаряче б'є.
Нам юність осіння краса повертає,
В уяві минуле, мов сон, постає.

Спасибі тобі, наше місто кохання,
Буремних шукань
І становлень пори.
Чудовий цей день хай не буде останнім
Із тих, що навіяли рідні вітри.

Олександр Високий

* * *

Та зустріч легендою стала.
Чи, може, то перший наш гріх?
Від мене ти квіти приймала
І пальців торкнулась моїх.

Торкнулась ледь-ледь, випадково.
Але – мов вогнем обпекла.
Я мовив одне тільки слово,
А ти мені... все віддала.

І небо розверзлось. І квіти
Змішались з волоссям твоїм.
О, як же могли ми любити
І жити коханням одним!

І зорі над нами сіяли.
І щастя нам впало до рук.
Закохані, ми і не знали
Про болі майбутніх розлук.

Образ твій вигадувать не стану

* * *

Дощ припинився,
І настала тиша,
Відійшли за небокрай громи.
В час такий яскравіше й гостріше
Світ навколишній сприймаєм ми.

Дихається легко.
Сонце мріє...
Хочеш – щастя в Неба попроси!
В наших душах ожили надії,
Наче в гніздах птичі голоси.

Дерева застигли в позах грацій,
Мов пастельні з полотна мазки.
Світ завмер...
Лиш з яблунь і акацій
Все летіли білі пелюстки.

Олександр Високий

* * *

Ти прийшла –
І все навкруг змінилось.
Навіть змоклий після зливи сад
Засіяв на сонці так красиво,
Мов гірлянди на гілках мигтять.

Ти ступила на поріг –
І знову
В домі нашім додалось тепла.
«Ось вечерея, сонечко. Смачного...»
Ти у відповідь цілунком обпекла.

Ні, нічого в світі нам не треба.
Лише погляд і торкання рук.
Ще і ще схиляюсь я до тебе
Під сердець,
Що знову разом,
Стук.

Образ твоїй вигадувать не стану

* * *

День наповнився світлом і свіжістю.
Тихе сонце блукає в садках.
Я в полоні безмежної ніжності,
Що іскриться в блакитних очах.

Десь позаду тумани непрохані
І холодні північні вітри.
Ми з тобою, мов юні, закохані
Всупереч цій осінній порі.

Листя падає, стежку затрушує,
Від багаття здіймається дим.
Наші погляди линуть у душі нам,
Ми нестримні в бажанні своїм.

Я тебе пригортаю, цілуючи.
Мов коштовність, тримаю в руках.
...Дунув вітер, веселий і рвучкий,
І помчав по сусідніх садках.

Олександр Високий

* * *

Загадкова ти,
Мов казка без закінчення,
Мов вночі серпневий зоревій.
Мабуть, тому, що у церкві ми не вінчані,
Повно тайн в твоїй душі палкій.

Я гублюсь в тонких тенетах ребусів,
Йду наосліп майже кожну мить.
Сокровенне приховала недаремно ти –
Щоб мої бажання подразнить.

І мене так вабить мила загадковість.
Без фантазій плин життя нудний.
Відгадаю все, бо в снах моїх казкових
Тільки образ неповторний твій.

Образ твій вигадувать не стану

* * *

В руках моїх перші тюльпани,
Які у садку розцвіли.
Ці квіти зірвав я коханій,
Щоб тішили серце її.

А поки букет я тримаю
І диханням грію своїм,
І подумки все уявляю,
Як нині зрадієш ти їм.

Як візьмеш тендітні створіння,
Пригорнеш в ту ж мить до грудей,
І полум'я квітів чарівне
Змішається з синню очей.

Підніметься знову твій настрій,
Відійдеш від суєтних справ.
І я розділю твоє щастя,
Якому я лиш посприям.

Я все уявляв так конкретно,
Яскраво я так уявляв...
А винний в усьому букетик,
Який я для тебе зірвав.

Олександр Високий

* * *

Я вже не можу жити без страждання,
Без ніжних слів, без дотику долонь.
Колись іскринка нашого кохання
Переросла в негаснучий вогонь.

І він горить святково і красиво,
Освітлює всі прагнення душі.
Ми віримо в його звичайне диво,
Як вірять трави в весняні дощі.

Ти усміхнулась, тихо притулилась...
Природний жест, а в нім загадка є.
І знову серце радісно забилося.
Яка ж ти люба, сонечко моє.

Образ твій вигадувать не стану

* * *

Замріявшись, ти у вікно дивилась.
А я, ввійшовши, зупинився і
Спостерігав здаля лиш несміливо,
Щоб не сполохати фантазії твоєї.

В стрункій поставі я впізнав Венеру,
Такий же профіль, лінія плечей.
Чарівності дано тобі надміру,
Тому й не міг я відвести очей.

У світлі, що пробилось крізь віконце,
Ти вся сяjala, схожа на алмаз.
І зрозумів я: мій суперник – сонце,
До котрого стояла ти анфас.

Олександр Високий

* * *

Тільки ти в моїм серці, в душі,
Ніжний промінь моєї любові.
Я стрічаю світанки з тобою,
Де буває то сніг, то дощі.

А коли над землею встає
Сонця диск і яскраво палає,
Ти в подушку вуста не ховаєш,
Віддаєш найдорожче своє.

Щиро вдячний я Небу й рокам,
Що з тобою мене поєднали,
Що єдиною долею стали.
І ввіки не каятись нам.

Образ твій вигадувать не стану

* * *

Я приніс ромашки: «Ось, дивися...»
Ти мені: «Вже свято? А яке?»
Видно, я помилки припустився,
Раз питання виникло таке.

Виправлюсь, пробач мені, будь ласка.
Але цей букет... Ти лиш відчуй,
В нім ще наше літечко не згасло,
І краси в нім, й сонця досхочу.

Виправлюсь, пробач мені, я прошу.
Нестабільність – випадковий штрих.
Біля ніг твоїх я – подорожник.
А ромашки... Знаю, любиш їх.

Олександр Високий

* * *

Ти лицем до квітів пригорнулась
І забулась в них на мить одну.
Бачу, мила, серцем ти відчула
Їх просту й глибинну таїну.

Ти мені сказала: «Як же мило,
Що приніс ці квіти саме ти.
Я давно-давно їх полюбила –
Айстри променисто-золоті...»

І мені вони з дитинства любі.
Все співпало, наче дивні сни...
Ми з тобою стільки літ у шлюбі.
Айстри...
Поєднали нас вони.

Образ твій вигадувать не стану

* * *

«Ось і чай...» – «А ось моя піала...»

Ароматна цівка аж бринить.
Що в очах моїх ти розпізнала?
А в твоїх розплескана блакить.

У коханих – синява розлита.
Через неї я колись пропав.
Ось і зараз карта моя бита,
Я іще, добавки, жадавав.

Наливаєш. Дрібно ложка дзенька.
Золотаві пташечки на склі.
Розганяла кров раніш «біленька»,
А тепер лиш чай – і я в сідлі.

Та невже той чай? Чи погляд милий?
Як не бився – вирішить не зміг..
Ми з тобою чай гарячий пили,
А в садку кружляв і падав сніг.

Олександр Високий

* * *

Знову сонце над нами і вітер п'янкий.
Все так просто, але – не банально.
Я беру обережно промінчик ясний,
Ставлю в вазу на столик журнальний.

Сидимо на терасі. Над нами бджола
Пролетіла – відстала від рою.
Ми святкуємо тут, а у когось – діла,
Як то кажуть, нема їм спокою.

Ти нестримна така, мов тяжіння земне.
І бентежиш, і звеш, і палаєш.
Як завжди, тихо з розуму зводиш мене,
А в коханні так швидко згораєш.

Образ твій вигадувать не стану

* * *

Ми розмовляємо,
Та правда не в розмові.
Мені достатньо миті – в ній лиш суть! –
Щоб я в твоїх обіймах зник,
Як парус в морі,
Не боячись в тім морі потонуть.

Заглиблююсь в твої казкові володіння...
Багато раз я був, а хочу знов.
І вже не маю обережного терпіння,
І вже у скроні б'є гаряча кров...

Ти найчарівніша,
Як маки на просторі,
Як неба синь, як зорі навесні.
Я знов і знов пливу в тобі,
Мов парус в морі.
І ти всю ніжність віддаєш мені.

Олександр Високий

* * *

Серед лісу, де росли ялиці,
З джерела, що било серед трав,
Набирав я чистої водиці
І тебе з долоні напував.

Ти ковтала, ти хотіла пити.
Умочала в воду щоки, ніс...
А навкруг цвіли рожеві квіти,
А навкруг шумів привітно ліс.

Ти ковтала, і краплини рясно
Падали перлинами в траву.
В ту хвилину зрозумів я ясно,
Що для тебе в світі цім живу.

На твою молюсь чарівну вроду,
На твої глибокі почуття.
П'єш з долоні ти не лише воду,
А й моє, по краплі, все життя.

Образ твій вигадувать не стану

* * *

Радію я, що знову поруч ти,
Що в наших днях не згасла ще надія,
Що на столі троянди пломеніють,
І ми готові сто доріг пройти.

Радію ніжним поглядам твоїм,
Таким пекучим і таким жаданим.
І нехтуючи гамом ресторанним,
Ми зустріч нашу переносим в дім.

Коли ми разом – зайвий цілий світ.
Під дзвін бокалів повторю я слово,
Яке за сутністю давно не нове,
Але приємне слуху стільки літ.

Радію я, що ніч дарує нам
Всі переливи почуттів глибинних,
Таких бажаних і таких нестримних...
А вся печаль залишиться дощам.

Олександр Високий

* * *

Після мряки й дощів повернулась зима.
Над снігами піднявся яскравий солярис.

А в душі моїй пауз затемнень нема:
Я з тобою і в дощ, і в морози кохаюсь.

І люблю, і любитиму я попри все,
Наді мною земні катаклізми не владні.
Хай негоду мені день новий принесе –
Він нічого не змінить у нашім коханні.

Вечоріє... І сонце сідає за гай.
Загоряються в небі вогні кольорові.
Хай минають літа, але, мила, ти знай,
Що немає нічого сильніш від любові.

Образ твій вигадувать не стану

* * *

В негараздах погодних є плюс –
Не мені, а дощам на догоду
Ти сказала:
«Я Небу молюсь,
Щоб воно не змінило погоду...»

І удвох, поки злива гула,
Пробули, розлучитись не в силах.
Та невдовзі розсіялась мла –
Ти вже Бога... про сонце молила.

І коли лайнер стрімко злетів,
Щоб прогаяний час наздогнати,
У ту мить лише я зрозумів,
Як же болісно нам розставатись.

Олександр Високий

* * *

Ми зустрічались вечорами літніми
Під млосну музику невтомних цвіркунів.
Я на побачення приходив з квітами.
І дарував тобі букет без зайвих слів.

Його приймала ти тривожно й несміливо,
Затамувавши в грудях подих, мов дитя.
І все було.
На грані неможливого.
До невблаганності, до сліз, до забуття...

...І часто в пам'яті у час ранковий
Знов оживає, наче в дивнім сні,
Твоє кохання, перше й загадкове,
Що так наївно віддавала ти мені.

Образ твій вигадувать не стану

* * *

В промінчиках твоєї диво-ласки,
Коли душа сопілкою бринить,
Знаходив я любов омріяну, мов казку,
І я її не зрадив ні на мить.

Нам випало пройти життя стежками,
Напитись ніжності з джерел землі.
Люблю в тобі і палкість вечорами,
І пристрасність у вранішній імлі,

І всю тебе, до крапельки, до краю,
До самого глибинного зерна.
І двадцять літ потому вірю й знаю,
Що тільки ти мені потрібна,
Ти одна.

Олександр Високий

* * *

На все прийдешне воля Неба,
І долі нам не обминуть.
Та я весь час ішов до тебе,
Я знав одну-єдину путь.

І вдалині світила наче
Твоя зоря. Я йшов туди...
І хай тебе я ще не бачив –
Та ти була в мені завжди

Якоюсь іскрою тривоги,
Чарівним повієм із мли.
І знаю я, твої дороги
Завжди до мене лиш вели.

Образ твій вигадувать не стану

* * *

Є в житті момент для оптимізму:
Сходить сонце – вирушаю в сад,
Де у променях, схвильовані і ніжні,
Квіти, що садила ти, стоять.

Ти оберігала їх, плекала...
І тепер – невже дива ще є? –
Погляд їх довірливий, ласкавий
Серце зачаровує моє.

Квіти ці зірвати? Ні, не можу.
А вітрець непроханий скубе...
Тріпотіння пелюсток тривожне
Так мені нагадує тебе.

Олександр Високий

* * *

Ти знов ідеш, нам розставатись час.
Стихії ритм: відливи і прибої.
Я засинаю тільки лиш з тобою.
Та ранок завжди розлучає нас.

Наповнений чеканням будній день.
Проблем нелічено, та я нудьгую
І подумки побачення малую,
Бо в мріях – не діла, а ти лишень.

А в свято ми – розведені мости:
Ти нашим дітям пестоці даруєш.
Своєю близькістю і вабиш, і турбуєш.
І знаю: скоро ніч, і прийдеш ти.

Образ твій вигадувать не стану

* * *

Хай стверджують, що все вже відбулось,
І часу плин не можна зупинити.
Чому ж болить душа? Неначе щось
З минулого ще встигнем повторити.

Коли весна ще тільки починалась,
І перші зорі засіяли нам,
І в почуттях своїх ми не зізнались,
Бо не могли довіритись словам.

Коли було все чистим і наївним,
І ми любов, мов тайну, берегли.
Життя здавалось безкінечним й дивним,
І ми удвох назустріч долі йшли.

Олександр Високий

* * *

Любов – це тайна,
Що не терпить зайвих слів,
Вона в серцях відгукується палко.
Про все мені твій синій погляд розповів
І сонячні на довгих віях скалки.

Я пам'ятаю, як питала ти мене,
За що кохаю. Я не знав, чи варто
Це почуття, таке велике й неземне,
Словесною лускою плямувати.

Питання суть лежить, мов на долоні:
Любов не потребує доказів, пояснень,
Бо всі ми у Її Величності в полоні,
У волі Неба і миттєвостей прекрасних.

Образ твій вигадувать не стану

* * *

Липи цвітуть. Ах, який аромат.
Бджоли нектари цілющі збирають.
Скільки їх тут... Все летять і летять.
Тихі жнива без кінця і без краю.

Тільки б не дощ, не забракло тепла,
Тільки б вітри не війнули зі сходу,
Тільки б з Небес благодать пролягла,
І протривала спекотна погода.

Ти підійшла й, зрозумівши мене,
Жестом вказала: на півночі хмари...
Падали бджоли в цвітіння рясне,
Пили останні нектари.

Олександр Високий

* * *

В красі осінній є триумф, і біль, і гріх,
Відлуння почуттів й сердечних мук минутих.
Йї тому, можливо, так світліють наші душі,
Коли ми входим в ліс, як в храм надій своїх.

Ми входимо у велич гаснучих дібров,
Спокійних кленів і дубів, й берізок гордих.
І під звучання лісових птахів акордів
Ми особливе щось в серцях відкриєм знов.

І хай це відкриття непевне і бліде,
Але воно прийшло! Ми зрозумієм раптом,
Що, попри біди всі, тоді нам жити варто,
Коли одне – на все життя –
Кохання нас веде.

Образ твій вигадувать не стану

* * *

Ми не романтики. Але як знать.
Вогонь кохання попри все існує.
Його гарячий подих досі нас хвилює –
Це, мабуть, молодості певний знак.

Ми не романтики. Проте мовчу.
На все в житті є привід і причина.
У нинішніх закоханих своя стежина.
Та нам їх крен в інтим не досхочу.

Ми схильні більше мучитись й страждать,
Горіть у вогнищах занадто вже не ранніх.
Коли твій ніжний погляд душу мені раниць –
Я біль оцей прийму, як благодать.

Олександр Високий

* * *

Три жоржини я приніс тобі
Просто так – ні свята, ані дати.
Та чомусь сьогодні ти в журбі,
І про те не хочеш розказати.

Дві сльози застигли ув очах,
В них відбився щемний біль з любов'ю.
Але я нестримний в почуттях
І, пробач, милуюся тобою.

А надвечір спалахи зорі
У вікно багряно пролилися.
Я з тобою ще не налюбився.
Тож твоя печаль не на порі.

Образ твій вигадувать не стану

* * *

Коли ми разом – варто жити.
Розлучимось – все випадає з рук.
 Душа моя і весь я зшитий
З тонких матерій вірності і мук.

 На відстані
 В сумну годину
Всі наші суперечки – дим.
 В розлуці я душею лину
До тебе. Мила, я живу одним –

Чеканням зустрічі. В надіях
Я кожний день на березі стою.
А з моря теплий вітер віє
І заколисує печаль мою.

Олександр Високий

* * *

Ми скоро стрінемось, я в цьому певен.
В моїй душі розбурханість така...
Розлуки час. Я маю достеменно
Пізнати її, яка вона гірка.

То сніг, то дощ. І в хмарах темне небо.
Піднявся вітер. Раптом він затих.
Мені сьогодні, як ніколи, треба
Вернути синяву в очах твоїх.

Її до рук твоїх так хочеться припасти
Її відчути запах рідного тепла.
І на останок тихо запитати:
«Де ж ти була, кохана? Де була?»

Образ твій вигадувать не стану

* * *

Проміння сонячне лягло в твої долоні,
Його ти пестила тихенько, мов маля.
І я подумав, що так само у полоні
Жіночих чар твоїх перебуваю я.

В полоні поглядів щасливих і тривожних,
В полоні подихів, палких і ніжних рук,
Яким скоряюсь в миті пристрасті побожно
І п'ю із келиха вино солодких мук.

Проміння сонячне лягло в твої долоні,
І я підставив свої руки під твої,
І, притулившись, цілував тебе у скроні,
І шепотів слова зізнання чарівні.

Олександр Високий

* * *

То було Небесне провидіння.
Не гадали...
А Вона прийшла.
В пору перших пролісків цвітіння
Нас любов в світ казки повела.

І під звуки співів солов'їних,
У полоні пахощів черемх
Ми відкрились. І слова ті й нині
Світять в наші душі ліхтарем.

У житті є злети і падіння,
Радості й тривоги. Як без них?
Та черемхи білої цвітіння –
Вічний знак побачень дорогих.

Все минає. Тільки пам'ять-парус
Мчить до тих черемх, до тих ночей...
Все було. І буде. От і зараз
Я цілую голубінь твоїх очей.

Образ твій вигадувать не стану

* * *

У кожного в житті є досвід пілігрима,
Коли ідеш без цілі, навмання,
І наміри твої, й бажання незборимі,
І в сутінках ідеш, і в сяйві дня.

Ти повний нових вражень і енергії,
Всі перешкоди – просто дріб'язки.
Й здаються недоладними трагедії,
І всі поразки зовсім не гіркі...

Мої шляхи – біль помилок і дивина.
Але здолав я всі до одного,
Тому що в безлічі доріг була одна,
Яка вела до серденька твого.

Олександр Високий

* * *

Вересневі замріяні айстри.
Зачарованість днів і ночей.
І чекання, і спогадів настроїв.
Спалах ніжності милих очей.

Я тобі їх дарую ще зранку,
Відбираю у лона землі.
І вони віддають наостанок
Відблиск барвів гарячих зорі.

Ти не знаєш, де айстри подіти,
Бо в них сила чарівності є.
Я дарую не лише ці квіти,
А й кохання високе моє.

Образ твій вигадувать не стану

* * *

Все небо в хмарах, котрий день дощі.
Погода, як для січня, своєрідна.
Мені ж твоє кохання так потрібне,
Воно, мов сонце, у моїй душі.

І знову дощ, нема йому кінця,
Ну хоч би десь затримався до ночі.
А я до тебе пригорнутись хочу,
Й почути все, що скажуть нам серця.

Коли ми разом – байдуже нам все:
І хмурий вечір, і в тумані ранок.
Під шум дощу ми тільки ближче станем.
Й негода ця нам щастя принесе.

Олександр Високий

* * *

Це сьогодні дивляться на статки,
Вдалий шлюб – мета для багатьох.
В наші дні про це не мали й гадки,
Із багатств – обручки лиш на двох.

А також – букети дивних квітів,
В них кохання неповторна суть.
Дотепер ми світлом їх зігріті,
Світлом щастя, що ніколи не забудь.

Як же мало треба нам з тобою:
Квіти і звучання ніжних слів.
Ми багаті почуттям любові,
А воно – найбільший зі скарбів.

Образ твій вигадувать не стану

* * *

В хризантемах, білих і холодних,
Є загадка й містики печать.
Пелюсткові перли, дух солодкий
Так хвилюють, що не передаць.

В них з'єдналось все: казковість мрії,
Біль і лагідність тендітних сфер.
Ще з дитинства квітом цим хворію.
Видно, не одужав дотепер.

Знову я купую хризантеми,
В захваті додому їх несу.
Знаю, мила, знаю достеменно,
Що подібну не знайдеш красу.

Олександр Високий

* * *

Мені завжди
Твоєї ніжності бракує...
Коли, буває,
Відстань розділяє нас –
В краю далекому
Лише про те жалкую,
Що почуттів твоїх
Не взяв я про запас.

І за стомильною
Тягнучкою дороги
Я чую голос твій
І шепіт рідних нив...
І де б не був я –
Поспішаю до порога,
Де я тобі, кохана,
Серце залишив.

Образ твій вигадувать не стану

* * *

Все в природі блідо і примарно,
За вікном пастельні кольори,
З них один, непевний, але гарний –
Мідний знак осінньої пори.

Ми з тобою в домі наодинці.
Чай із медом липовим п'ємо.
Вся вечерея – печиво в тарілці
І цукерки.
Добре сидимо.

Про дітей говорим, про роботу,
Про дозрілий синій виноград.
І про те, як раптом непогода –
Ми не встигнем урожай зібратъ.

В балачках своїх не помічаєм,
Як темніють барви за вікном.
Я зігрівся чи солодким чаєм,
Чи то рук і губ твоїх теплом.

Олександр Високий

* * *

Тихий сад листвою шурхотить,
Дим багаття тягнеться крізь віти.
День осінній незвичайно світлий,
І твоя натхненність – Божа мить.

Ти в труді себе не бережеш,
До смеркання ще багато встигнеш,
Тут скопаєш, а ось там посієш
І водою чистою полнеш.

Я дивлюсь на вправність рук твоїх,
Що в коханні пристрасні й прекрасні.
Тягнуться до них барвисті айстри,
Як я заздрю обраності їх.

Образ твій вигадувать не стану

* * *

Я в полоні очей твоїх ніжних
І волосся, що хвилею б'є,
І обіймів, і дотиків грішних,
І всього, що в тобі тільки є.

Поступово ти з розуму зводиш,
І, сп'янілого, п'єш мене, п'єш...
Ти всю пристрасть жіночої вроди –
Навіть більше! – мені віддаєш.

Не скоритись тобі вже не сила.
І рвонуло бажання в мені...
Я прокинувся... майже щасливий,
Що кохався з тобою вві сні.

Олександр Високий

* * *

Образ твій вигадувать не стану,
Ти мені потрібна без прикрас.
Я тебе, чарівну і жадану,
Так кохаю, наче в перший раз.

Ти прийшла, здається, просто з Неба,
Водночас на щастя й... на біду,
Бо з моменту зустрічі – від тебе
Я очей своїх не відведу.

Ти мене привабила й згубила,
Наче сонця променем здаля...
Падаю, мов яблуко дозріле,
На твоє смарагдове гілля.

Образ твій вигадувать не стану

* * *

У тебе, нені чотирьох,
Часу для втіх
Не вистачає...
Я цілий день, бува, чекаю,
Коли залишимось удвох.

Коли залишимось у тиші,
І вимкнем світло.
І зоря
Погляне приязно з-за вишні.
І нахилюсь до тебе я.

І все відбудеться без спішки,
Що притаманна молодим.
Горить зоря
І спіють вишні
З бажанням пристрасним моїм.

Олександр Високий

* * *

Знайомству нашому багато років.
Той дивний час в уяві ожива:
 І хвилювання,
 І душі неспокій,
 І перші необачливі слова.

І образ твій бентежив серед ночі,
 І я писав,
 І спалював вірші.
Не пам'ятаю жодного рядочка,
Та зберігаю той вогонь в душі.

Він попри все горить,
 Горить і досі.
І головне – ти поруч. Ти одна.
І що з того, що у моїм волоссі
Непрохана пробилась сивина...

Образ твій вигадувать не стану

* * *

У цьому місті ми любов пізнали...
Його нема серед відомих міст,
Але воно –
І це не так вже й мало –
В моє життя новий вдихнуло зміст.

В нім почалась
Стосунків наших повінь.
І попливли ми в океані днів,
Наповнених красивої любові,
Відколи в ньому я тебе зустрів.

Стоїть серед степів далеке місто,
Над ним небесна шириться блакить.
В минуле повернутись вже запізно,
Та подумки душа туди летить.

Олександр Високий

* * *

Ти в дзеркалі знаходиш відображення
Своє.

І наче невдоволена сама.
Поблажливо ти робиш зауваження,
Що в нім нічого путнього нема.

Я не погоджуюсь:
«Питання спірне.
І збоку все ж видніше як на те...»
І саме... саме в цей момент з-за ширми
Пролилось світло місяця бліде.

У світлі стоячи, ти знову повторила:
«Нема ж нічого?»
Але я мовчав,
Оскільки голос твій і ніжний, і грайливий
В душі моїй, мов музика, звучав.

Я підійшов.
І ти затріпотіла,
Як листя, що скорилося вітрам.
І вже про інше палко шепотіла
На мові, зрозумілій лише нам.

Образ твій вигадувать не стану

* * *

Я щось розповідав,
А ти сміялась.
У красномовстві я не геній, але ти
Була в полоні сміху, ти сяла,
Немов яскрава зірка з висоти.

Я вже давно увірував у силу
Звичайних слів,
А тому не мовчу:
Понавигадую пригод красивих,
Щоб з них ти потішалась досхочу.

І ти сміялась прямо серед ночі,
Коли я щось новеньке додавав.
І сміх твій милозвучний,
Мов дзвіночок,
В душі моїй так солодко лунав.

Олександр Високий

* * *

Впало перше сонячне проміння,
Висвітило в полі силует...
Я зібрав ромен і на коліна
Мимохіть поклав тобі букет.

Ти до квітів ставишся незвично:
Пестиш, прихиляєш до грудей,
Наче купку крихітних дітей.
Цей момент доволі поетичний.

Як мені про тебе не писать!
І про квіти – сонячні створіння,
Що лежать у тебе на колінах
І про щось замріяно мовчать.

Образ твій вигадувать не стану

* * *

У кожного дощу є свій мотив,
Його доволі легко розпізнати.
Коли неспокій душу охопив –
Нам дощ дарує Місячну сонату.

Коли позаду подорожі тур
Й повернемось додому ми надвечір –
Дощ виконає Зустрічі ноктюрн
І, наче друзів, пригорне за плечі.

Якщо біда: посваримося знов
І підемо нарізно між смереками –
Невтомний дощ зіграє про любов
Пронизливий, Прощальний реквієм.

Олександр Високий

* * *

Ти приходиш тільки вечорами.
Вдень – робота, діти, суєта.
Та й доба, до речі, не проста:
Говорю з комп'ютером віршами.

Але ти мені не заважаєш –
Сядеш край відкритого вікна,
Книжку зацікавлено гортаєш.
Чим же так привабила вона?

Поруч ти і незвичайна тиша.
У мовчанку нетривала гра.
Відчуваю,
Що закінчувать пора –
В голові про тебе думка лише.

Клац – і гасне монітора скло.
Нахиляюсь до твого обличчя.
А у відповідь до болю звичне:
«Милий мій...»
І губ твоїх тепло.

Образ твій вигадувать не стану

* * *

Про біль сказали милі очі.
Хай ти мовчала – погляд твій...
Чи, може, хтось тебе зурочив,
Чи, може... Спробуй зрозумій!

Але... здається... розгадав я:
Це діти. Діти? Саме так.
Дві сторони є у медалі:
Любов й жорстокість, а відтак...

У горлі щось перехопило.
Зробив два кроки, обійняв.
І замість слів якось невміло
Тебе в чоло поцілував.

Олександр Високий

* * *

Травневі ночі пречудові.
Хвилюють пахощі медові,
Що линуть від акацій віт,
Які прибрали в білий цвіт
Наш тихий сад і цілий світ.

До нас озвався соловей,
Усіх закоханих Орфей.
І місяць мріє в вишині.
І ми під зорями одні.
І ти скоряєшся мені.

З тобою знову ми близькі,
І рухи зовсім не різкі.
І поглинає пристрасть нас.
І вже додому, певно, час,
А серце стукає: «Ще раз...»

Ми все повторюємо знов,
Шепочуть трави про любов.
Світи – на відстані руки,
Мигтять і падають зірки,
Немов з акацій пелюстки.

Образ твій вигадувать не стану

* * *

Минуле зникло, мов в тумані.
Та дорікань я не боюсь:
В житті не мав кар'єрних планів,
Не був продажним – це вже плюс.

Весь час в труді, не вчився красти
І знав: нікому не вклонюсь.
Господь відводив від напасті
І неба в клітку – також плюс.

Тягнув ярмо, натерши шию,
Було – кипіла в жилах кров...
Але секрет я вам відкрию:
Найбільший плюс – моя любов.

Вона єдина, нездоланна,
В ній сенс всього мого буття.
Найвищий плюс – моє кохання.
На все життя. На все життя.

Олександр Високий

* * *

Від сонця носиш темні окуляри.
Це зручно?
Так, тобі лишень.
Бо я очей твоїх блакитних пару
Не бачу майже цілий день.

За скельцями, повір, не відчуваю
Твоїх переживань і мрій твоїх.
«То, може, мила, –
Стримано благаю, –
Ти хоч під час обіду скинеш їх?»

Ти підкорилась,
Знявши окуляри.
І я у вічі милі подививсь,
І знов відчув ті полум'яні чари,
Через які я покохав колись.

Образ твій вигадувать не стану

* * *

Я приніс тобі білі тюльпани,
Ти їх любиш, тож я догодив.
У житті, а тим більше в коханні,
Квіти, знаю, найперше із див.

Це дарунок землі чи природи,
Чи Господь утворив їх колись?
Але, люба моя, подивись,
Яка ніжна, божественна врода.

Як вони пригорнулись до тебе,
До твоїх притулилися рук.
І, здається, що слів вже не треба,
Все розкаже серцець наших стук.

Олександр Високий

* * *

Ти чекала – і воно здійснилось:
Там, де ніжно зеленіє сад,
Посеред півоній і троянд
Лілії сьогодні розпустились.

Квітам цим, прикрасам із прикрас,
Ти радієш, начебто стожарам,
Обираєш серед лілій пару –
З нею лиш порівнюєш ти нас.

Ці слова твої так пестять слух.
В голові сумбур думок приємних...
І стелився тополиний пух
На зігріту літнім сонцем землю.

Образ твій вигадувать не стану

* * *

Ми тоді не розминулись
В березневім сяйві днів.
Я пройшов немало вулиць,
Перш ніж погляд твій зустрів.

Пам'ятаєш вашу дачу
Вздвож фабричних димних труб?
Там зірвав я необачно
Поцілунок з ніжних губ.

Ти такого не чекала.
Відхилилась...
Все одно
Потім я уже в кіно
Все продовжив в темній залі.

Двадцять років я цілую.
Зізнаюсь, бо це не гріх.
Дотепер мене хвилює
Смак медовий губ твоїх.

Олександр Високий

* * *

Вітри чарівні привели до тебе.

Але чому в той день і час?

Секрет.

Зустрілись ми, коли зірки на небі

Сплели подібний серцю силует.

Ти спершу не повірила в зізнання,

Яких не варті тисячі розмов.

І я подумав, що, можливо, рано

Зустрів свою омріяну любов.

Та все прийшло із волі провидіння.

Весна вступила у свої права.

І в час бузків розкішного цвітіння

Для мене ти знайшла свої слова.

Палких освідчень перших не зрікаюсь,

Вплітаю в них яскравішу канву...

І лиш роки печально відпускаю,

Мов клен під вітром віддає листву.

Образ твій вигадувать не стану

* * *

Я не вірю тим, хто про кохання
Судить, не приховуючи злості.
Більшість з них свій власний досвід
Видає за правило загальне.

Хтось в моря сусідні запливав,
Хтось ходив наліво задля помсти.
Потім зрад і хтивості коросту
За своє кохання видавав.

А до чого тут високе почуття?
Ці «пригоди» не стояли й близько.
А тому звучать доволі низько
Різні судження, що схожі на ниття.

У кохання власний алгоритм –
Злет і тільки, жодного падіння.
І воно горить, не терпить тління.
А про відступ годі й говорити.

В нім і світло сонця, і звучання
Слів прекрасних, чесних і палких.
В нім доба тривожного чекання,
Чисті очі квітів польових.

Олександр Високий

У кохання тільки світлі барви
І сердець залюблених лиш стук.
Це коли і праця, і забави –
Все приємне біля милих рук.

Не суддя я, тут нема питання.
Але так завершить хочу вірш:
Ви не вірте тим, хто у кохання
Заганяє свій піратський ніж.

Тим, хто серцем вбогий і безкрилий,
Сам не мав і іншим все псує.
Бо кохання вічне і всесильне,
І кохання справжнє в світі є!

Образ твій вигадувать не стану

* * *

Стихає дощ, звисають краплі
З рожевих, білих пелюстків.
Ми диво-світ колись шукали –
І ось він, кращий із світів!

Ми входим в сад, мов в храм різдвяний,
Усюди – скалок відбиття.
Тут все, куди ми не поглянемо,
Хвилює наші почуття.

Ти уразлива, мов дитина.
Розчулилась, а я мовчу.
Шипи троянди в тім лиш винні
Чи нам співзвучний світ дощу?

Олександр Високий

* * *

У липні світ наповнений тепла.
Після дощу він стомлено затих.
Ти вранці в дім фіалки принесла,
І розплескався ніжний запах їх.

І стало вмить святково на душі.
Букет навіяв світлі мрії нам.
Невже він силу чудодійну мав,
Яку не вклав я навіть у вірші,
Що вища за палку напругу фраз,
За музику небесних клавесин?..
Так, квіти знов зачарували нас
Вінцем нерукотворної краси.

Образ твій вигадувать не стану

* * *

Синє небо – така безодня!
Спів веснянки –
Пробудженню гімн.
Я вітаю тебе сьогодні,
З днем народження, люба, твоїм.

Я такий, як і завжди,
Тільки
Більше ніжності в серці палкім.
Подивись на схвильовані квіти –
З днем народження, люба, твоїм.

Я люблю і любитиму,
Доки
Сонце пестить промінням наш дім.
Ти – кохання моє яснооке,
З днем народження, люба, твоїм.

Олександр Високий

* * *

Йшла громовиця.
Захитались клени.
З тремтячих віт зірвалася листва.
Ти притулилась боязко до мене.
Шукала захисту, ні мертва ні жива.

Я обійняв тебе, прикрив собою
Від громовиці, вітру і дощу.
Негода обступила нас стіною
І потішалася над нами досхочу.

Ми змogli наскрізь, змерзли до нестями.
Коли ж нарешті вщух той буревій,
Побігли ми розмитими стежками,
Городами у дім затишний свій.

А там, звичайно, зігривались чаєм,
Ковтали жадібно гарячу рідину.
Ми більше в гру з негодою не граєм.
З нас досить. Пережили вже одну.

Образ твій вигадувать не стану

* * *

Ти пам'ятаєш, я поїхав ненадовго
Вклонитись рідним батьківським місцям.
Нема, здавалося б, нічого тут такого –
Проста нагода все обдумать нам,

Всі аргументи зважить: за і проти,
На запитання всі відповіді.
Але розлуки, навіть і короткої,
З тобою я не зміг перенести.

Не зміг прожити без тебе тиждень.
Каюсь.

Полишив все. І повернувся. І край.
З тих пір, якщо кудись збираюсь, –
Лише з тобою. Чому – не питаю.

А втім, я повторю: давно не можу
Прожити без ніжності, любові навіть дня.
А тому щиро вибачення прошу
У тебе, моя батьківська рідня.

Олександр Високий

* * *

Я – Водолій, ти – Овен, впертий, гордий.
За гороскопом разом нам не будь.
Вердикт астролога.
А з чого він виходить?
Із особистого життя, мабуть...

А може, так придумав він зумисне,
Шаманячи, заплутав всі сліди.
То ж ти за забобою рукописним
Про нашу долю, мила, не суди.

Але ти прочитала.
І, мов фактам,
Повірила прогнозам, як на зло.
Кохана, гороскопам довірять не варто,
Бо то таке... облудне ремесло.

Образ твій вигадувать не стану

* * *

Автобус мчав, гули покришки.
У вікна стукав буревій.
А я поезії із книжки
Читав попутниці своїй.

Вона була з дівчам маленьким,
Дитя, по суті, ще сама.
В пальті короткім і блаженькім,
Хоч лютувала вже зима.

А я перегортав сторінки,
Знаходив гру красивих рим.
І погляд молоді жінки
Ставав поволі чарівним.

На щічках усмішка з'явилась.
В устах – відбиток дивних мрій.
Невже у віршах є та сила,
Яка долає буревій?

Ось і зупинка.
Поспішив я
У двері, що розкрились ледь.
Автобус чхнув, промезлі шини
Зі скрипом рушили вперед.

Олександр Високий

Я йшов.
В обличчя хвижа била.
Здавалось, їй нема кінця...
Так, у поезії є сила,
Яка окрилоє серця.

Образ твій вигадувать не стану

* * *

Тут та ж краса, яка була раніше.
Знаходить пам'ять все аж до дрібниць.
У заростях, що стали ще густіші,
Джерельце між камінцями бринить.

Стоять дуби, які мені в дитинстві
Здавались велетнями в панцирах листви.
Навкруг некошений килим трави,
В якій жевріють крапельки суниці.

Тут все моє з давен тисячоліття.
Тут все моє, бо проросло в мені.
І тихих яворів широкопалі віти,
Й берізок білі стани в стороні.

І ось цей кущ шипшини на узліссі,
Червоний глід, що був таким смачним.
А дикі яблучка – ми звали їх кислиці, –
А грушки-лежанки з їх духом запашним?

Спливає час.
Знайомий лік зозулі.
Незмінний дятел в хащах торохтить...
Ми в світі цім, на жаль, лише прибульці.
Життя – прекрасна і коротка мить.

Олександр Високий

* * *

Не жалієш ти ні рук своїх, ні серця.
Пізно ляжеш, маєш рано встати.
В світі є професія, що зветься
Коротко і просто: мати.

Нашим дітям ти даруєш все найкраще,
А по-іншому, я знаю, ти не можеш.
Підростають діточки, надія наша.
І у тебе під очима перші зморшки.

Не журися, мила. Роки невблаганні.
Спадкочемці підростуть – і в путь далеку.
Та завжди в моєму серці ти й кохання.
І пливуть над нами в вічності лелеки.

Образ твій вигадувать не стану

* * *

Я до тебе приходжу щоночі,
Наче в дивний, намріяний сон.
І твої з поволокою очі
Мою душу беруть у полон.

І твої повні пристрасті руки
Обіймають так ніжно мене.
І сердець зачарованих стуки
Провіщають нам щось неземне.

Я в тобі розчиняюсь.
І знову
Всім єством я до тебе горнись –
І до персів, в п'їтмі пурпурових,
І до спраглих і жадібних вуст.

Я кохаю, я просто шалію.
П'ю солодкі нектари з лица.
І нічого з собою не вдію,
Бо коханню немає кінця.

Олександр Високий

* * *

Ревнива жінка...
Тому, вочевидь,
Що раз у раз ти надаєш їй привід.
Відчуй же, як душа її болить,
І зупинися у своїм пориві.

Невже до іншої раптовий інтерес
Замінить ніжність, зрощену роками?
Невже ти ладен власними руками
Поставить на коханні хрест?

Подумай, необачливо не дій,
Не піддавайся слабкості миттєвій,
Своїй нестримній похоті статевій.
Не випускай на волю збочень рій.

Ти ж не пройдисвіт, не тварина ж ти!
Не ображай її, своїх нащадків...
Будь чоловіком.
Хай лишиться згадка,
Як ти зумів кохання зберегти.

Образ твій вигадувать не стану

* * *

Коли не стане сил терпіти
Навалу підлості і зрад –
Ідіть туди, де мріють квіти,
Де шелестить листвою сад.

О, як він шелестить привітно,
Немов звертається до вас.
І ви відчуєте, як зникне
Примара болю і образ.

Та ви не тільки стійте скраю,
Ви щось зробіть...
Наприклад, я
Беру лопату і копаю.
Або підв'язую гілля.

Або зрізаю те, що всохло,
Кошу всілякі бур'яни...
І яблунь, слив, черешень соки
Пульсують і живуть в мені.

Лиш те приносить серцю спокій,
Що у природі пророста.
Порада, бачите, проста.
От ви і спробуйте, нівроку!

Олександр Високий

* * *

Ми коханням нашим молоді,
Цвіт його не обліта з роками.
Ночі рясно світяться зірками,
Дні пливуть у клопотах й труді.

Як же добре бути разом нам,
Чуйним серцем серце зігрівати
І любити, і любов плекати
Всупереч непроханим вітрам.

День новий вже стукає до нас.
Сон пішов.
Рука знаходить руку.
Мить, ще мить – і ось солодка мука
Тіло протинає в котрий раз...

Потім я читаю новий вірш,
Він тобі присвячений, звичайно.
Ти шепочеш:
«Гарно. Як же гарно...»
І, розчулившись, замріяно мовчиш..

Образ твій вигадувать не стану

* * *

Коли спекотний літній день,
Коли втома навалилась –
Сприймаєш тінь, мов Божу милість,
Припасти б до трави лишень.

Ти входиш в тінь дерев густих,
Спочивши, дивишся крізь віти
У небо чисте і блакитне,
На плин хмаринок золотих.

І погляд обере одну,
Яка нагадує щось любе.
Тонку бадилку вставиш в губи.
І пісню заведеш сумну.

А в пісні тій – твоє життя,
Яке не скажеш, що вдалося.
Але живеш, живеш і досі
Без сподівань, без каяття.

І знову путь продовжиш ти.
Стежина зміюкою петляє.
Дошкульне сонце припікає.
А треба йти.
Так, тільки йти.

Олександр Високий

* * *

День нашого весілля – теплий, тихий, ясний,
Погода видалась, як в той далекий час...
Мабуть, це знак,
Знак, вочевидь, прекрасний,
Що все в житті щасливо склалось в нас.

Що спромоглися ми негодам не скоритись,
Підняти над усе високі почуття.
І дотепер
В очах твоїх блакитних
Безмежну відданість лиш чую я.

Коли настане мить,
Що непідвладна людям,
І німби наших душ злетять під Небеса,
Я вірю, що і там з тобою разом будем,
Оскільки мають бути в світі чудеса.

Образ твій вигадувать не стану

* * *

Вік жінки помітний відтоді,
Коли все минуло в житті,
Коли ні зачіски, ні моди
Не в змозі її вознести.

Обличчя вона прикрашає,
Вбрання від найкращих домів.
Та погляди чоловіків
Затримувать щось заважає.

Вона не здається, – і знову,
Відкинувши сутінки дат,
Уламки палкої любові
Йому лиш готова віддать...

На все воля наша і Божа,
Ми маємо шлях свій пройти.
В житті без кохання не можна,
Тим більше – в жіночій житті.

Олександр Високий

* * *

«Нарешті!» –
Я мовив, коли
Дістались ми берега моря.
На відстані купчилися гори,
Над ними хмаринки пливли.

«Красу бачу вперше таку...» –
Твої сині очі сяли.
Я вбив заготовлені палі,
Поставив намет на піску.

Були ми удвох: Ти і я,
І море бурхливе. Купались,
Рибалили, бігали, гралась,
Допоки не згасла зоря.

А потім незчувся, коли...
Мене обпекло твоє тіло.
Нас пристрасті хвилі накрили,
І ми крізь ті хвилі пройшли.

За північ було. Тихі зорі
Білили, мов яблуні квіт.
Щасливі, ми їхали з моря
В далекий і звичний наш світ.

Образ твій вигадувать не стану

* * *

Сім'я – не більше як данина давнині.
«Крилатий» вислів цей
Всім нам знайомий.
Хтось затишку шука на стороні,
Але мені, зізнаюсь, краще вдома.

Де спільне все:
Свята і день сумний,
Буденний клопіт, зорі світанкові.
В сім'ї зростають діти у любові.
Тут всесвіт нашого кохання чарівний.

Сім'я була і буде попри все.
Не вірте тим,
Хто факт цей ігнорує,
І Богом дане не відкиньте всує.
Сім'я – вона лиш щастя принесе.

Олександр Високий

* * *

Я так люблю живу стихію моря.
Воно – найбільше серед всіх істот.
В нім стільки непрочитаних історій.
І стільки в нім непройдених широт.

На велетенський лайнер океанський
Ми піднімаємось, а вітер одяг рве.
Солоний бриз пронизує нас наскрізь,
Це море дихає – воно живе!

Яка ж то сила в нім, в його долонях,
Що, наче пух, гойдають пароплав.
А скільки моці у його безоднях –
Таку снагу Господь лиш морю дав!

В обличчя вітер. Неосяжні далі.
І небосхил в проміннях золотих.
Нас пароплав розмірено гойдає
На хвилях пінистих і нетривких.

В далеку путь! Туди, де синій обрій
Спалахує веселками вогнів.
Ти поряд, і на серці добре.
Ти поряд. І не треба слів.

Образ твій вигадувать не стану

* * *

Травневі дні приносять щастя.
І ось прикмета: на зорі
Прибрались,
Наче в сніг пухнастий,
Дерева в нашому дворі.

Між білих віт –
Зелене листя.
Проміння ллється з висоти.
На справжнє чудо я дивився,
Не в змозі погляд відвести.

Звичайно, квіт скороминущий,
Невдовзі зникне, мов міраж.
Та як зігрів мою він душу...
Немовби перший травень наш.

Олександр Високий

* * *

Я зібрався їхати, на прощання
Дещо звично вимовив слова:
«Сядьмо наостанок.
Вип'єм чаю.
Чомусь розболілась голова.

Як же пережити цю розлуку,
Прикрим не піддатися думкам?
Ми хотіли разом у відпустку,
Тільки, бачиш, не судилось нам.

Не сумуй, хоч буде дуже важко,
І не плач, хоч легше нам від сліз...»
Я торкнувся шкіряних валіз:
«Ну, прощай, моя кохана пташко!»

Вийшов з дому.
Сонце вже сідало,
Золотило крони яворів.
Озирнувся.
Ти услід махала.
І тобі я сумно відповів.

Образ твій вигадувать не стану

* * *

На пляж піщаний я прийшов опівдні.
В цей час спекотний майже він спустів.
Шкідлива, звісно, сонячна активність,
Та я подихать морем захотів.

Мені приємний бриз його легенький.
Яке блаженство дихать і мовчать,
Глибинних водоростей присмак відчувать,
Наповнювати свіжістю легені.

Якби ж то доля – жив би біля моря
І все життя спостерігав красу:
Його безмежні – до Небес – простори,
Його бурхливу душу молоду.

Та не судилось. Тому приїжджаю.
Щорічний, так би мовити, візит.
На море надивлюсь і повертаю.
І серце в мить розлуки защемить.

Олександр Високий

* * *

Панує спокій в нашому дворі
Допоки не прокинулися діти.
Ось і вони...

Ну як нам не радіти
Забавам, що властиві їх порі?

Колись і ми невтомними були,
Від ранку і до вечора гасали,
А часом і поїсти забували,
Незчулись, як на волі тій зросли.

А діти бігають.
Ми дещо задрим їм,
Їх витівкам, їх сміху, суперечкам.
День галасливий.
Прийде тихий вечір –
Даруєм ласку діточкам своїм.

Ми батьківську любов віддаємо
І сподіваємось, що виростуть і згодом
Примножать те, що склало гордість роду.
Це головне,
На цьому й стоїмо.

Образ твій вигадувать не стану

* * *

Я звернув до лісу в літню пору,
В прохолоду й пахощі густі.
Десь вгорі гойдались осокори
І пливли хмаринки золоті.

Я приліг на шовковистий килим
І дивився в небо, і мовчав.
Недалеко в заростях кропиви
Жебонів неголосно ручай.

Там, де ялиць кучеряві віти
Опускались прямо до води,
Купчилися, мов безпорадні діти,
Тонконогі масляні гриби.

Десь зозуля рахувала роки.
Дозрівали брості жолудів.
На сосновім стовбурі високім
Непомітний дятел торохтів.

Все було у лісі незвичайним,
Навівало добрі почуття.
І, зізнаюсь, не таким печальним
Вже здавалось пройдене життя.

Олександр Високий

Потяг був – у мудрої природи
Прощення, як в Бога, попросить...
Бо душа п'яніла від свободи.
І хотілось жити і любити.

Образ твоїй вигадувать не стану

* * *

Сніг укриває сльотяні стежини.
Чорніла грязь – тепер біліє пух.
Каскад пухнастих і вертких сніжинок
Заполонив, засипав все навкруг.

А я дивлюсь на децю запізніле
Пришестя водохрещенських снігів
І думаю: ми так його хотіли,
І ось Господь змінив на милість гнів.

Нам потепління ознаки набридли,
Давно зима, а ллють дощі, дощі...
І от у снігопад надвір ми вийшли –
І щось прегарне відбувається в душі.

Неначе повертаєшся в дитинство,
В його веселі, незабутні дні.
Сніг. Білий сніг.
Яке чудове дійство.
І ти так тепло посміхаєшся мені.

Олександр Високий

* * *

Тихий вітер в спекотну пору
Запах липи приніс мені.
І згадав я про медозбори
В рідній батьківській стороні...

Починалось це дійство з рамок,
Тих, де визрів цілющий нектар.
Тато з бджолами брав їх руками.
Для кусливих розводив димар.

Дим для них – то, звичайно, отрута.
Розбігались, сердито гули.
Бджіл у вулик він струшував хутко,
Щоб вони тут, удома, були.

Я отримував з рамками ящик,
До омшаника ніс, устромляв
В медогонку. І от наставав
Той момент, що нагадував казку.

Лився мед.
Золотистий, духмяний.
Диво-дар, що не має ціни...
Запах липи – то сон чи омана?
Повів з батьківської сторони.

Образ твій вигадувать не стану

* * *

Нічого в світі випадковим не буває.
Важливо лиш одне:
Не змарнувати шанс.
Все вирішилось просто у трамваї,
Який одного разу звів весною нас...

А потім ти мені повторювала часто:
«Я мріяла про зустріч,
Тільки про одну.
В дівочих снах, яких було багато,
Я бачила тебе, трамвай, весну...»

Я розумів, що тут є перебільшення,
Що твердження, як не крути, смішне,
Але мені було приємно,
Ще б пак: моя дівчина
У снах чарівних бачила мене...

Олександр Високий

* * *

Цвіте бузок.
Вінчально і красиво.
Цей неповторний, ніжний аромат...
Його вдихаю, і, здається, сили
В моїй душі зростають у стократ.

Мій шлях неблизький,
Втім я зупиняюсь,
Стою, милуюсь шовком пелюстків.
Таку красу, відверто вам зізнаюсь,
Я вперше цьогоріч зустрів.

Бузковий квіт – видіння незрівнянне.
Бентежить серце біла заметіль.
В ній тихий повів першого кохання
Й розлуки першої невиліковний біль.

Бузок цвіте, голубить,
Кличе спомин,
Нагадує далекі, дивні дні.
Мов дар Небес, мов долі віщій гомін.
Розбурхує фантазії мої.

Образ твій вигадувать не стану

* * *

В раю зійдуться наші душі знов...
Тому що зберегли в коханні вірність,
Не піддались спокусам,
Мали гідність,
І над усе піднесли ми любов.

На дні, які попереду у нас,
Дивлюсь доволі впевнено й спокійно,
Оскільки по життю йдемо ми гідно
Без ревнощів, словесних викрутас.

І в котрий раз тобі я повторю:
Не підкоряйся смуткам і печалям –
У нас попереду в квітучих луках далі.
Я кожну мить тебе боготворю,
Бо наші душі стрінуться в раю...

Олександр Високий

* * *

Ділами вічно заклопотані,
Ввійшли ми в наш просторий зал.
Розкривши білу папку з нотами,
Син Гречанінова заграв.

Юнацькі пальці пружні, дужі
Лягали дещо невпопад.
Та то був дивний вальс...
І в душах
До нас вертавсь колишній лад.

Який політ небесних звуків,
Який хвилюючий мотив!
Синок буденні наші муки
За три хвилини вкоротив.

Раптово згаснули акорди.
Останній десь вгорі дрижав...
Був піаніст помітно гордий,
Що грою нас зачарував.

Образ твій вигадувать не стану

* * *

В сьогодні, повір, тільки ти
І спасіння для мене, і радість.
Твої помисли чисті й святі,
В душу сіра імла не закралась.

Сині очі кохані, близькі.
Біля мене кружляєш, мов бджілка...
Пам'ятаєш, як злі язики
Віщували, що шлюб наш – помилка?

А минуло вже стільки років.
І попереду нові світання.
Я тобі все життя присвятив.
Ти – моє незрадливе кохання.

Олександр Високий

* * *

Зацвітає синій виноград
Дрібним квітом між лапатим листям.
Скільки весен, скільки літ підряд
Він дарує повів запашистий.

Шелестить шатро – зелений хор.
Сонця промінь ледве пробивається.
Дворик схожий вже на коридор –
Виноград все більше розростається.

Десь черешні спіють і мигдаль,
Десь баштанів степових видіння,
Та бере за душу, мов печаль,
Винограду синього цвітіння.

Образ твій вигадувать не стану

* * *

В зеніті осінь.
День прозорий, ясний.
І небо незвичайно голубе.
Під нерухомим куполом атласним –
Хмаринка, що нагадує тебе.

Вона пливе повільно, невагомо,
Немов між луками тече ріка.
Для всіх вона далека й загадкова,
Але для мене – рідна і близька.

Я подумки їй шепочу зізнання
І не шкодую найніжніших слів.
Хмаринка мила, ти моє кохання,
Тебе одну на щастя я зустрів.

Олександр Високий

* * *

А все-таки життя прекрасне,
І варте добрих, вдячних слів –
За ранок прохолодний, ясний,
За теплий легіт вечорів.

За щедру мить, що надихає,
За злет фантазій, втому рук,
За те, що я тебе кохаю
Без нищівних сердечних мук.

За світ, де виростають діти,
За радість виховання їх.
За те, що вмієш ти любити
Так, як ніхто любить не зміг.

Образ твій вигадувать не стану

* * *

Гроза пішла.
З низин виходить пара.
Усе навкруг розмите і блищить.
Повітря з квітів повниться нектаром.
Яка блаженна і цілюща мить!

Навіщо нам вигадувать причини,
Чекать грозу, що тільки відгула?
Ти подивись, як китиці малини
Знаходить заклопотана бджола.

Як жук золотокрилий сів на листя,
Як промінь сонця пестить все живе...
З твоїх джерел я ніжності напився,
А серце знов до тебе зве і зве.

Олександр Високий

* * *

Найкраще було вже.
І буде.
Важливо лиш разом іти.
В сліпій безпросвітності буднів
Змогли ми любов зберегти...

І знову в ранковій вуалі
Твій погляд чарівний ловлю.
Пестливий цілунок,
А далі
Коротке і щемне «люблю».

Ти вся і цнотлива, і грішна.
І руки гарячі твої
Розбурхують рвучко і ніжно
Бажання нестерпні мої...

Найкраще повториться знову,
Попереду – тисячі днів.
І миті палкої любові
Ми сприймем, як ласку Богів.

Образ твій вигадувать не стану

* * *

Дрижить за вікнами нічна імла.
Скрипить антена.
Стогне вітер в трубах.
Ти прилягла і в тихий сон ввійшла,
Відкривши ледь свої чутливі губи.

Твоя душа пливе вже в небесах,
Навкруг видіння дивні, незвичайні,
Які можливі лиш в коротких снах
Або в людських фантазіях принаймні.

А я ось тут.
В реальності земній.
З комп'ютером спілкуюсь до світання.
Цей прилад мудрий, та, на жаль, німий,
Не відповість на жодне запитання.

А їх багато.
Про життя, про нас.
І про дітей, яким ще жити й жити...
Світає. І мені вже спати час.
В країну див я маю теж поспіти.

Олександр Високий

* * *

На міст піднявшись,
Ми дивились вдалину.
Над обрієм вже сонечко сідало,
Немов кружальце жовтого металу,
Напівзанурене у сиву твердь земну.

А ти до мене притулилася і щось
Прошепотіла ніжне і приємне.
Відразу почуття гаряче й щемне
В душі моїй, мов спалах, розрослося.

Світило м'яко сіло.
І настав момент
Приходу ночі. Зорі засіяли.
Про що мені ти шепотіла – то секрет,
Про те лиш ми і сині зорі знали.

Образ твій вигадувать не стану

* * *

Коли ти поруч, тепла і сонлива,
І перший промінь грає у вікні,
Я серцем розумію:
Ти є диво,
Яке Господь послав колись мені.

Ти вся із ніжності.
Довірлива, відкрита,
Залюблена у квіти і зірки.
Не випадково весну і півліта
Твоєї добивався я руки.

Моя рішучість вирішила долю.
З'єднав навек нас жовтень золотий...
Яка це радість:
Буть завжди з тобою.
Рецепт у щастя вічний і простий.

Олександр Високий

* * *

Нас непокоять власні діти
І наяву, і уві сні.
Їх неможливо не любити,
Чи хочем ми того, чи ні.

Ідуть від нашого порога
У Всесвіт до зірок своїх...
Які їм випадуть дороги,
І як складеться доля в них?

Про те, на жаль, ми вже не визнаєм –
Всьому прийдешньому свій строк...
А тільки знову виглядаєм
В полоні батьківських тривог.

Образ твій вигадувать не стану

* * *

В твоїх руках троянди білі,
Тріпочуть ніжні пелюстки.
Неначе з неба прилетіли
Легкі, пухнасті голубки.

У тебе дух перехопило,
Від здивування і жалю.
А може...
Просто зрозуміла,
Як до нестями я люблю.

Ти пригорнулася до мене,
Грудьми зім'явши білий квіт.
А серце стукало, шалене,
Не лиш тобі – на цілий світ.

Мені повітря бракувало,
Я задихався, я палав...
Що у коханні так буває,
Тоді уперше я пізнав.

Олександр Високий

* * *

Пора вже підсумки підбити,
Проте ніяк не підступлюсь.
І хоч давно дорослі діти,
Немов школяр, сумлінно вчусь.

Учусь не грать нікчемні ролі,
Перемагають журбу і біль.
Не помічають ударів долі
І тих, хто сипле в рани сіль.

Учусь надії не втрачати.
Судити інших не беруся.
І щоб в житті чогось бути вартим –
Стискаю зуби і учусь.

Образ твій вигадувать не стану

* * *

«Нас кохання веде по життю,
Тільки це я збагнула напевне...» –
Притулившись всім тілом
До мене,
Ти озвучила думку просту.

Ми сиділи удвох під шатром
Винограду.
Було надвечір'я,
Просиналися перші сузір'я,
Виплив місяць над тихим селом.

Ніжним цвітом рясніли сади,
В небі яблунь губились верхів'я.
В цей момент
Так тебе захотів я,
Наче спраглий ковточка води.

Я жагу побороти не зміг.
Я тебе, наче квітку, голубив.
І мої надто жадібні губи
Все шукали й шукали твоїх.

Олександр Високий

* * *

Знову осінь заступила літо.
Дощ і вітер.
Незабаром сніг..
А моя душа теплом зігріта,
Що незмірне ув очах твоїх.

А душа не хоче розставання
З тим, яскравим,
Серцю дорогим.
Бо з тобою ми лише коханням,
Лиш коханням живемо одним.

Жовте листя падає додолу,
Темні краплі ковзають на склі.
Ти – найкраща,
Ти – дарунок долі,
Наймиліша квітка на землі.

Я сьогодні вийшов в ліс осінній,
Заблудився в соснах серед дня.
А в душі лиш ти,
Моє спасіння,
Незабудко, ластівко моя.

Образ твій вигадувать не стану

* * *

Пізня осінь жовтим конфеті
Притрусила росяні стежини.
Плин життя, він, як там не крути,
Безтурботний лиш до половини.

Потім то хвороби, то проблем
Неминучих стільки набереться.
Та, на щастя,
Є ще інший щем,
Як почую стукіт твого серця,

Як до тебе тихо притулюсь,
Пригорнусь до рук твоїх гарячих
І про все забуду, й посміхнусь,
В кращий світ вже потрапляю наче,

Де нема помилок і жалю,
Де з тобою ділим потаємне.
Де я мовлю лиш одне: «Люблю».
І на все ти ладна задля мене.

Олександр Високий

* * *

Коли печаль мене поглине,
Коли у відчаї стою –
Приходиш ти, моя дружина,
І душу зцілюєш мою.

Ти віднайти умієш слово,
Яке від крайнощів спасе.
Але сильніше за усе –
Кохання повів загадковий.

Моїй журбі він не дає
Всмоктати залишки надії.
В твоїх обіймах розумію,
Що сенс в житті насправді є.

До уст твоїх я притулюсь,
Забуду прикроці і болі,
У хвилях нашої любові
В добро повірю і зцілюсь.

Образ твій вигадувать не стану

* * *

Сьогодні вранці цвіт троянд розкрився.
Голубить сонце землю і зело.
А я твоїм коханням не напився,
Хоч стільки пристрасних годин
У нас було.

Ти вийшла в сад у коротенькій сукні.
В руках цеберко –
Квіти поливають.
До всіх рослин протягуєш ти руки,
Вони під краплями іскристими тремтять.

Вода скінчилась, набираєш знову
І йдеш до квітів,
Що сховались в кут.
Вони твоїй віддячують любові
І ще пишніше начебто цвітуть.

Яка ти гарна в царстві ніжних квітів
У ці травневі життєдайні дні.
Мені так хочеться
Теплом тебе зігріти,
Теплом кохання, що живе в мені.

Олександр Високий

* * *

На жовтих землях древнього Єгипту
Сучасний світ й минувшини дива...
Ми тут уперше
З гостьовим візитом,
Який, на жаль, недовго протрива.

Ми усамітнілись від спеки у готелі,
Де прохолода, фрукти, свіжий фреш.
Не «п'ять зірок»,
А так собі оселя,
Та й ми не шейхи аравійські теж.

Після виснажливої подорожі добре
Поспати.
Потім – ланч і у басейн,
Адже далека путь лежить до моря
(Де близько – не для вихідців з Юкрейн).

І знов готель.
Життя нічне вирує.
Фонтанів блиск.
І посмішка твоя.
Вона мене і в Африці хвилює.
І перед нею встояти не можу я...

Образ твій вигадувать не стану

* * *

В купе вагону «Київ-Запоріжжя»
Було нас двоє. Мріяли – і ось...
Чудили, грали в карти.
Потім – тиша,
В якій те, бажане, і відбулось.

Ми діяли невміло й нетерпляче.
Отямились, коли настала ніч.
І провідниця внесла чай гарячий,
В дорозі вельми необхідну річ.

Ми сьорбали, сміялись, наче діти.
Шуміли так, що в стіну гунав хтось.
Ну як було тоді нам не радіти,
Коли давно омріяне збулось?

На станції нам провідниця мила
Сказала сухо: «Всіх вам, діти, благ».
І по очах її ми зрозуміли,
Що щось таки зробили ми не так.

Олександр Високий

* * *

Літак мене здіймає над землею,
Яка хитається під крилами внизу.
І з висоти я впізнаю своєї
Вітчизни неосяжної красу.

І сиві ріки, і ліси прозорі,
І блиск озер, і золотий покіс –
Все незвичайне, дивне, кольорове,
Мій край, в якому я родився й зріс.

Така хвилина надихає серце,
І хочеться співать, і в мить таку
Моя душа до вищих зір простерта,
Здіймається в космічну висоту.

А потім опадає в лоно степу,
Що над Дінцем покоїться у млі,
Далекої і рідної землі,
Яка дала життя мені, поету.

Образ твій вигадувать не стану

* * *

Я знаю: ти – моє спасіння,
З Небес, мов ангел,
Ти прийшла.
І в час весни, і в день осінній
До тебе тягнеться душа.

Твій голос ваблячий і милий
В мені,
Мов музика, звучить.
Нема в житті такої сили,
Що нас зуміла б розлучить.

Немовби птах до тебе лину,
Назустріч руки я тягну.
Люблю,
Люблю тебе одну.
Цілую перса і коліна.

А ти за це не дорікаєш,
А ти така, як маків цвіт.
Про те, що я люблю,
Ти знаєш
Вже стільки зим і стільки літ.

Олександр Високий

* * *

До Мертвого моря рукою подать.
Зомліла від сонця природа.
Мене ти спитала: «Морозива взять?»
А я: «Не морозива – льоду!»

Тут спека така, що ми ледве живі.
Не хочеться їсти – лиш пити.
В готелі весь день.
Ось таке се ля ві.
Вночі ще якось можна жити.

Вночі я приймаю той божеський вид,
Який ти фіксуєш на фото.
Йдемо в ресторанчик.
І я вже не проти
У їжі баланс відновить.

Берем пару лобстерів, пляшку вина.
До ранку, на щастя, далеко...
А вранці знов сонце.
І спека
Нас в позу лежачу вганя.

Образ твій вигадувать не стану

* * *

Ти монети кидала у море,
Повернутись мріяла сюди,
В ці туманом оповиті гори,
До пісків і синьої води.

Де ми ніжно й гаряче любились,
Де ми щастя віднайшли своє.
Ти хотіла, щоб все повторилось,
Щоб було все так, як нині є.

Набігали хвилі і згасали,
Гріло сонце, голубіла вись...
Тільки ми і білі чайки знали,
Що до них ми вернемось колись.

Олександр Високий

* * *

Вже двійко діток мали на руках.
Та я сказав:
«Де два, там третій буде».
Господь дає, а Він по правді судить.
І кожному воздасться по ділах.

Нам так важливо не втратити совість,
Вирішуючи непросту дилему:
Народимо дитину,
А натомість
Отримаємо клопіт і проблеми.

Як учинить?
Питання непросте.
Та зазвичай вирішують все просто..
Якщо у вас в душі є щось святе –
Не знищуйте своє потомство.

Образ твій вигадувать не стану

* * *

Під впливом чуття, що хвилює,
Тримаючи руку твою,
Зізнався тобі, як люблю я,
Назавжди і вірно люблю.

Ти подих лиш затамувала,
Мовчала, і я зрозумів:
Два тижні побачень – то мало
Для найвирішальніших слів.

І щоб подолати незручність,
Я ніжно тебе обійняв,
Дивився на зорі колючі
І, що ще сказати, не знав.

В ту ніч не наважилась чомусь
Ти відповідь дати мені.
Розгублений, йшов я додому,
Здавалось, було це вві сні.

Палали високі сузір'я.
Співали в гаю солов'ї.
А я не здавався,
Я вірив
В зізнання майбутні твої.

Олександр Високий

* * *

Наші ноги море омивало,
Пінні хвилі вітер підганяв.
Ми сиділи вдвох і слідкували,
Як повз нас проходив пароплав.

Пінні хвилі на пісок котились,
Він таємно, тихо шелестів.
Пароплав зникав, а ми дивились
На далекий блиск його вогнів.

І про що ми думали, не знаю,
Просто так дивились вдалину.

Ось і ніч.

На синім небокраї
Я побачив зірку, ще одну.

Потім ти помітила, як місяць
Виплив з купи димчастих хмарин,
І Чумацький Шлях над ним пронісся
Тисячами зоряних стежин.

Лиш опівночі ми рушили у місто.
Звичну арію наспівував мотор.
А повітря з моря запашисте
Гучно билось у вікно авто.

Образ твоїй вигадувать не стану

* * *

Я доброту людську благословляю.
Вона мов промінь у моїй душі.
Коли кругом тумани і дощі –
Її тепло в житті мене тримає.

Все, що від серця людям донесу, –
Повернеться привітним, щирим словом.
Натхнення віднаходжу у любові,
Боготворю її невичерпну красу.

Для мене ти у Всесвіті одна,
Хто попри все і тішить, і леліє,
Від погляду твого в душі світліє
І в серці квітне гомінка весна.

Я доброту людську благословляю.
І в днях твоїх для того лише я,
Щоб не згасала посмішка твоя.
Твоє ім'я навіки прославляю.

Олександр Високий

* * *

Пам'ятаєш наш весільний вальс?
Ми з тобою ніжно обнялися...
Падало з дерев пожовкле листя,
У природі був прощання час.

А у нас все тільки починалось.
Починалось саме в листопад.
Пломенів барвисто тихий сад,
Ти мені чарівно усміхалась.

Через те я так тебе бажав,
Що при всіх поцілував нестямно.
Навкруги піднявся справжній гамір,
Хор гостей завзято рахував...

Так було
У ті щасливі дні.
Я собі за них не докоряю.
І, як в шлюбну ніч, тебе чекаю
Наяву, а також уві сні.

Образ твій вигадувать не стану

* * *

Я весь – в полоні краси твоєї:
В очах – блакить, волосся золоте.
Нагадуєш чарівність орхідеї,
Що квітом різноколірним цвіте.

В тобі одній поєднано сто грацій,
Яскравість степу, сутінки лісів,
Тому не можу я не підкорятись
Цим поглядам, коли не треба слів.

В чарівності своїй ти незбагненна,
Любить тебе – це пошук без кінця.
Тому колись про люблячі серця
Писав Шекспір, що це одвічна тема.

І я іду до тебе щохвилини,
Ціную кожну неповторну мить.
І мед гіркий із присмаком малини
Я з вуст твоїх ще буду пити і пити.

Олександр Високий

* * *

У друзів нам буває добре, втім,
Не дивлячись на щедрість аж за край, –
До рідної оселі ми спішим,
Бо лише вдома нас чекає рай.

Бо лише вдома дотик рук твоїх
Мене так зігріває і п'янить...
І хай за вікнами кружляє сніг,
І хай струною віхола бринить –

Кохаємось з тобою у пітьмі,
Таке нестримне почуття прийшло...
Насамкінець гарячими слізьми
Ти раптом зрошуєш моє чоло...

Запалюю дві свічки. Тіней дві.
Шампанське наливаю. Дзенькіт скла.
І знову хвиля пристрасті в крові...
Яка ж то ніч,
Яка ж то ніч була...

Образ твій вигадувать не стану

* * *

Знов відчуваю подих твій п'янкий.
В моїх долонях
Персів теплих шовк.
Піддавшись рухам ніжної руки,
Я, наче зачарований, замовк.

А ти не припиняєш ні на мить
Своїх і згубних,
І цілющих дій.
В мені бажання болісно бринить,
Ось-ось,
Ось-ось терпець урветься мій.

Я більш не можу.
Пристрасть верх бере.
Все тіло мовби протинає ніж.
Чуттів моїх вулкан зухвало б'є,
І ти мене стискаєш все сильніш ...

Спочити час. Але мене ніяк
Не відпускаєш із обіймів:
«Ні...»
Давно за північ.
Лиш сузір'я Рак
Горить крізь шибку в темному вікні.

Олександр Високий

* * *

Нас дощ застав, коли ми по суниці
Пішли до лісу.
Я тобі сказав:
«Ти змочла, мила, краще роздягнися».
А сам сухого хмизу назбирав.

Багаття огорнуло теплим димом.
Я теж змокрів
І скинув одяг свій,
І вмить довірився палким обіймам
І соромливій пристрасті твоїй.

Раптовий дощ подарував нам диво,
Я пив твій жар з пашистого лица
Біля багаття,
Що обвило димом
Дерева й наші люблячі серця.

Образ твій вигадувать не стану

* * *

Знаю, що у тебе я єдиний,
Тому склалось все в житті у нас.
І в тумани, і в прозорі днину
Почуття такі ж, як в перший раз.

Наші чисті зорі світанкові
Ми крізь всі завади пронесли
І вогонь взаємної любові
Двадцять літ потому зберегли.

Ти мене стрічаєш й проводиєш.
І куди б не йшов, не їхав я,
Ти, кохана, впевнена, ти знаєш,
Що з тобою лиш душа моя.

У свята і вихідні ми вдома,
Ділимо і радості, й жалі.
І букет твоїх троянд червоних
Пломеніє ніжно на столі.

Олександр Високий

* * *

У нашому житті любов панує,
І для оточення це не секрет.
Але когось наш мирний шлюб дратує.
Буває, лихословить опонент.

Нормальний, наче з виду, чоловіче,
Та з особистих, видно, міркувань
Він посилається на факти історичні,
На довгу низку зраджених кохань:

«Ти розумієш, в лініях амурних
Завжди вирує ревність, море сліз.
І в світовій, згадай, літературі,
І у театрі, у кіно. Ну скрізь!

Класичний екшн: Отелло, Дездемона,
Трикутник – як тавро всіх почуттів.
Овідій вчив: без зради жить не можна.
Ну хто, ну хто в коханні не грішив?!..»

Я натяк зрозумів.
Відповідаю:
«Пробач, але ці байки не про нас.
Кого і хто там зрадив, я не знаю,
Бо не тримав я свічку у той час.

Образ твій вигадувать не стану

А може, просто закрутив сюжети
Заради втіхи жартівник Шекспір.
Це ж не секрет, що і тепер поети
Безстидством різним прикрашають твір.

Ми, певно, не підходим під шаблони.

Бувай!» –

Підняв я вгору п'ятірню, –
Коли мій візаві подав долоню,
Мені здалось, липучу і брудну.

Олександр Високий

* * *

Перший сніг.
Справжній подих зими.
Двір встелив білий-білий палас.
Ми з тобою на деякий час
Безтурботними стали дітьми.

В тобі спритність дівоча ще є.
Ти побігла, та я наздогнав.
І так гаряче поцілував
В зашаріле обличчя твоє.

У намет ми упали м'який,
На перині так добре лежать
І тебе до грудей притискать,
І губами торкатись руки...

Сутеніє, зірки миготять.
Загорівся ліхтар на стовпі.
Цілу ніч тебе буду кохать,
Серця жар весь віддам я тобі.

Образ твій вигадувать не стану

* * *

Мені дітей подарувала доля,
Хотів синів,
А Бог дівчат послав.
На все, звичайно, є всевишня воля,
Тож Неба дар покірно я прийняв.

Пройшли роки.
Я подолав свій сумнів.
Чи, може, звик. Але зізнаюсь вам:
Ростуть вони, розумниці, красуні,
На радість всім, а перш за все – батькам.

Талановиті, вправні у роботі,
Найкраще з роду нашого беруть.
І вже забув я, що колись був проти...
З дітьми, звичайно, клопіт і турботи,
Але без них життя втрачає суть.

Олександр Високий

* * *

Я від тебе за тисячу миль
В самий розпал південного літа.
Тут печаль моя сонцем зігріта,
Заколисана плинами хвиль.

Від своїх невеселих думок
Я рятуюсь на березі моря.
Його води ласкаві й прозорі
З тихим шелестом миють пісок.

З ким журбу розділити мені?
Може, з горами, що височіють
І під хмарами сірими мріють,
Наче велетні вічно сумні?

Дні без тебе – то мука сама.
Та недовго лишилось чекати.
Ти приїдеш – я буду кохати
Всю тебе, почуттями всіма.

Образ твій вигадувать не стану

* * *

Ми довго мріяли кудись
Поїхать вдвох на відпочинок.
Душа просила переміни.
І ось чудовий шанс з'явивсь.

Квитки купив заздалегідь.
До Трускавця дістались вчасно.
Була весна, пора прекрасна,
Все місто – в сяйві білих віт.

Чотири тижні – як в раю.
Медовий місяць повторився.
Джерельних вод я не напився,
Бо більше пив любов твою.

Насамкінець гуцул старий
Подарував тобі намисто...
Ми часто згадуєм те місто,
Наш відпочинок чарівний.

Олександр Високий

* * *

Вдень панує спека і задуха.
Бадьорить лише води ковток.
А надвечір тисячі зірок
Висипають в небі над Гурзуфом.

Ми йдемо причорноморським містом,
Слухаєм рулади цвіркунів,
Дихаєм настоєм кипарисів.
Передать красу – бракує слів.

Ти мені сказала про бажання
Знов приїхать в цей чудовий край.
Я не проти. Але, мила, знай,
Що це диво в світі не останнє.

Стільки міст чекає ще на нас,
Стільки різних чарівних маршрутів...
– А мені сподобалось в Гурзуфі.
Обіцяй: приїдемо ще раз.

Ти в своїй наївності свята...
Обіцяю, твердо обіцяю.
Тому тільки, що тебе кохаю,
Лиш тебе одну на все життя.

Образ твій вигадувать не стану

* * *

З минулого не повернуть нічого –
Ні юних днів, ні пам'ятних подій.
Позаду залишилася дорога
І купка попелу нездійснених надій.

Розбились мрії об реальність світу,
Ніщо так не болить, як втрата їх.
Потік життя несе несамовито,
І вже на скроні випав перший сніг...

Рятує відданість твоя, весела вдача,
Слова ласкаві, пестоці вночі.
В твоїх обіймах забуваю наче
Про вік та відчай, що бува в душі.

З тобою всі миттєвості прекрасні,
Не тільки яв, а й сни мої про них.
Знов сходить сонце, і проміння ясне
Торкнулось рук твоїх і ніжних, і палких.

Олександр Високий

* * *

Наші долі поєднала осінь.
Жовте листя падало в ріллю.
Ти свої русяві довгі коси
Вкоротила сміло, без жалю.

Із своїм прощаючись дівочтвом,
Безоглядно йшла до мене ти
Ніби за чаклунством чи пророцтвом,
Так хотіла щастя віднайти.

Я почув твої квапливі кроки,
Подих твій схвильований здаля...
Ти мене шукала стільки років
І мені кохання віддала.

І з тих пір в єдиній нашій долі
Світить сонце, падають дощі.
І твої захоплення і болі
Опадають листям у душі.

Образ твій вигадувать не стану

* * *

В кімнату тихий ранок завітав.
У вікна навкіс – золоте проміння.
Ти незбагненна, ти з моїх уяв
Прийшла в життя,
Мов ангельське створіння.

В ранковій тиші дихання твоє –
Чому, не знаю – вабить і хвилює.
А щедре сонце світло лле і лле,
Немов з моєї слабкості кепкує.

Я доторкнувсь до ніжних рук твоїх,
Куточок ковдри відгорнув нечутно.
Моя настирність – то, напевне, гріх,
Який я поцілунками спокутав.

На мить завмерло все єство в мені,
А далі – вибух почуттів гарячих...
Пробач мені, що був я нетерплячий
У ці хвилини пристрасті хмільні.

Олександр Високий

* * *

Ти прийшла і юна, і невинна,
Наче перший білосніжний квіт.
Я тобі сказав, що ти дівчина,
Про яку я мріяв стільки літ.

Я до тебе ставився побожно,
Не спішив.

Лиш через кілька днів
Я торнувся рук твоїх тривожних
І від них про все я зрозумів.

Зрозумів, що в серці я твоєму,
І воно належить вже мені,
Що велике почуття взаємне
Народилось в ці погожі дні.

Срібне небо сяяло над нами,
Теплий вітер в травах спочивав.
Я тебе короткими ночами
По-юнацьки жадібно кохав.

Образ твій вигадувать не стану

* * *

Ми такої зими не чекали.
Знов морози прийшли і сніги,
І крислаті крижини з'єднали
Тихих річок круті береги.

У зворушливій казці зимовій
Є один несуттєвий сюжет:
По засніженій стежці льодовій
Йде в глибокій задумі поет.

Він про тебе, єдину, і мріє,
І складає відверті вірші,
Бо для нього ти – промінь надії,
Промінь щастя в тривожній душі.

Біле сонце імлою закрилось,
Крутить хуга, не знає й чого.
Ти поету на долю судилась.
Ти довічне кохання його.

Олександр Високий

* * *

Все в тобі від Бога і природи –
Від джерельних вод, квітучих нив.
Я твою чарівну, ніжну вроду
Як побачив – так і полюбив.

Підкорила серце й підкоряєш.
Все життя до тебе лиш іду.
Ти, напевно, знаєш,
Так, ти знаєш,
Що такої більше не знайду.

А мені й порівнювати ні з ким,
Бо до інших я не знав доріг...
Синій погляд, стан, мов у берізки –
Ти, кохана, краща від усіх.

А яка ти в пристрасті глибока,
А які в тобі палкі чуття!
Ти моя голубка синьоока,
Ти моя одна на все життя.

Образ твій вигадувать не стану

* * *

Зранку хмарно, тихо.
Пада сніг пухнастий.
Кучугури білі все ростуть в полях.
Ти сьогодні маєш невеселий настрій
І цілком в своїх заглиблена ділах.

Я не заважаю, лиш спостерігаю.
А коли бажання аж бринить в мені,
Я підходжу збоку й ніжно обнімаю,
І цілую очі сині і сумні.

Ти завжди ласкава, в почуттях нестримна.
Але де ж обійми пристрасні, палкі?
Ти ж моя кохана, ластівко, царівно,
Чом же твої пальці крижані такі?

Я почув від тебе, що вода холодна,
У якій ти прала білизну дітей.
Але я не вірю цим словам про воду,
Я тебе притиснув до своїх грудей.

Я тебе притиснув і жалів, голубив.
То була хвилинка довга і гірка.
І почув нарешті: «Мій коханий, любий,
Ти пробач, що зранку я була така».

Олександр Високий

* * *

Не всі слова сказав тобі ласкаві.
Я їх в душі знаходжу знов і знов.
Вони приходять, ніжні і яскраві,
Прості і дивні, про мою любов.

Я хочу, щоб ти їх відчула серцем,
Бо тільки так живе кохання в нас.
Тоді їх барви неможливо стерти,
Вони здолають відстані і час.

Не всі слова для тебе віднайшов я
І з кожним днем відшуюю нові.
Слова, слова, освячені любов'ю,
Освідчення безхитрісні мої.

Образ твій вигадують не стану

* * *

Ти полинула в спомин сьогодні,
Про весну нагадала мені...
В травні ночі незвично холодні,
В травні зорі високі, ясні.

Ти була у благоденському платті,
А воно не тримало тепла.
Я зігрів тебе в кинутій хаті,
Що стояла в степу край села.

Стара груба вогнем променистим
Освітила і стіни, і нас.
Ми раділи, що мали прихисток
В цей романтики сповнений час.

Я набрав ківш води із криниці.
Чай зварив із підсушених трав.
Ми з тобою були наодинці.
І тебе я до ранку кохав...

Спомин твій переніс нас у казку,
Що колись відбулась наяву.
Ти пригадуй частіше, будь ласка,
Ту холодну і дивну весну.

Олександр Високий

* * *

Багато років від
даність і ніжність
Твоя тримає на землі мене.
Невже колись ми йшли життям нарізно
І сонце не світило нам ясне?

Такого я уже не уявляю.
Не можу припустити, що тобі
Дарує інший квіти, обнімає,
Цілує руки, очі голубі.

Я ці думки відштовхую від себе.
Я їх, пекучі, відганяю геть.
Мені тебе колись послало Небо,
А зможе відібрати лише смерть.

Образ твій вигадувать не стану

* * *

Голубіє небо над рікою,
Вкрила землю шовкова трава.
Є закон, що тільки-но весною
В нас любові промінь ожива.

Ожива і розквіта, і меркне.
В листопадах губляться сліди.
Але те, що сталося у мене,
Збережеться в серці назавжди.

Винні в тім твої солодкі
Поцілунки, ніжність, доброта.
В ночі місячні, такі короткі
Ти зі мною грішна і свята.

Я без тебе вже не можу жити,
І тобі без мене вже не жить.
Голубіє небо, квітнуть квіти,
І любов хвилює кожну мить.

Олександр Високий

* * *

Другий тиждень волога погода,
Нескінченні байдужі дощі.
Як на мене, це мудра природа
Повертає нам спокій в душі.

Тож не треба нам Бога гнівити
І сприймать як покару ці дні.
Проминуло спекотливе літо,
І доба прохолоди в ціні.

Тихий сад облітає листвою.
Хризантеми в росинках ряних.
Нас в кімнаті натопленій двоє.
Як же гарно в обіймах твоїх.

Все тобі я віддав, все до краплі.
І душа не міліє від втрат.
А дощі – то звичайні деталі,
Що приходять завжди в листопад.

Образ твій вигадувать не стану

* * *

Осінній дощ.
Промокле листя.
Принишк дерев пожовклих ряд.
Лиш різноколірним намистом
Жоржини в сутінках горять.

Похмура начебто погода,
Але мені все миле в ній.
Під дощ помріять є нагода,
Підслухать щось в душі своїй.

Я думаю довіряюсь знову,
В свої заглиблююсь чуття
І розумію, що в любові
Проходить все моє життя.

Мої думки ти обірвала,
Гарячий подих твій відчув.
І вже дощу не існувало,
Про все на світі я забув.

Олександр Високий

* * *

Знов подих весни ми відчули.
Під снігом хлопочуть струмки.
І бджоли свій затишний вулик
Покинули, надто прудкі.

Не відають: тепле повітря
В цю пору – омана лише,
Надвечір пронизливий вітер
Їм згубну сльоту принесе.

А поки ідилія повна.
І думка приходить про те,
Що кожний з нас прагне любові,
Мов брость, що ось-ось розцвіте.

А я хочу тільки до тебе,
Чекаю, хвилююсь, люблю.
І синє з хмаринками Небо
Дарує нам ласку свою.

Образ твій вигадувать не стану

* * *

Говори мені лиш про кохання
В жовтій тиші стомлених дібров.
Я у тебе – перший і останній,
Я – твоя і доля, і любов.

Добирай слова лиш про кохання.
Хай вони хвилюють знов і знов.
Від вечірніх зірок і до рання
Відавай мені свою любов.

Не спиняйся...
Всі твої зізнання
Линуть в серце, мов солодкий спів.
Говори, благаю, про кохання
Так, як я сказати не зумів.

Олександр Високий

* * *

Заметіль затулила півнеба.
Біле сонце блукає в імлі.
Знов мене потягнуло до тебе,
В неземні володіння твої.

Почуття все дедалі гостріше,
Мов в провалля пірнає літак.
Я з тобою –
Невиправний грішник,
І не можу змінитись ніяк.

Я бажання свого не соромлюсь,
Я іду навпростець крізь туман
І отримую все, а натомість...
Все така ж незагоєність ран.

У коханні немає кордонів,
У безмежжі вирує чуття...
Я від чар твоїх геть знепритомнів,
Знепритомнів на ціле життя.

Образ твій вигадувать не стану

* * *

Осінь – час прощання і печалі,
А у нас з тобою навпаки.
Чи то ми в душі молодші стали,
Чи зійшлися в небі так зірки.

Юність, де ти?
А в серцях обнова,
А до тебе потяг все сильніш.
Я зберіг у серці дивне слово,
Щем якого щастя нам приніс.

Я тебе між квітами шукаю
І знаходжу, бажану таку.
Я тебе, як в юні дні, кохаю
В нашому осінньому садку.

Олександр Високий

* * *

Не підкорився я непроханій журбі,
Знайшов слова, які лікують душу.
Я це зробив, бо сильним бути мушу,
Бо всю любов мою давно віддав тобі.

І посміхнулась ти крізь сльози, і рука
Мене торкнулась,
Ледь торкнулась вдячно.
І хвиля почуття мого гаряча
Крізь серце прокотилась, мов ріка.

І вже не думав я про звістку, що прийшла,
Перебував у млосному полоні
Очей твоїх, блакитних і бездонних,
А потім тіла найніжнішого тепла.

Образ твій вигадувать не стану

* * *

Ти ніколи мені не казала,
Що не склалася доля твоя.
Навпаки, стільки щастя ти знала...
Може, в цьому повинний і я.

Я хотів би так думать, тому що
Ми здолали одну довгу путь.
Стільки літ наші люблячі душі,
Мов хмаринки, у небі пливуть.

Кожний день нам приносить надію,
І ні крихти не маєм жалю.
Я для тебе, що хочеш, зумію,
Бо тебе я безмежно люблю.

Олександр Високий

* * *

«У щастя формули немає...» –
Я чую майже від усіх.
А я життя не уявляю
Без ніжних поглядів твоїх.

Без повних пристрасті цілунків,
Без тіл шаленого злиття,
Без двох сердець бентежних стуків,
Які вдихають сенс в буття.

Купаюсь в любовощах, страждаю.
Кипить душа, палає кров...
Тож щастя формулу складає
Єдине слово лиш – «любов».

Образ твій вигадувать не стану

* * *

Заметіль врешті-решт вгамувалась.
Біле сонце за обрій зайшло.
Ти з відерцем по воду зібралась
До криниці, яку замело.

Я сказав тобі, щоб зачекала.
Взяв лопату і, з Богом, вперед.
Всі намети – було їх чимало! –
Розтрощив за годину уцент.

Ти по воду вже йшла проти ночі,
Наче фея з чарівних казок.
Я дивився на стан твій дівочий
І був повний приємних думок.

Що така ти у мене красива,
Що найкраща у світі ти є.
І любові гарячої хвиля
Огортала знов серце моє.

Олександр Високий

* * *

«Ось тобі підсніжники в бутонах.
Подивись, вони немов живі».
У твої простягнуті долоні
Вклав я квіти перші польові.

Ти була зворушена цим дивом,
Що прийшло раптове, весняне.
І в очах твоїх таких щасливих
Відбивалось світло чарівне...

Кілька днів підсніжники білили
В кришталевій вазі на столі.
Ми на них дивились і раділи,
Наче діти іграшці малі...

Але час прийшов – вони змарніли.
Це було опівдні.
Падав сніг...
І невтішні сльози проступили
На очах засмучених твоїх.

Образ твоїй вигадувать не стану

* * *

Знову ранок забринів струною
І пролив у вікна синяву...
Стільки років я лише тобою,
Лиш тобою кожна мить живу.

Я до тебе притуливсь губами
І відчув у серці ніжний щем.
Те, що відбувається із нами,
Ми давно дарунком долі звем.

Ти така у почуттях глибока,
П'ю твоєї пристрасті вино,
І хмільне, і терпке, і солодке,
П'ю і не впиваюсь все одно.

Новий день незримою рукою
В піднебессі розлива блакить.
Все в житті освячене любов'ю.
І без неї нам не варто жить.

Олександр Високий

* * *

Ти вийшла до мене, коли
Мигтіли замріяно зорі
І в темнім небеснім просторі
Хмаринки нечутно пливли.

Ти в платті легенькім була,
Всім тілом до мене тулилась.
І серце сполохано билось,
І прагнули губи тепла.

Всю ніжність тобі віддавав,
Мов квітку тендітну, голубив.
І пахли трояндами губи.
І я раз у раз завмирав.

І стало так тепло у мить,
Коли ми злилися в любові.
І згодом у млі світанковій
Я, наче пророцтво, промовив:
«Без тебе мені вже не жить».

Образ твій вигадувать не стану

* * *

Мої губи тебе відшукали,
І чуттям ми віддалились за мить,
І так ніжно з тобою кохались,
Як ніколи вже не повторить.

Ти тремтіла від дотиків грішних,
Від цнотливих – пашіла вогнем,
Мов травнева завітчана вишня
Пелюстковим дарила дощем.

Нам здавалось, що час зупинився,
Зупинились зіркові світи.
Я тобі всім єством підкорився,
А мені підкорилася ти.

І коли у імлі вечоровій
Кинув місяць проміння своє,
Ми вже знали, що в нашій любові
Щось величне і зоряне є.

Олександр Високий

* * *

Під пухнастим снігом ти стояла,
Він летів не прямо, а кружляв.
Снігопад ти, вочевидь,
Сприймала
Як картинку із своїх уяв.

Ти до нього руки простягнула.
В білій млі замаяла душа...
В цей момент ти щось, мабуть,
Збагнула,
До якоїсь істини дійшла.

До якої? Я дізнатись хочу.
Сподівання маю знати всі.
Почекаю.
В млосній тиші ночі
Ти мені про них розповіси.

Образ твій вигадувать не стану

* * *

Яка стежина привела до тебе?
Обставин збіг?
Чи, може, долі шанс?
Я дякую і випадку, і Небу
За дивну мить, яка з'єднала нас.

Я дякую весні, що надихала,
Гойдала нас в безмежності світів.
Я дякую тобі, що ти кохала
Так, як давно і мріяв, і хотів.

Я дякую струмкам на крутосхилах,
Волошкам синім, шелестінню нив.
Я дякую, що ти мене любила
І любиш, як ніхто ще не любив.

...Ми зустріч нашу бережем у серці,
Її вогонь нам сяє крізь літа.
Колись посіяне кохання зерня
Звичайним щастям в душах пророста.

Олександр Високий

* * *

Ти мене і цілуєш, і пестиш,
Грішно губиш
І зцілюєш знов.
Ти умієш до Неба піднести
Нашу пристрасті повну любов.

Я приходжу до тебе ночами,
Віддаюсь зорепаду чуттів.
Ти своїми палкими вустами
Робиш так,
Щоб я просто зомлів,

Щоб я впав на бажань перехресті,
В прохолоді завмерлих дібров.
Ти так ніжно і солодко
Пестиш,
Грішно губиш і зцілюєш знов.

Образ твій вигадувать не стану

* * *

Ми сіли у шлюпку.
Я весла узяв,
Занурив їх в море зелене.
«Ну як, пливемо?» – безбоязно спитав.
А ти лиш поклалась на мене.

Зізналась, що вперше у човні була,
За мене щосили трималась,
А шлюпка нерівно, ривками пливла,
На хвилях високих гойдалась...

Коли на піщану ступили ми твердь,
Вже сонце скотилось низенько.
Ти дрібно ступала, ішла ти ледь-ледь,
До того ж хиталась легенько.

Та й мене хитало.
Але я радів,
Що все обійшлося без ексцесу:
Я так здивувать тебе чимось хотів
І вперше взяв в руки ті весла...

Олександр Високий

* * *

Ти не посіла вищі п'єдестали
На конкурсах краси.
Та це не гріх.
Для мене ти давно, давно вже стала
Найкрасивішою з усіх.

Для тебе – ніжні весняні букети,
Для тебе – все,
Чого лиш прагнеш ти.
І навіть серце любляче поета
Тобі віддав я назавжди.

Пройдуть віки,
Минуть тисячоліття.
Зірки наднові в небі спалахнуть.
Та попри все залишиться у світі
Любові таємнича суть.

Образ твій вигадувать не стану

* * *

Я проханням, нарешті, скорився
І довірив машину тобі.
І спочатку уважно дивився
На всі рухи і дії твої.

Ти «Тойоту» вела досить вміло,
Ось і швидкість набрала за сто.
По Бориспільській трасі летіло
Наше сіре японське авто.

На «Fm» Іво Бобул приємне
Щось співав баритоном густим.
Почуття наше світле, взаємне
Було дивним, яскравим таким.

Нам здавалось, що саме дорога
Вносить певну казковість в життя.
І до наших проблем і тривоги
Вже назавжди нема вороття.

Олександр Високий

* * *

Наша затишна, тепла оселя.
Квіти в горщиках ген на вікні.
Ми буваєм з тобою веселі,
А трапляється, дещо сумні.

Все у нас, як у всіх, не інакше,
В тих же клопотах вічних живем.
Більш турбують нас діточки старші,
І з малими доволі проблем.

Все у нас, як у всіх...
Але знаю,
Що є те, особливе. Чуття.
Не банально, на щастя, минає
Наше довге подружнє життя.

Нас кохання рятує і гріє,
На майбутнє надію дає.
І допоки стою на землі я,
Буду слухати серце твоє.

Образ твій вигадувать не стану

* * *

А що таке справжня любов?
І що таке справжнє кохання?
Є стільки тлумачень...
Та знов
Хвилює одвічне питання.

Інакше не може і бути,
Бо це почуття незбагненне.
Його глибина,
Його суть –
Загадка для вас і для мене.

Тож будемо просто кохать,
Любить,
І не думать про сенси.
Кохать і любити, і стрічат
Серцями розбуджені весни.

Олександр Високий

* * *

Березневе сонячне проміння
Точить сніг, за ним нема жалю.
Ти в городі старанно насіння
Сієш у вологу ще ріллю.

Ти у мене просто чарівниця,
Все встигаєш вчасно і кругом.
«Бачиш: оживають полуниці
І зійшли тюльпани під бузком.

І троянди майже уціліли,
Де-не-де лиш вимерзло гілля...»
Все мені, кохана, зрозуміло,
Трудівниця мила ти моя.

Теплий вітер, колихнувши тую,
Полетів в оголені сади.
За тобою я душі не чую.
Ти моя єдина назавжди.

Образ твій вигадувать не стану

* * *

Квітневе сонце розтопило кучугури,
Прозоре марево над простором тремтить.
Ти вийшла в поле
І змальовуєш з натури
Зелену повінь, сонце і блакить.

Мольберта ніжки грузнуть у багнюці,
Тому не в туфельках – у чоботах стоїш.
Ти здивилась, ти завмерла в думці.
Ще мить, іще.
І знов пейзаж твориш.

А я спостерігаю, не підходжу.
Легенький вітер, жайвір угорі.
Ти вся в натхненні,
Ти така хороша
І світла, як картини всі твої.

До вечора пробудеш ти у полі,
Повернешся з мольбертом у руках.
І лиш тоді
Дам почуттям я волю,
Відчую смак квітневий на губах.

Олександр Високий

* * *

Я для тебе пишу,
Лиш для тебе
Про мою незгасиму любов.
І про це знає зоряне небо,
Знають сутінки ближніх дібров.

Розквітає в саду горобина,
Пелюстки яблуневі летять.
Ти моя ніжна парость єдина,
Божий дар і душі благодать.

Хай не раз відгунеться нам небо,
Донесе вітер шелест дібров.
Все життя я пишу лиш для тебе,
Бо в житті тільки ти і любов.

Образ твій вигадувать не стану

* * *

Стулки вікон протягом відкрило,
І до нас долинув горлиць гул.
Парочка пройшлася по відливу,
Зупинилась дзьобами впритул.

Птахам теж закоханість властива,
Все живе з любові пророста.
Горлиці поніжились грайливо
І злетіли разом в небеса.

Ти всміхнулась якось загадково,
Подившись у травневий сад,
І за мить видіння світанкове
Почала в альбомі малювать.

Небо, сад і горлиці на злеті –
Весь сюжет в розкритому вікні.
Відчуттям близька ти до поета.
Почуттям належиш ти мені.

Олександр Високий

* * *

Своє життя не уявляю
Без ласк і любовців твоїх.
Я тим щасливий, що вже маю.
Мені не треба інших втіх.

Я тим щасливий, що ти любиш,
Мені належиш, лиш мені.
Лелієш, пестиш, і голубиш,
Мов сонце землю навесні.

І все, що доля нам дарує,
Я не принижу, не віддам.
Кохання кожну мить чарує,
Несе чуттєву радість нам.

Образ твій вигадувать не стану

* * *

Двох сердець я відчуваю стуки,
Коли пестиш гаряче мене.
І твої бентежні ніжні рухи –
То є щось занадто неземне.

Наді мною знову нахилилась,
Обдаєш духмяним і хмільним.
В почуттях своїх ти так розкрилась,
Наче квіт під сонечком ясним.

Наче зорі в синім небокраї
Над моїм засяяли життям.
Ти кохаєш, ти мене кохаєш,
Неземним даруєш почуттям.

Олександр Високий

* * *

Опівдні жовте сонце мріє.
Погода тепла і сумна.
Всі дні в думках моїх – надія,
В моїх думках – лиш ти одна.

Приїдеш – і кохатъ я буду
До втрати сил, до німоти.
Про все на світі я забуду,
Поки зі мною будеш ти.

А потім новий день настане.
Знов я один, і ти одна.
Тому й люблю я, як востане,
Що все так швидко промина.

Образ твій вигадувать не стану

* * *

Затишає вітер.
Вечоріє.
В небесах з'являються зірки.
Знаю я: в цю ніч мене зігріють
Губ твоїх рожеві пелюстки.

Зорі нахилиються все нижче.
Все трудніше муку цю знести...
Гостра пристрасть
Вмить мене пониже,
Коли губ моїх торкнешся ти.

Все в мені від почуття зомліє,
Я віддамся повені сповна...
Час кохання відкрива подія
І проста,
І надто чарівна.

Олександр Високий

* * *

Коли проталинами вкрилося узлісся
І перші ознаки з'явилися весняні –
До гаю березневого пройтися
Так забажалось в полудень мені.

І ти була не проти відпочити
Від справ своїх буденних.
Ми пішли
По стежці, ще місцями снігом вкритій,
По острівках просохлої землі.

І ось велика сонячна галява,
Навколо нас цвітіння голубе.
Краса тендітна вмить причарувала,
Приворожила казкою тебе.

Ти проліскам нечувано зраділа,
Таким примарним і таким дрібним.
Їх пелюстки холодні ти хотіла
Зігріть в долонях диханням своїм.

Ти квіти пестила і нюхала, і знову
Торкалась пальцями бутонів голубих.
А я радів твоїй до них любові,
До наших першоцвітів лісових.

Образ твій вигадувать не стану

* * *

Я без тебе, чуєш, божеволю.
Майже гину від своїх уяв.
Ти повір мені: такого болю я
У житті давно не відчував.

Вкрилось небо хмарами строкатими,
І в душі тривожні відчуття.
Мусимо любити і страждати ми,
То найперше правило буття.

Все минає – теза Соломонова.
Він конав так само на землі.
Я керуюсь вічними законами.
Все мине: і болі, і жалі.

Олександр Високий

* * *

Червона рідина в бокалі.
Її ти пригубила лиш,
А вже рожевими щоками,
Мов квіт півонії, гориш.

Ти спалахнула, зашарілась
І посміхнулася мені.
І очі вогником свіtilись
Блакитні, ніжні і хмільні.

І я тобі казав щось миле,
Перебирав волосся шовк.
А ти закохано дивилась,
Дивилась так, що я замовк.

За мить забулися в коханні,
В полоні щемного тепла.
Іскриста рідина в бокалі
Ще недопитою була.

Образ твій вигадувать не стану

* * *

Затяжна відлига березнева.
Перша прорість землю укрива.
В час такий усе навкруг суттєве,
Чарівного сенсу набува.

Ось і ти схвильована сьогодні –
Щось в душі зчиняється твоїй, –
Вийшла і спинилась на городі,
На ділянці сонячній своїй.

Вітер гладить золоте волосся,
Сонця промінь в погляді блищить.
Ти стоїш, а серце палко просить
Підійти до тебе хоч на мить.

Підійти і ніжно обійняти
В цей погожий березневий час.
Але я не буду поспішати,
Бо чекає ніч кохання нас.

Олександр Високий

* * *

Поцілунок твій мене обпік.
Я відчув солодке і приємне.
Здогадався: черешневий сік
Перейшов від губ твоїх до мене.

В нашому садку черешень дві.
Я колись їх посадив весною.
А тепер улюбленці мої
Ягодою радують смачною.

Радують і догоджають нам...
Ми з тобою ніжно обнялися.
А черешні шелестіли листям
І хитали приязно гіллям.

Образ твій вигадувать не стану

* * *

Ти притулилась, ніжна і гаряча.
Я не вагався –
Палко обійняв.
Все, що між нами відбулося, бачив
Липневий вечір в променях заграв.

Високе небо зорями вкривалось.
Духмяно пахли м'ята і шавлій.
А ми з тобою
Цілу ніч кохались,
Ми віддавались пристрасті своїй.

А на світанку заспівали птахи,
Густий туман над луками проліг.
Ну от і все.
Щасливі, ми вертались
До наших справ великих і малих.

І новий день невдовзі розпочався,
Котилось біле сонце над селом.
А я в думках не раз ще повертався
До чар твоїх під зоряним шатром.

Олександр Високий

* * *

Синій ранок зазирнув у вікна,
Розчинивши сутінок нічний.
Ти до мене щічкою приникла
І дивилась сон свій чарівний.

Я лежав спочатку нерухомо,
Думав про дітей і про життя.
Але раптом наче опритомнів –
В серці ворухнулось почуття.

Чому це трапляється, не знаю.
Щось подібне блискавці вночі.
Я лише відчув, що вже втрачаю
Рівновагу у своїй душі.

До руки тихенько доторкнувся.
Ти відкрила очі голубі.
Не спішив.
Тримався.
Та незчувся,
Як віддав всю пристрасть я тобі.

Образ твій вигадувать не стану

* * *

Ти неспішно, ледь чутно губами
До моїх доторкнулася вуст.
Тихі ласки
І ніжність з літами
Ми цінуєм ще більше чомусь.

Милування нам так до вподоби.
Все частіше ми в пестошах тих,
Що хвилюють не менше,
Ніж врода
Чи статевий запал молодих.

Наші любовці не показові,
Тож не маєм причини спішити.
Як важливо цінить кожну мить
У житті
І, звичайно, в любові.

Олександр Високий

* * *

Підійшла
І поруч зупинилась,
Поглядом блискучим обпекла.
І мені, як завжди, захотілось
Губ твоїх пахучого тепла.

Я до них вустами притулився,
Удихнув п'янливий, згубний жар.
І... забувся, просто розчинився
У полоні витончених чар.

Я незчувся, як злилися стани,
Як спітніли плечі і чоло.
Все пливло, немовби у тумані,
Мов у казці чарівній було.

Після навалилася знемога.
Обійняв тебе і лиш мовчав.
А за нами місяць, чорт дворогий,
Крізь віконне скло спостерігав.

Образ твій вигадувать не стану

* * *

Є в тобі щось миле і приємне.
Ти, мов квіт, бентежиш кожну мить.
А коли пригорнешся до мене –
Все в мені від пристрасті тремтить.

Стільки років разом, а палає
Знов душа від поглядів твоїх.
Я тебе так жадібно кохаю,
Так лелію в сутінках нічних.

До зорі, до вранішніх туманів
Від твоєї ласки не стомлюсь.
Серце я на все життя поранив
І вовіки, знаю, не зцілюсь.

Олександр Високий

* * *

Солов'ї обізвались із гаю,
Лине в душу хвилюючий спів.
«Хочеш, мила,
Тобі прочитаю
Про кохання із нових віршів?»

Ти облишила хатню роботу
І до мене впритул підійшла:
«Почитай.
Я, звичайно, не проти».
І легенько мене обняла.

Відчуваючи дихання тепле
І у скронях пульсуючу кров,
Я покірно хилився до тебе
І поволі на шепіт зійшов.

І замовк, упиваючись ніжним
Поцілунком в обіймах палких.
Пристрасть є у рядках моїх книжних,
Але більша – у ласках твоїх.

Образ твій вигадувать не стану

* * *

Ти малюєш море і вітрила,
І біленьку чайку в вишині.
Все, що ти у фарбах відтворила,
До вподоби, зізнаюсь, мені.

Ти умієш передати настрій
У картинах світлих, чарівних.
Ось хмаринки легкі і пухнасті.
Ось світило, що пливе повз них.

Все, як є, як може бути згодом,
Як тобі примарилось у сні.
Те, що закодовано в природі,
Оживає знов на полотні.

Ти малюєш. Я спостерігаю.
Я люблю дивитись і мовчать.
І чого в віршах я не здолаю,
Ти зумієш в барвах передать.

Олександр Високий

* * *

Намалюєш і помиєш пензлі:
«Хай підсохне, потім подивлюсь».
Я так само ставлюсь до поезій –
Напишу, а згодом повернусь.

Кожне слово має відстоятись,
Бути вельми точним, як взірець.
Щоб достукатися до сердець,
Мушу неабияк працювати.

Легкість і красива простота
Не впадуть в рядки, мов манна з неба.
Іноді все перекреслить треба
І почати з чистого листа.

Образ твій вигадувать не стану

* * *

Земля підсохла, парості пробились,
Ще кілька днів –
І зацвітуть садки.
Прихід весни сприймаєм,
Наче милість,
Жест милосердя Божої руки.

Після снігів, наметів і морозів –
Легенький повів,
Сонячне тепло.
А небо затягнула ніжна просинь,
І в душі дивне зцілення прийшло.

В оселі нашій стало ще світліше.
Ти вся у справах.
Згодом підійшла
І все, що міг я уявити лише,
Неспішно і шляхетно віддала.

Олександр Високий

* * *

Крізь лапате листя винограду
Мерехтить проміння золоте.
У природі все прийшло до ладу:
Зеленіє, квітне і росте.

Теплий червень барвами чарує,
Годить ніжним зелом і теплом.
Але більш за все мене хвилює,
Коли поруч ми йдемо садком.

Ти така залюблена в рослини
І про все розказуєш мені:
Про строкаті парості жоржини,
Про рядочки м'яти запашні

І про терен, що колись весною
Вийшов з лісу і до нас забрів.
Як же гарно нам удвох з тобою
Серед цих таких звичайних див.

Ось він, відпочинок і свобода
Від міських проблем і суєти.
Душу й тіло зцілює природа,
Додає любові й доброти.

Образ твій вигадувать не стану

* * *

Червоні і жовті тюльпани
Опівдні розкрились у нас.
На все, що трапляється з нами,
Є Небом встановлений час.

Ти квіти сама посадила,
Плекала, і диво прийшло.
Яка в них хвилююча сила,
Яке в них чарівне тепло.

Ти їх не зриваєш, жалієш,
Бо квіти для тебе – живі.
Як палко кохати ти вмієш,
Як світяться очі твої.

І сонечко геть заблукало
В розкритих пелюстках весни.
Та мить, що недовго тривала,
Була найдорожча мені.

Олександр Високий

* * *

Ти в пестошах і ніжна, і гаряча.
І кожну ніч я відчуваю, як
Усім єством я молодію наче,
Немовби я ще той палкий юнак.

Так само знемагаю від цілунків,
Палаю, захлинаюсь почуттям.
Приречений на найсолодші муки,
Я біль кохання зву своїм життям.

У пристрасті захоплююсь занадто,
Не втримуюсь від крайнощів своїх.
Але коли кохаєш – все доладне,
І злет фантазії, либонь, не гріх.

З тобою любові пізнав наповну.
Літа злітають швидко, позаяк
В твоїх обіймах знемагаю знову,
Немов би я ще той палкий юнак.

Образ твій вигадувать не стану

* * *

Перші квіти ніжні, кольорові –
Особливість ранньої весни.
Ти в них вклала стільки сил, любові,
І тобі віддячують вони.

Вітерець їх пестить.
Але квіти
До твоєї хиляться руки.
Дива більшого немає в світі,
Ніж ці різнобарвні пелюстки.

А надвечір, коли впали тіні,
Я в садок пішов і бачив, як
Пестунці твої дорогоцінні
У зажурі начебто стоять.

Я до них звернувся ніжно-ніжно,
Всі слова ласкаві пригадав.
І з очей їх, наче сніг торішній,
Попіл смутку в темряву спадав.

Олександр Високий

* * *

У передсвятю зацвіли тюльпани.
І хоч розкрились поки що не всі,
Стоять вони шляхетні, наче пані,
В своїй ніким не займаній красі.

В такий момент нам світ здається щирим
І сповненим любові, доброти.
І тому ми в прикмети щастя вірим,
І ладні все здолати і змогти.

...А ти мені говориш про кохання.
І серце знову б'ється і щемить.
Нам варто жити лиш за одне страждання,
Яке приносить ця квітнева мить.

Образ твій вигадувать не стану

* * *

Ми в саду обожнюєм сидіти,
Говорити тихо про життя,
Смакувати аромати квітів,
Поринати в ніжне забуття...

В наших днях найбільша насолода –
Спілкування, квіти, зелен сад.
Настрій наш відтворює природа,
І не треба інших нам принад.

І не треба дива чи везіння,
Хай все буде так, як нині є:
Літній вечір, листя шелестіння,
І гаряче дихання твоє.

Олександр Високий

* * *

Був теплий по-літньому день,
В саду перші квіти рясніли.
І пташки співали щосили
Дзвінких і веселих пісень.

Ти в повінь квітучу ввійшла,
На ніжне цвітіння дивилась.
Обличчя спокійного вираз
Був сповнений ласки й тепла.

В тобі пробудилась весна –
Це бачив я в погляді яснім, –
І квітам безмежно прекрасним
Ти серце своє принесла.

Образ твій вигадувать не стану

* * *

Наша близькість слів не потребує.
Пригорнулась, збуджено мовчиш...
Це блаженна мить, коли панує
Стук сердець, його величність лиш.

Ми її чекали день і вечір.
Прагнули чарівного тепла...
На твої тендітні білі плечі
Тінь гарячих рук моїх лягла.

Поруч нам і солодко, і щемко.
Дотики гостріші від розмов.
Світять зорі крізь віконце темне.
В скронях чутно, як пульсує кров.

Почуттів непереборна злива
Не стиха до самого кінця...
Але й потім в унісон щасливо
Б'ються наші люблячі серця.

Олександр Високий

* * *

Я бачив у сутінках диво –
Твій профіль на фоні вікна.
Була ти напрочуд красива,
Мов квіт, що дарує весна.

У час надвечірній здавалось:
Мадонна ввійшла у мій дім.
Ти щось шепотіла, всміхалась
Думкам потаємним своїм.

Горіло на грудях намисто,
Волосся спадало з плечей.
А я все дивився, дивився,
Не в силах відвести очей.

Нестримна, жадана, чутлива.
Для мене навіки одна...
Я бачив у сутінках диво –
Твій профіль на фоні вікна.

Образ твій вигадувать не стану

* * *

Наш будинок потопає в квітах –
Вірний знак травневої пори.
Все навкруг цвітінням оповите,
У казкові вбралось кольори.

Більш нічого в світі не існує,
Лише квіти, квіти чарівні.
Нам земля скарби свої дарує
В ці прегарні, мальовничі дні.

І у тебе настрої пречудовий,
Тихий спів лунає з ніжних вуст.
Я цілую пелюстки медові,
Я твоїм коханням не нап'юсь.

Ти моя і вірна, і єдина,
Наяву та у думках моїх...
Опадає з білої калини
На твої долоні теплий сніг.

Олександр Високий

* * *

У садку серед вишень і слив
Розцвіли білі-білі тюльпани.
Знаю я, що це диво із див
Ти створила своїми руками.

Поливала, плекала і ось –
Острівець на зеленому сніжний.
Він гойдається, дивний і ніжний,
І нагадує миле нам щось.

Може, перших побачень весну,
Коли точно такі ж білі квіти
Твоє серце зуміли зігріти
І відкрити чуття таїну.

Образ твій вигадувать не стану

* * *

Ще тиждень і настане літо,
Вже інші квіти розцвітуть в садках.
А ми з тобою почуттям зігріті,
Яке незмінне в люблячих серцях.

А ми з тобою віримо в кохання.
Воно живе і житиме завжди.
Його вогонь від першого зізнання
І дотепер змогли ми зберегти.

Південний вітер дихає в обличчя,
Пливуть хмаринки в синій вишині.
А серце знов і знов до тебе кличе,
І ти всю ніжність віддаєш мені.

Олександр Високий

* * *

Твоя шляхетність іноді дивує.
З яких часів до мене ти прийшла
І донесла цю постать, що чарує,
І витонченість милу зберегла?

Ти раптом елегантна, недосяжна.
Високий стиль. І погляд звисока...
Тебе я знав ще дівчинкою майже,
То звідки ж рафінованість така?

Втім я свої пізнання в етикеті
Наразі демонструю, не здаюсь.
І, як велить обов'язок поета,
Величності твоїй не поступлюсь.

Але чомусь... здаюсь і підкоряюсь.
Роль пажа я сприймаю залюбки.
Благоговію, млію, завмираю,
Допущений шляхетно до руки.

Образ твій вигадувать не стану

* * *

У барвистій короткій спідниці
І босоніж по теплій землі
Ти опівдні пішла по суніці,
Що під лісом у травах росли.

В синім просторі ані хмаринки,
Тихий, млосний і сонячний день.
Ти збирала червоні родзинки
І співала веселих пісень.

Я до тебе побіг. На узліссі
Ми зустрілись, кохались, відтак
Все змішалось: і присмак суніці,
І юнацької пристрасті смак.

Олександр Високий

* * *

Ти до мене рвучко притулилась.
Подихом гарячим обпекла.
Я відчув: душа твоя відкрилась
І чекала ніжності й тепла.

Я відчув: душа твоя відкрилась
І в момент розбурхала мою.
І за мить сліпа, нестримна сила
Розіграла партію свою.

І ще довго ми не повертались
У звичайний світ, його буття.
Тільки пружко руки вигинались
І тримали наших тіл злиття.

Образ твій вигадувать не стану

* * *

Дві грядки улюблених айстр
Увечері ти посадила.
І тихо душею раділа,
І подумки в серпень неслась.

Ти бачила цвіт золотий,
Багряний, червоний, вишневий...
А поки був вечір травневий
І місяць з'явився блідий.

Я вийшов, тебе обійняв,
Ми мріяли вголос і мовчки.
І наших казкових уяв
Вже сходили перші росточки.

Олександр Високий

* * *

Надвечір'я тихе і прозоре.
Тополинний пух пливе навкіс.
З дальніх балок поміж косогорів
Чабани женуть отару кіз.

І у нас є двоє.
Зустрічаю.
Заганяю в стайню і дою.
Я нікому їх не довіряю.
А до столу глечик подаю.

Діти люблять молоко з батоном.
А із медом – просто смакота.
За селянським живемо законом.
Над усе любов і доброта.

Образ твій вигадувать не стану

* * *

Жовте сонце з обрієм межує,
На долині біла пелена.
Біля річки з вудкою сиджу я.
Поплавець то зверху, то пірна.

Забарився – і зірвалась рибка.
І катма принади на гачку.
Знов закинув.
Вечоріє швидко,
Босі ноги змерзли на піску.

Я згорнув свої рибальські снасті,
Коропця з підсаком підчепив.
Є трофей...
Але не в тому щастя,
Головне, що трохи відпочив.

Олександр Високий

* * *

- Тобі ця сукня, люба, так пасує.
- А їй, ти знаєш, вже немало літ.
- Я пам'ятаю... Ти така ж красуня...

Ти в сад пішла, а я дивився вслід.

А я дивився і пригадував тополі,
Вечірній спів невтомних солов'їв.
Ми наодинці залишились в полі,
І я тебе невміло так любив.

Я інших вже речей не пам'ятаю,
Але ця сукня, як її забудь?
Знов тепла хвиля серце огортає,
І ніжні згадки вдалечінь пливуть...

Образ твій вигадувать не стану

* * *

Ірреальність всього, що оточує нас...
Я вдихаю твої милосердні слова.
Ти говориш так лагідно і без прикрас,
І без жодних вагань, без боріння єства.

Ти говориш, і слухати хочу тебе,
Лиш тебе, до зорі, до наступного дня.
З перемитих дощами похилих Небес
Вічна музика Щастя до нас долина...

Ірреальність завжди супроводжує тих,
Хто в коханні знаходить тотожність свою...
Ледь горить позолота на банях святих.
Я тобі своє серце навік віддаю.

Олександр Високий

* * *

Міст перейшли – і перед нами поле,
За ним – строкаті пасмуги ланів.
Звичайний степ, але у нашій долі
Він добрий і чарівний слід лишив.

О, скільки тут були з тобою разом,
Вдихали пахощі, лежали на траві.
Ті відчуття не притупились з часом,
Вони в серцях закоханих живі.

Я розстелив піджак і, як ти любиш,
Тебе на руки взяв, за мить поклав.
І у палкі, що степом пахли, губи,
Нестримно, як завжди, поцілував.

Образ твій вигадувать не стану

* * *

– Відкрий конверт.
– Навіщо? – ти спитала.
– Там щось цікаве, – я наполягав.
І поки ти конверта відкривала,
Я на твоє обличчя поглядав.

Воно змінилось, ледве із конверта
Дістала ти засушений ірис.
І посміхнулась:
– Квітка мого серця.
– Так. Я тобі колись її приніс.

Ти здивувалась:
– Збереглась? Як дивно.
– Це я зберіг, між книжками поклав.

Стояла ти замріяна, красива.
Чарівна фея із моїх уяв.

Олександр Високий

* * *

Останній день весни на попередні схожий,
Нічим не відрізняється, однак,
В саду розкрились перші білі рожі,
А це, звичайно, долі добрий знак.

А це твого кохання помах лебединий,
Я в нім живу й щасливий тим сповна.
Чарує все в тобі: і погляд ніжно-синій
І стан тонкий, і посмішка ясна.

І кожне слово, що до мене промовляєш,
В моїй душі не гасне, а бринить.
Кохаю я, і ти мене кохаєш.
І варто жить. Ще довго-довго жить.

Образ твій вигадувать не стану

* * *

Донеслась мелодія із зали –
Хтось з дітей повторював етюд.
В цей вечірній час ми спочивали,
Закінчивши сьогodenний труд.

Ми сиділи під вікном на лаві,
Я тобі про щось розповідав.
Але звуків дощ,
Що падав з клавіш,
Не на жарт мене розхвилював.

Я замовк.
Я слухав ніжні звуки.
Озивались з лісу солов'ї.
І незчужся, як пошерхлі руки
Опустив поволі на твої.

Олександр Високий

* * *

Бубонцями бились у вікно
І згасали звуки піаніно.
Донечки нам грали сонатину.
Це було недавно і давно...

Виросли.
А музика луна
І життя наповнює високим.
Кожним напівтоном і акордом
Про любов говорить нам вона.

Ми з тобою слухаємо все,
Що натхненно грають наші діти.
Музику не можна не любити –
В ній душа закохана живе.

Образ твій вигадувать не стану

* * *

Спекотою дихало літо.
Ми йшли вздовж некошених трав.
Настояні запахи квітів
Лінивець-вітрець навівав.

Була та липнева пора,
Коли ще трава зеленіла,
І в небі на синьому біла
Хмаринка неспішно пливла.

І все ще буяло й росло,
Із сенсом життя співпадало.
І нас в своїх нетрях гойдало
Духмяне і ніжне зело.

І ми потопали в раю
Чудової літньої днини.
І руки твої лебедині
Любов колисали мою.

Олександр Високий

* * *

У густій і пахучій траві
Ми до ранку лишались з тобою,
Відавались неспішно любові,
Відчуття відкривали нові.

Плин хмаринок вгорі.
Тиші плин.
Лиш цвіркун без утоми співає.
– Є у світі немало картин,
А про ніч у степу я не знаю...

– Напишу, – ти сказала. – Колись...
– І про нас не забудь...
– Добре, милий...
Наші душі крізь зорі летіли,
А тіла піднімались у вись.

Образ твій вигадувать не стану

* * *

В полі ти затрималась, а тому
Я тобі обід приготував.
Борщ зварив, підсмажив кусень сома,
Ще салат – і весь перелік страв.

Ти, здається, дуже зголодніла,
Налягла на перше і салат.
Потім відпочити захотіла.
І ми вдвох пішли в стодолу спать.

Спали ми чи ні – то не важливо.
Головне, що поруч ми були.
І поки навкруг шуміла злива,
Наші душі тишу берегли.

Олександр Високий

* * *

Не парфумом пахнеш, а квітками,
Я люблю природний, свіжий дух.
Припадаю спраглими вустами
До твоїх в труді пошерхлих рук.

До твоєї ласки припадаю,
До тепла, до любовців палких.
Стільки літ пройшло, а я чекаю
Лиш цілунків пристрасних твоїх.

Літня ніч дарує млосний настрій.
До зірок ген місяць заграє.
На столі у вазі мріють айстри,
Мов кохання віддане моє.

Образ твій вигадувать не стану

* * *

Тепле повітря, і сонце яскраве.
Дихає млосним земля.
А за городом на шовкових травах
Мирно пасеться теля.

Ти понесла йому пійла смачного,
Взнало, до тебе біжить.
В затінку клуні вагітна корова
Дивиться сумно й мовчить.

Гедзі дошкулюють, мухи кусають.
Бджоли гудуть у квітках.
Щоб не робив я – до тебе звертаюсь
В мріях, в надіях, в думках.

Олександр Високий

* * *

Я копав криницю біля сливи,
Що всихала років, мабуть, два.
Чи хвороба дерево гнітила,
Чи така стара уже була.

Я копав, лопатою вгризався
У твердий, місцями дуже, ґрунт.
І в думках до років повертався,
Коли я ще босим бігав тут.

До тих днів, коли тропа юнацька
Під пахучим квітом пролягла.
І ще стільки потім весен щастя
Нам з тобою слива принесла.

Я копав, про плинність часу думав,
Про літа, що вітром віднесло.
Раптом прохолодним струмом
З глибини забило джерело.

Каламутне і не дуже сильне.
Але то була... жива вода.
Бо коли став поливати сливу –
Я побачив, як старенька ожива.

Образ твій вигадувать не стану

І за тиждень знов вона розквітла,
І така красуня у саду...
Як важливо вчасно нам зуміти
Відвести від ближнього біду.

Олександр Високий

* * *

Обізвались перші слов'ї
В заростях квітучої калини.
У вікно відкрите співи линуть,
Збуджують фантазії мої.

Я люблю рулади їх дзвінки,
На душі стає і млосно, й щемно.
І торкає серце щось приємне,
І крізь темний сад летять думки...

А слова складаються в вірші,
В них нема ні болю, ні печалі.
Лиш любов і солов'їні далі,
І політ безсмертної душі.

Образ твоїй вигадувать не стану

* * *

Ти пухке волосся розчесала
І на мене глянула з-під вій.
Я не знаю, що ти загадала,
Що таїш в фантазії своїй.

Ця таємність неабияк вабить,
Збуджує нестримне щось в мені.
Ти в стосунки вносиш нові барви.
Твої ласки просто неземні.

Я в тобі і зіцлююсь, і гину,
Колисаюсь в пристрасті щодня.
Ти моєї долі берегиня,
Ти душа закохана моя.

Олександр Високий

* * *

Вдень спекотно, часом аж занадто.
Навкруги проміння сонця лиш.
Ти всі справи припинила хатні
І в саду у затінку сидиш.

Над тобою яблуні колишуть
Довгі віти з золотом плодів.
Над тобою червоніють вишні
І намиста темно-синіх слив.

А поблизу квіти веселкові,
На яких метелики сидять...
Все навкіл в гармонії, в любові.
Рай і тільки – наш липневий сад.

Образ твій вигадувать не стану

* * *

Хитається віття зелене
У нашім липневім садку.
А вітер шепоче до мене
Зволоженим листям бузку.

Люблю я природні стихії,
Не виняток – літні дощі.
У цій пересічній події
Є те, що співзвучне душі.

Що створює роздумів настрій,
До спогадів зве і до мрій.
Для когось дощі – це напасті.
Для мене – відлуння надій.

Олександр Високий

* * *

Від спеки все живе сховалось в тінь.
Пухнасті бджоли п'ють з джерельця воду.

Вони єдині із живих створінь,
Яким не шкодить сонячна погода.

А я лежу під явором густим,
Дивлюсь на віти, на блакитне небо
І, наче в сні, я тіщусь лиш одним –
В думках своїх я мрію все про тебе.

Ось-ось скінчиться косовиця, і
Я повернусь, утомлений і спраглий.
І ти обіймеш ніжними руками,
І всі слова повториш чарівні.

Образ твій вигадувать не стану

* * *

Шелестіли яблуні і вишні,
Променіли роси у траві.
Ми з тобою в сад травневий вийшли,
Де співали лунко солов'ї.

Все здавалось гарним і казковим,
І в душі дзвеніли почуття.
І було в цю мить не випадковим
Двох сердець закоханих злиття.

Ми любились ніжно, неквапливо.
Обривались в подихах слова.
І над нами зоряна, красива
Ще одна ніч щастя пропливла.

Олександр Високий

* * *

Падають утомлено на квіти
Бджоли і купаються в пилку.
На картину дивимось таку
І не можем, справді, не радіти.

Маємо спорідненість одну:
Я до тебе лину і... зникаю
У твоїх голубленнях без краю,
У безмежній ніжності тону.

А пухнасті бджоли все летять,
Змащені квітковою пергою...
Вражені природною красою,
Ми вчимось по-справжньому кохать.

Образ твій вигадувать не стану

* * *

Закохані, ми вже не помічали
Нестатків і недоліків буття.
Ми просто одне одного кохали.
Кохали і кохаєм все життя.

Ми зберегли насамперед природність,
Джерельну свіжість наших почуттів.
Ми не зреклись ні вчора, ні сьогодні
Найголовніших, наймиліших слів.

І я дивлюсь в твої блакитні очі,
В яких нема ні болю, ні жалю,
І в котрий раз тобі зізнатись хочу,
Як божевільно я тебе люблю.

Олександр Високий

* * *

Мені вже нічого не треба,
Лиш серцем леліять любов,
Торкатись долонями неба
І слухати шелест дібров.

І в поле, що влітку зелене,
Іти на уклін волошкам.
І знати, що прийдеш до мене
І я тобі серце віддам.

І буду кохати до нестями,
До півнів, що час стережуть.
Все те, що трапляється з нами, –
Життя швидкоплинного суть.

Образ твій вигадувать не стану

* * *

Твоя жіночість неабияк вабить,
І я не в змозі не скоритись їй.
В тобі все миле.
А найбільше, мабуть,
Я колисаюсь в ніжності твоїй.

Ти почуття красиве не дозуєш,
Воно – мов злива у спекотний час.
Ти кожна мить хвилюєш,
Так хвилюєш...
І кожна мить для нас, як в перший раз.

Про все я забуваю серед ночі
В твоїх обіймах ніжних і палких.
Цілую, знов цілую твої очі,
Милуюсь у чарівностях твоїх.

Олександр Високий

* * *

В нашому садку розквітли рожі,
Ти до них пішла в ранковий час.
Ти і квіти... Як ви, мила, схожі.
Світ любові зблизив, мабуть, вас.

На червоні рожі ти дивилась.
І мені здавалось, як вони,
Ти чарівним вогником світилась.
Ти була прикметою весни.

Промінь сонця загравав з тобою,
Вітерець волосся розправляв.
Хоч була ти зараз не зі мною –
Я в уяві так тебе кохав.

Образ твій вигадувать не стану

* * *

Коли в труді натомлюю я руки,
Коли від негараздів голова болить,
Я чую голос твій, і ніжні звуки
Мене підтримують і зцілюють за мить.

Ти вмієш віднайти слова утіхи,
Своєю посмішкою збуджуєш чуття.
Твоя любов – то найцінніші ліки,
Які прописані мені на все життя.

І я приймаю гіркоту медову,
І долі дякую за вищу благодать.
І наяву, і в кожному вірша слові
Тебе довіку я приречений кохать.

Олександр Високий

* * *

Липнєве сонце сушить трави, квіти,
Від спеки в'яне листя на кущах.
До річки ген побігли наші діти,
Маячать їхні спини в картошках.

А нам з тобою ще півдня сапати.
Холодний квас втамовує жагу.
Колись тут працювали батько й мати –
Ми перейняли долю їх таку.

А згодом діти спадщину здобудуть.
Земля віддячить тим, хто у труді.
Так живемо, як пращури, як люди.
Спливають наші роки золоті.

Образ твій вигадувать не стану

* * *

Пізній вечір.
Повів прохолоди.
Замигтіли зорі над селом.
Ми сиділи, впоравшись з городом,
Під широким яблуні шатром.

Від втоми ти щораз зітхала,
І розмови майже не було.
А над нами яблуня хитала
Віт своїх пожовкле вже зело.

На столі лежали помідори,
Кабачки і купка огірків.
Майже ніч.
Великі срібні зорі.
І моїх безодня почуттів.

Олександр Високий

* * *

Моє серце давно неподільне –
З тих хвилин,
Як тебе я зустрів.
То була епохальна подія,
То був збіг двох великих світів.

Утворився небачений Всесвіт,
Де у центрі лиш двоє –
ТИ, Я.
І з тих пір я віддав тобі серце,
І з тих пір ти назавжди моя.

Образ твій вигадувать не стану

* * *

Липнева небачена злива
Над нашим обійстям пройшла
І вщухла десь скраю села,
І райдугу ген запалила.

Ти вийшла до квітів своїх,
Дивилась на роси блискучі,
Вдихала повітря пахуче
І в мріях пливла чарівних.

І в мріях тих, певно, було
Щось світле і дуже красиве,
І ти посміхалась, щаслива.
Бо щастя назавжди прийшло.

Олександр Високий

* * *

Ти любиш працювати на землі.
До всього прагнеш серцем і руками.
З тобою наші діточки малі –
У міру сил допомагають мамі.

І я берусь за граблі, за сапу,
Хоч не скажу, що цей процес приємний...
Із ранку й поки стане темно
Нас видно то в городі, то в степу.

Повернемо в оселю – знов діла
І клопоти обступлять з усіх боків.
Така вже доля в жителів села.
І, як селянам, нам лиш сниться спокій.

Образ твоїй вигадувать не стану

* * *

У ліс, що пах настоєм хвої,
Ми після полудня ввійшли.
Вже тіні від дерев лягли,
І шум верхів їв непокоїв.

Якось тривожно тут було,
Хоч сонця промені світили
І кущ калини золотили,
І павутиння вдаль пливло.

А ми неспішно лісом йшли,
Про особисте щось мовчали,
А сосни вітами хитали,
Нас зрозуміти не могли.

Олександр Високий

* * *

І знову дощ.
Сумують квіти, трави.
Врожай картоплі мокне у землі.
Мандрують сірі птахи по ріллі,
І зеленіють за ставком отави.

А ми з тобою
В літній кухні чай
П'ємо, настояний на листі м'яти.
Трива негода, у яку лиш спати.
І у свинцевих хмарах небокрай.

Образ твій вигадувать не стану

* * *

Краплі стукотіли в склопакет,
Наче пізній гість просився в хату.
Ти у чай поклала липу й м'яту –
Нескладний фірмовий твій рецепт.

Чай смачний з джерельної води.
А коли ти поруч – особливо.
Ти така розмарена, красива
І жадана більше, ніж завжди.

Чом мене хвилюєш стільки літ?
Я не знаю, ти сказати не хочеш.
Стукотіли краплі проти ночі.
А душа просилася в політ.

Олександр Високий

* * *

У садку, оповитім туманом
Після перших травневих дощів,
Біля грядок червоних тюльпанів
Я тебе в час вечірній зустрів.

Ти мені говорила про квіти,
Про їх дивний, чаруючий світ.
Як же вмієш ти серцем зігріти
Все навкруг і мене стільки літ.

Чи я слухав, чи пив насолоду
З дорогих і коханих очей...
І забувся, що ніс тоді воду
Напувать за городом коней.

Образ твій вигадувать не стану

* * *

Липневий вечір теплий аж занадто,
Сказать точніше – парить, як на дощ.
Вечеряти ми сіли біля хати,
Ти наливаєш у тарілки борщ.

А він такий наваристий, духмяний.
Ти добре вмієш страви готувать.
Нам із дітьми не треба й з неба манни –
Лиш дай борщу твого покуштувать.

І ми зі смаком сьорбаєм і хвалим,
Хоч піт дрібний зволожує чоло.
Гарячий борщ із часником і салом
Так солодко
Пахтить на все село.

Олександр Високий

* * *

– Персики?! – Зраділи наші діти.

– Тільки мийте, – я їм відповів.

Ласують...

Завзято і без слів.

Є для кого в білім світі жити.

Ми з тобою спробували теж:

Соковиті і, як мед, солодкі.

Ось ти персик пальцями береш –

І янтарний плід зникає в роті.

Смакота!

Тож в світі є дива.

Є і думки злет, і насолода.

А ще твоя чарівна врода,

Погляд твій і пристрасні слова.

Образ твоїй вигадувать не стану

* * *

Вже зорі мріяли на небі
І місяць приязно світив,
Коли вертався я від тебе
В полоні перших почуттів.

Вони нахлинули, мов злива,
Неначе біла заметіль.
І вже було не так важливо,
Чому прийшли вони й відкіль.

...Я часто згадую той вечір,
Найдивовижніше із див:
Як обійняв тебе за плечі
І почуття свої відкрив.

Олександр Високий

* * *

Я звернув з дороги на узлісся.
Притомився,
Тому стишив крок.
В цей момент на небі загорівся
Всесвіт діамантових зірок.

Я дивився у безмежний простір,
І мене гнітило відчуття,
Що Земля у ньому лише острів,
На якому теплиться Життя.

Рік за роком швидко проминає
З присмаком то щастя, то біди...
А безмежний Космос поглинає
І зусилля наші, і сліди.

Образ твій вигадувать не стану

* * *

У ранковій напівпрохолоді,
Коли ще не співають пташки,
Ти сапаєш одна на городі,
Там, де рясно цвітуть картошки.

Ти мене не будила, бо знаєш,
Що вночі я до півнів сидів.
Бур'яни, що сплелись, вириваєш
І збираєш у банку жуків.

Тихе сонечко мріє з-за хати.
Ти босоніж, бо тепла земля.
Як же можна тебе не кохати,
Трудівнице, лебідко моя.

Олександр Високий

* * *

З неба сипала мжичка холодна,
У печалі застигла земля.
– Чи доречна похмура погода?
Чи доречна? – спитав тебе я.

Ти мені посміхнулась.
Цілунком
До моїх дотягнулася губ.
І забились серця наші лунко
Від торкання сполоханих рук.

Від торкання двох тіл розгорілось
Незгасиме багаття чуттів...
Ми про мжичку вже не говорили,
В той момент нам було не до слів.

Образ твій вигадувать не стану

* * *

На покосі, під узліссям майже,
Там, де гонять хвилі ковили,
Сплів вінок я з польових ромашок,
Що у травах скошених лягли.

Я про тебе думав.
Може, тому
Цей вінок так пестив і плекав.
А коли в обід прийшов додому,
На волосся на твоє поклав.

Ти на це ласкаво посміхнулась.
Твої губи жаром обпекли...
І мені ще довго-довго чулось,
Як шумлять на луках ковили.

Олександр Високий

* * *

Ти з першим променем
І з першою зорею
В моїх обіймах, чиста і свята.
Не випадково узи Гіменея
З'єднали нас колись на все життя.

Ти – мрія і реальність одночасно.
Ти – моя муза і дружина є.
І доки полум'я бажань не згасло,
Я п'ю кохання віддане твоє.

І хай роки безжально пролітають,
І до минулого не буде вороття,
Як так люблю – як в світі не кохають.
Ти – сонечко всього мого життя.

Образ твій вигадувать не стану

* * *

В стосунках наших
Є закономірність –
Все, що в тобі, моїм стає нараз:
І сум опівдні, і вечірня ніжність,
І злива пристрасті в досвітній час.

Без тебе я себе не уявляю.
Іду на луки, скошую траву,
А у думках додому повертаю
І спогадами світлими живу.

В тіні дерев відпочиваю й бачу
Тебе простоволосу край вікна.
І все в уяві оживає наче,
І манить твоя постать чарівна.

Олександр Високий

* * *

Після дощу стежиною пішла ти,
Лишила слід серед похилих трав.
А я з дітьми стояв на східцях хати
І про веселку їм розповідав.

Вона якраз розложисто, красиво
Над яблунями в небі пролягла.
Була в ній казки притягальна сила,
А в них готовність вірити була.

Я дітям розповів про всі прикмети,
Про все, що взнав за сорок літ життя.
А серце лунко все питало: «Де ти?..»
І лиш твого чекало вороття.

Образ твій вигадувать не стану

* * *

Без туги, без жалю, без болю
Літа наші спільні пливуть,
Оскільки проміння любові
Освітлюють обрану путь.

Оскільки мене ти кохаєш
В некошених травах густих.
Як солодко ти завмираєш
В обіймах шалених моїх.

І все в тобі миле і любе,
І час не дається взнаки.
І знов твої жадібні губи
Моєї торкнулись щоки.

Олександр Високий

* * *

Нарешті літня спека відступила,
Хоч ще лишився липня добрий шмат.
І вже надвечір двір накрила злива,
А з нею випав чималенький град.

Незвично крижані холодні кульки
Рясніли під деревами в траві.
І крапель дощових окремі стуки
Лунали камертоном в голові.

Я вийшов в сад, вдихав на повні груди,
Дивився на красу і відчував,
Що ніч кохання незвичайна буде,
Така, як в той момент я загадав.

Образ твій вигадувать не стану

* * *

Ми з поля повертались у село,
Коли холодний дощ застав нас раптом.
Спочатку він невпевнено закрапав,
А потім розходився, як на зло.

Ми змокли до рубця за п'ять хвилин.
Тебе я обійняв, прикрив собою.
А небеса кропили нас водою
І блискавки жбурляли з-за хмарин.

Здавалось, що не буде їм кінця...
Але поволі вщухли дощ і вітер.
І нам назустріч бігли наші діти,
І в грудях бились радісно серця.

Олександр Високий

* * *

Ти до мене прийшла,
Коли дощ шепотів
Про любов хризантемам і айстрам.
А між нами, кохана, все ясно без слів,
Почуття наше зовсім не згасло.

Ми такі ж, як були, ми такі ж, як тоді,
Коли всюди цвіли матіоли.
З перших зустрічей знали, що в нашім житті
Не розійдуться стежки ніколи.

Ти розкрила обійми назустріч палкі,
Ти була королевою миті.
А в саду теплий дощ все гортав пелюстки
Вересневих задумливих квітів.

Образ твій вигадувать не стану

* * *

Від спеки знемагає вся природа.
Глобальне потепління, ось воно.
Лиш вечір нам приносить прохолоду,
Йдемо із хати в сад і сидимо.

На небі засвітилися перші зорі,
Сріблястий місяць в темряві повис.
І шепчуться з калиною тополі,
І мріє за околицею ліс.

А ти така і приязна, і ніжна.
Бентежиш словом, дотиком руки.
І губ твоїх солодка, спіла вишня
Моєї ледь торкається щоки.

Олександр Високий

* * *

Ніщо так не хвилює серце,
Як блиск закоханих очей.
В примарній темряві ночей
Воно від щастя лунко б'ється.

Крізь шибку жевріє зоря.
Дарма, що за дверима зимно,
Ти в почуттях своїх нестримна.
В них кожную ніч голублюсь я.

Все, що приходить у житті,
Сприймаю як дарунок Неба.
Горнись у пристрасті до тебе
В хвилини грішні і святі.

Образ твій вигадувать не стану

* * *

Крізь шелест листя уночі
Твій ніжний голос ледве чутно.
І дотик губ вологих чуйних
Я відчуваю на щоці...

Непевна темрява тремтить,
Незримі хмари над обійстям.
А біля нас тріпоче листя,
І сад верхів'ями шумить.

Олександр Високий

* * *

Кохання приходить весною,
В дні, повні і світла, й тепла.
А ми пострічались з тобою,
Коли завірюха мела.

В ту мить щось штовхнуло до тебе,
Наблизившись, я говорив...
І нам з потемнілого неба
Сніг стрімко на плечі летів.

Либонь, календар помилився,
Бо мав бути світлий розмай.
А я все на тебе дивився,
Не в змозі сказати: «Бувай!»

Не в змозі на день розлучитись,
На двадцять нелегких годин...
З тих пір я не можу прожити
Без тебе і кілька хвилин.

Колись непогода почасті
Створила нам чудо з чудес.
А сніг...
Він став символом щастя,
Що впало буквально з Небес.

Образ твій вигадують не стану

* * *

Я не забув далекий травень,
Коли в цвіту стояв садок,
А ти сміялась і збирала
В долоні сталки пелюсток.

Ти їх збирала і жбурляла,
Вони летіли, наче сніг.
Дерева вітами хитали.
А я п'янів від чар твоїх.

Були ми наче в сні зимовім,
Навкруг білів і сад, і світ...
Кохання наше пелюсткове
Ми зберегли з тих юних літ.

За листопадом сніг повіє –
Всьому в житті свій час і строк.
Та знову в травні нас зігріє
Кружляння білих пелюсток.

Олександр Високий

* * *

Вже літо сховалось за обрій,
І хмарами небо зайшло.
А нам його шкода, немовби
Назавжди втрачаємо щось.

Були в нім спекотність цілунків,
Обіймів нестримних вогонь.
Вночі твої трепетні руки
Моїх доторкались долонь,

Коли ми під небом липневим
Кохались у травах п'янкх.
А зорі в сади яблуневі
Летіли, мов місячний сніг.

Але... Нам не варто жаліти,
Бо літо повернеться знов.
І буде нам сонце світити,
Якому є назва – любов.

Образ твій вигадувать не стану

* * *

Дозріли яблука в саду.
На вітах жовті і червоні.
Рву і до кошиків кладу,
І ось вони, нарешті, повні.

Вже час мені знести їх в дім,
Але чомусь не поспішаю,
Сиджу, замислившись, зітхаю
Думкам нерадісним своїм.

І раптом ти...
Знайомі кроки.
І голос твій.
І погляд твій.
І я в полоні інших мрій,
Які несуть мені неспокій,

З якими, справді, варто жить,
Попри турботи повсякденні.
І жить, і щастям дорожить,
Коли ти горнешся до мене.

Олександр Високий

* * *

Пахли терпко, п'янку чорнобривці.
Місяць сипав срібло на ріллю.
В мить таку я знов тобі відкрився,
Як тебе я пристрасно люблю.

Це було, звичайно, випадково,
Я казав сумбурно, як умів,
Але ти ловила кожне слово,
Довірялась чарам ніжних слів.

І ще довго ніч в обіймах теплих
Нас тримала, майже до зорі.
Пахли поруч чорнобривці терпко,
І зірки мигтіли угорі.

Образ твій вигадувать не стану

* * *

...Усе змінилося відтоді.
Новітні правила у грі.
І залицяння вже не в моді,
І провадження до зорі.

І стид не застить юним очі,
Коли цілюються при всіх.
І у цнотливості дівочій
Вбачають хлопці майже гріх.

Цигарки тліють, замість квітів
Пляшки з напоями в руках.
Крізь щоки застібки продіті,
Стирчать, мов жала, в язиках.

Усі процеси час пришвидшив.
Злились, як мавпи, і привіт...
Тому й бере за душу відчай,
Що так збезчестився наш світ.

Олександр Високий

* * *

Розквітли жоржини і айстри.
Небачений світ кольорів
Дарує нам радісний настрій,
Несе ніжний подих чуттів.

І нам з ними добре, як в казці,
Неначе в прекрасному сні.
Ти їх посадила, і праці
Ми бачим плоди чарівні.

Нам з ними і добре, і мило,
Мов, справді, збуваються сни.
Ти квіти на щастя садила,
І щастя приносять вони.

Образ твій вигадувать не стану

* * *

Ти мене розумієш без слів.
Я так само тебе розумію,
І свої сподівання і мрії
Я тобі без вагання відкрив.

Щось збулось.
Щось десь там, вдалині,
Моє серце бентежить, хвилює.
Ні за чим я в житті не жалкую,
Що колись увійшло в мої дні.

Головне – ти кохаєш мене,
І в очах твоїх гарних блакитних
Бачу степ, що волошками квітне,
Бачу сонце і небо ясне.

Олександр Високий

* * *

Я до тебе вночі припадаю,
Згубну пристрасть з джерел твоїх п'ю.
І ніхто, окрім Неба, не знає,
Як я палко і вірно люблю.

А мені й непотрібно, щоб знали.
Навпаки, бережу все в собі.
Тільки б кожну хвилину торкались
Мене пальці тендітні твої.

Тільки б зорі до ранку світили
Там, де сонце проміння пролле.
Ні, нема в світі більшої сили,
Ніж високе кохання моє.

Образ твій вигадувать не стану

* * *

У полі пахнуть полини,
Гіркий їх дух усюди чути.
І важко іноді збагнути,
Чому хвилюють так вони.

Іду стежиною один,
Липнєве сонце припікає,
А жайвір угорі співає,
Під простирадлами хмарин.

А я в уяві все тебе
Малюю серед білих квітів,
І твої очі в душу світять,
Такі ж, як небо голубе.

Олександр Високий

* * *

Ти у мене відібрала насолоду,
Відірвавши губи від щоки.
Ти спішиш, бо в тебе на городі,
Бач, дозріли ранні огірки.

Ти сказала, що закрити маєш
Двадцять банок всякого добра.
То ж тобі до праці вже пора.
А мені натхненнячка бажаєш.

І воно прийшло, і я писав
Про твою чудову ніжну вроду
І про ту, звичайно, насолоду,
Що її я вранці не дістав.

Образ твій вигадувать не стану

* * *

Запашних вареників, сметани
Ти наклала дітям у миски.
Зголодніли, тому і старанно
У чотири лопають руки.

На своїх нащадків я дивлюся
І з печаллю думаю про них,
Що діди їх, а також бабусі
Не побачать онучат своїх.

Відійшли у вічність дуже рано,
Не питали дозволу на те...
А четвірка їх онуків гарних
З року в рік міцніє і росте.

Олександр Високий

* * *

Там, де трава стоїть рясна,
Джерельце тихе, непомітне.
Але і в дощ, і в спеку літню
Ніхто його не обмина.

І ми приходимо сюди,
Коли вертаємось додому,
Перепочити від втоми,
Набрать цілющої води.

Вода у нашій долі є
Велика життєдайна сила.
Недаром Небо освятило
Водою все навкруг живе.

Образ твій вигадувать не стану

* * *

З неба дивляться замріяно зірки,
Нас хвилює чарівливий блиск їх.
Хоч мільйони миль до них,
А наче близько,
Світяться на відстані руки.

Простягаєш ти до них долоні,
Мовби справді хочеш їх дістать.
А у відповідь із темної безодні
Зоряниці рясно мерехтять.

Всесвіт схожий на картину майстра,
На якій лиш Небо, край Землі...
Біля ніг твоїх тріпочуть айстри,
Мов чуттеві прагнення мої.

Олександр Високий

* * *

В полі є стежина до криниці,
Що ніколи бур'яном не зароста.
Як приємно, ідучи із косовиці,
В прохолоду умочить вуста,

Пити чисту, мов сльозинка, воду,
Відчувать, як слабшає жага.
Все доцільне, хороше в природі.
І в усьому є своя вага.

Тому маємо дарунок цей навіки
Від землі святої зберегти.
Із джерел беруть початок ріки,
Ріки мудрості, любові й доброти.

Образ твій вигадувать не стану

* * *

Вдень летять
На квіт блакитний м'яти
Зголоднілі бджоли і джмелі,
Квапляться нектари дозбирати,
Запастись солодким до зими.

Пізня осінь підсушила листя,
Що злетіло в скопану ріллю.
І пташки у вирій ген знялися
У країну сонячну свою.

І стоїть самотня горобина
У червоних кетягах рясних.
Гонить вітер полем павутиння.
І ось-ось на землю ляже сніг.

Олександр Високий

* * *

Рясно квітнуть жовті чорнобривці,
Пахнуть так, що кругом голова.
Я тобі сьогодні забарився
Мовить про любов мою слова.

Ти пішла, і я, мабуть, спросоння
Ні пера ні пуху побажав.
А коли зійшло на небо сонце,
Я без тебе увесь день страждав.

Ті слова, що вранці не промовив,
Я про себе тихо говорив.
А в саду цвітіння чорноброве
Теплий вітер колисав без слів.

Образ твій вигадувать не стану

* * *

Вночі учора снилося мені,
Що ми з тобою в полі рвали квіти.
А потім дощ.
І нікуди подітись.
І ми в покинутій сховалися копі.

І ми кохались.
Ми палали, мов в печі
Суха і перележана солома...
Прокинувся, ти поруч спиш, ми вдома.
А небо хмарилось.
Звичайно, на дощі.

Олександр Високий

* * *

Розходився вітер над обійстям,
Стигли яблука збиває з верховіть.
Ти збрала на городі збіжжя
І до мене завернула мимохіть.

Я був заклопотаний в майстерні,
І не бачив, як ти підійшла.
Лиш відчув, що руки твої теплі
До мого торкнулися плеча.

А відтак ми вже не помічали,
Як нестримний вітер крони гне.
Твої ніжні руки обіймали,
Обіймали гаряче мене.

Образ твій вигадувать не стану

* * *

Гарний настрій, мабуть, від погоди.
Сонце, тиша.
Листя обліта.
Ми працюєм зранку на городі.
Завтра починаються свята.

Відпочинем за чотири тижні,
Що пройшли в турботах і трудах.
Бог простить, коли ми в чомусь грішні.
Кожному воздасться по ділах.

Діти будуть поруч.
Що ще треба
Нам в ці світлі, неповторні дні?
Я живу, кохана, лиш для тебе.
І ти вся належиш лиш мені.

Олександр Високий

* * *

Виноградне листя шелестить,
Навіває нам ліричний настрій.
А вздовж стежки голубіють айстри,
Наче неба чистого блакить.

Все говорить тільки про любов.
І твої хороші сині очі,
Що чарівність зберегли дівочу,
Пестять моє серце знов і знов.

До твоїх жіночих чар горнись,
Все в тобі і миле, і звабливе.
Ти – моє єдине в світі диво,
Я тебе ніколи не зречусь.

Образ твій вигадувать не стану

* * *

Спекотний серпень наче вгамувався.
Рясні дощі зволожують траву.
А я з тобою ще не накохався,
Твоїм теплом і ніжністю живу.

Я в твої очі ще не надивився,
В них лише світло, чисте, голубе.
Я, мабуть, під сузір'ям народився,
Що поміж тисяч вибрало тебе.

Дощі пройдуть, настане тиха осінь.
Просохле листя снігом замете.
Ти – моя казка, що триває й досі.
Ти все моє – і грішне, і святе.

Олександр Високий

* * *

З вітрами і холодними дощами
Приходить осінь, так і має бути.
Сльотливі дні нагадують нам саме,
Що настроїй також має певну суть.

Ось ти ввійшла, в очах печаль жевріє,
Це значить – зло панує на шляхах.
Коли ж розмай безмежний голубіє
І усмішка щаслива на вустах –

Це я в твоєму серці знов багаття
Кохання чарівного розпалив.
І падає до ніг, мов листя, плаття,
І, як завжди, мені бракує слів...

Образ твій вигадувать не стану

* * *

Цокотять краплини по відливах,
Сірий дощ посилює імлу.
Ти до мене горнешся пестливо
І шепочеш: «Я тебе люблю...»

Як приємно слухати зізнання,
Що злітають тихо з вуст твоїх,
І у вирі ніжного кохання
Осягати зміст чарівний їх.

Осягати пристрасть їх казкову,
Що бринить тривожно, мов струна,
Шепотіти в полум'ї любові:
«Ти одна у мене, ти одна...»

Олександр Високий

* * *

Вже настали перші холоди,
А відтак в душі мінорний настрій.
Ти пішла, лишаючи сліди
На траві, від інею сріблястий.

Знаю, що повернешся ось-ось,
Але тихий сум не відпускає.
Наче поруч непомітний хтось
Моє серце раз у раз стискає.

Холодів небажаний прихід
Поновив тривоги і печалі.
Ми раніше їх не помічали...
І тепер коритись їм не слід.

Образ твій вигадувать не стану

* * *

Рясно квітне у садочку вишня.
Мабуть, вперше за багато літ.
Ти в красу травневу вранці вийшла
І стоїш в полоні білих віт.

Ти повітря жадібно вдихаєш,
Ти колишеш пальцями гілля
І про те, здається, ще не знаєш,
Як дивлюсь в цю мить на тебе я.

Як я хочу зараз поруч бути,
Там, де вишня прикрашає сад,
І твого сердечка голос чути,
І духмяні віти колисать.

Олександр Високий

* * *

У небі ген хмаринка проплива,
За нею лине журавлина згряя.
А у садах летить з дерев листва
І у багаттях димчастих згоряє.

Прийшла пора прощальна.
Водночас

У осені момент один щасливий:
Колись вона навік з'єднала нас.
Подарувала нам весільне диво.

І ми вже стільки років живемо
У сяйві листопадових світанків.
І келих щастя нашого п'ємо,
П'ємо і будем пити до останку.

Образ твій вигадувать не стану

* * *

Спустившись в яр,
Ми перейшли струмочок,
Що між камінням тихо жебонів.
«Ось де вони!» – я підібрав грибочок.
За ним ще два ховалось біля пнів.

Ти теж схилилась, зрізала, поклала
До кошика, прискорюючи крок.
За півтори години ми зібрали
Лісних дарів не менше, як мішок.

Ми розвели багаття на узліссі,
Підсмажили картоплю у золі.
Ти говорила, а я все дивився
В обличчя миле, в очі голубі.

Ти говорила, а я слухав мовчки
Твої слова і шелест сивих трав.
В огні горіли віти і листочки,
А я до тебе пристрастю палав.

Олександр Високий

* * *

Вереснева сонячна погода.
Мріє ліс і зорана земля.
Скільки літ минуло вже відтоді,
Як тобі в чуттях зізнався я.

Але й досі той момент хвилює,
Пам'ятаю все аж до дрібниць,
Як тебе з долоні я годую
Терпким медом лісових суниць.

Як шумлять вгорі лапаті клени,
Як в траві високій і густій
Горнешся ти віддано до мене
І шепочеш тихо: «Милий мій»...

Образ твій вигадувать не стану

* * *

Сонце пестить айстри і жоржини,
Подих вітру, навпаки, скубе.
У саду у вранішню годину
Я побачив з квітами тебе.

Ти букетом ніжним милувалась,
Пригортала квіти до грудей.
І вони так гарно пасували
До твоїх барвінкових очей.

Неможливо навіть передати,
Що відчув я в ту чарівну мить.
Я так мріяв стан твій обійняти
І, мов квіти, пестить і любить.

Олександр Високий

* * *

Нам листопад приніс яскраві барви,
Вони в душі розбурхують чуття.
Ну що з того, що вже зів'яли трави,
Коли попереду у нас ще півжиття

І море днів, наповнених любов'ю,
І океан миттєвостей хмільних.
Ще стільки щастя сліз у нас з тобою
І квітів ніжних, дивних, чарівних.

Я до краси твоєї припадаю,
Горнусь всім тілом до твого тепла.
В осінні дні я так тебе кохаю,
І ти любові світло зберегла.

Образ твій вигадувать не стану

* * *

З яблуні злітає жовте листя,
Біле павутиння на гіллі.
Я дивлюсь у голубі і чисті
Очі з поволокою твої.

Я дивлюсь і бачу тебе юну
Там, де осінь вперше нас знайшла,
Де своє серденько ніжне, чуйне
Ти мені назавжди віддала.

Жовте листя падає, кружляє,
Промінь сонця ллється крізь гілля.
Спомин мій вже значення не має,
Бо тебе в саду цілую я.

Олександр Високий

* * *

Ми опинились в лісі вересневім,
Блукали поміж кленів і дубів.
А він немов вітав нас і під небом
Пожовклим верховіттям шестів.

Осінній ліс – легенда і реальність.
Яка в нім глибина і свіжий дух.
Ми йшли і не скажу, що хвилювались,
Але чомусь сповільнювали рух.

Ми все про несуттєве говорили,
Гадали, чи настануть холоди.
А віти лиш гойдались упівсили,
І падолист притрушував сліди.

Образ твій вигадувать не стану

* * *

Біля хати рясніють півонії,
Я до них підійшов і стою –
У травневій квітковій симфонії
Я відчув ніжну душу твою.

Як вони, ти чутлива, замріяна,
Кожна риса твоя чарівна.
Я тебе з ніжним квітом порівнюю,
Бо у мене в житті ти одна.

Запашисті червоні півонії
У вечірній застигли імлі.
Моє серце чуття переповнює,
Що належить, кохана, тобі.

Олександр Високий

* * *

Проміння сонця заблукало в вітах,
Ти мружилась ледь, дивлячись на них.
Я був в майстерні, але все ж помітив
Яскраві скалки ув очах твоїх.

Вони горіли у блакиті неба,
Яке відбилось в погляді твоїм.
І зрозумів я: маю йти до тебе,
Назустріч своїм мріям чарівним.

Я підійшов, ти раптом розсміялась,
І все мені сказав той милий сміх.
Проміння сонця гріло яблунь зав'язь,
А я зігрівся губ теплом твоїх.

Образ твій вигадувать не стану

* * *

У літньому лісі під кленами,
Де затінок завжди стоїть,
Стирчать юні сосни антенами,
Не в змозі дістать верховіть.

Бракує їм променів сонячних,
Живого тепла і вітрів.
Живуть серед дня, наче поночі,
Неначе їм світ завинив.

Ти все розумієш, торкаєшся
Їх стовбурів вогких, твердих.
На смуток чужий озиваєшся,
Немовби говориш до них.

І руки свої по-дитячому
Здіймаєш назустріч голкам.
А сосонка ніби віддячила,
Хитнувши колючим гіллям.

Олександр Високий

* * *

Ти любиш зустрічати ранкове сонце,
І іноді, коли ще діти сплять,
Я бачу у затьмарене віконце,
Як ти виходиш в наш зелений сад,

Як до дерев тихенько розмовляєш,
Як доторкаєшся до квітів і до віт.
Над лісом сходить сонце...
Завмираєш
І дивишся схвильовано на схід.

І так стоїш у затишку природи
В полоні мрій прекрасних, чарівних.
А сонце над землею мирно сходить,
Торкаючись промінням рук твоїх.

Образ твій вигадувать не стану

* * *

Ми зранку пішли по гриби,
Знайома з дитинства стежина
У сонячнім сяйві доби
Вела нас крізь хащі ліщини.

Ми йшли поміж сонних дубів,
Беріз і безлистих вже дичок.
І там, де ручай дзюркотів,
Побачили безліч лисичок.

Розбіглися очі твої,
Не знала ти, з чого почати.
А я став навколішки і
Узявся їх стрімко збирати.

Мій приклад тебе запалив,
З роботою впорались швидко.
Я потім багаття розвів
З димком і солодким, і їдким.

Ми грілись.
Варили куліш.
Ти ніжно тулилась до мене.
А зверху сполоханий ліс
Шумів верховіттями кленів.

Олександр Високий

* * *

Короткий наш візит до жовтих кленів,
До тиші, що над лісом пролягла.
Де ти, кохана, змерзла і до мене
Під светр холодні руки простягла.

І я відігривав твої долоні,
А потім ніжно-ніжно цілував...
Я чомусь пригадав той день сьогодні
І був в полоні чарівних уяв.

І мріяв, що до лісу знову підем,
До милих серцю осені принад.
І листя ляже в тінь за нами слідом,
Оскільки так буває в листопад.

Образ твій вигадувать не стану

* * *

Прокотився гуркіт над обійстям,
Вітер вигнув яблуні гілля
І розкидав геть пожовкле листя,
Те, що назгрібав у купи я.

Потім шворку обірвав на ганку,
Всю білизну пилом забруднив.
Начудив у нас такого зранку
Й хутко зник, лиш гаєм зашумів.

Незабаром дощ.
І ми дивились
На невпинні краплі і струмки.
Про негоду думать не хотілось,
Нас вже інші вабили думки.

Олександр Високий

* * *

І знов дощі, негода зтягнулась.
Тече вода з промоклих віт і стріх.
А ти мені так мило усміхнулась,
Що я за мить втонув в очах твоїх.

Не намагався виплисти на берег,
Лиш насолоджувався дивним почуттям
І довго пив з вином кохання келих,
Усупереч негодам і дошам.

Тож мушу я подякувать негоді,
Яка мені прийшлася до душі.
Твою тендітну чарівливу вроду
Обожнюю і в спеку, і в дощі.

Образ твій вигадувать не стану

* * *

Любов дітей... Чим ще я так нап'юсь?
Вона – єдина втіха і розрада.
Коли іздалеку додому повернусь –
Здаюсь на милість найдобрішій владі.

Буває так нелегко нам з дітьми,
Але належить їм одна заслуга:
Коли важливе щось втрачали ми –
Уберегли нас діти від розлуки.

Такі несхожі, але в них та кров,
Що в цілих поколіннях пломеніла.
Я п'ю із джерела дітей любов.
І хочу, щоб воно не обміліло.

Олександр Високий

* * *

Негода відступила і на небі
Між хмарами замріяли зірки,
Коли я підійшов впритул до тебе,
Торкнувсь губами ніжної щоки.

Ти лагідно всміхнулася і руку
Піднесла до настирних губ моїх.
І знову я відчув солодку муку
Від пестоців і запахів хмільних.

З тобою ми кохались просто неба,
Що срібне сяйво дарувало нам.
Всім тілом пригортався я до тебе,
І ти давала волю почуттям.

Образ твій вигадувать не стану

* * *

На десерт – пастила і цукати,
З маком тістечка й склянка медку.
Неквапливо п'єм чай ароматний
Під шатром в яблуневім садку.

Нам нечасто удвох випадає
Розчинитись душею в красі,
Подивитись, як сонце сідає
За далекі рожеві ліси,

На хвилясті, подовжені тіні,
Що від яблунь лягли на ріллю.
Догорає погожий осінній
День...
Та в серці немає жалю.

Нам так гарно в барвистому царстві
Світлотіней і райдужних мрій...
Та чомусь хризантеми і айстри
Зупинились в зажурі своїй.

Олександр Високий

* * *

Як же легко змінюються барви,
Був зелений клен – став золотим.
Любить осінь пустоці й забави
І пограти серцю дорогим.

Тільки ти у почуттях незмінна,
Стільки років віддана мені.
В пристрасті ти більше, ніж царівна,
Бо даруєш ласки неземні.

Я в твоїх словах солодких чую
Вірності й захопленості знак.
Щастя більшого у світі не існує.
Ти мені прошепотіла: «Так...»

Образ твій вигадувать не стану

* * *

Дивлюсь на фото, на якому ми
Ще юні й повні райдужних надій.
Де ми, по суті, ще були дітьми
Смішними у наївності своїй.

Де ти мене як слід не знала. Втім
Так вірила в кохання і зірки,
Що йшла наперекір пліткам і всім,
Хто хибними вважав твої думки.

Не раз ставала доля на межі.
Але любов давала сили йти...
І стільки років у моїй душі
Одна лиш ти.
Завжди лиш тільки ти.

Олександр Високий

* * *

Я тебе не ревную.
І знов
Ти знаходиш в тім певний недолік.
Мила, нам усміхнулася доля,
Тож навіщо картати любов?

Ні, не слід плямувати її
Недовірою і доріканням.
Ми з тобою щасливі в коханні,
Нам всіміхаються сонячні дні.

Не ревную...
Та знаєш чи ти,
Як мені вкрай тривожно буває?
Хай Господь спокій твій зберігає
Й боронить від недуги й біди.

Образ твій вигадувать не стану

* * *

Що може бути кращим за весну,
Коли в садибах пламеніють квіти,
І ми барвистим полум'ям зігріті,
Закохані у казку чарівну?

І в нашому садочку райський кут.
До квітів поспішаєш ти щоранку
І серце віддаєш їм без останку,
Неначе в квітах тих – найвища суть.

Коли ж повернешся додому в сяйві дня
З розпущеним волоссям, як дівчисько,
Я бачу, як в очах небесно-чистих
Горить червоних квітів таїна.

Олександр Високий

* * *

Ми вже ніколи більш не розлучались
З тих пір, коли з тобою пострічались.

А перед цим багато літ мені
Невтішне серце стукало все: «Ні».

І мари не бентежили досвітні,
Й світанками не чарували квітні,
І золотом не сипав листопад,
І взимку дивним не здавався сад.

Всі двадцять років я тебе шукав,
А що знайду – про це напевно знав.
І що знайшов, отримав вірний знак –
Невтомне серце вистукало: «Так».

Образ твоїй вигадувать не стану

* * *

Я іншою не марив уві сні,
Не зраджував дівочих мрій твоїх.
І хоч яким солодким був той гріх,
Не загубився десь на стороні.

Я все життя за обрій крокував,
Та путь моя вела до тебе лиш.
І хоч нерідко чув: «Її залиш!» –
На хибний шлях ніколи не ступав.

Багато літ не соромно мені
Дивитись в очі любі, дорогі.
Вже доторкнулись скронь моїх сніги...
Я іншою не марив уві сні.

Олександр Високий

* * *

Кохана,
Весна на підході:
То ясно, то враз буревій.
Ці зміни раптові в природі
Характер нагадують твій.

Ти зранку неначе з морозцем,
Колюча, якась не така.
А вдень відігрієшся сонцем
І станеш жадана й близька.

Та ввечері знизиться градус,
В чуттях твоїх з'явиться лід.
Ці примхи прощати б не слід.
Але... попри все підкоряюсь.

Тобі підкоряюсь, бо знаю:
Без ласки мені не прожить.
Позлюсь для порядку...
Й відтану.
І буду ще більше любити.

Образ твій вигадувать не стану

* * *

Погляд твій замріяним стає
Не від слів моїх,
А від читання –
Ти гортаєш книжку про кохання...
Самолюбство зачепила ти моє.

Цілий день натхнення я чекав,
Я звертався до Небес уклінно.
І воно прийшло.
І в ту хвилину
Новий вірш про тебе написав.

Я вночі не став тебе будить,
Краще на світанку прочитаєш.
Ось і ранок,
В руки ти приймаєш
Аркуш із віршем. То дивна мить.

Ти читаєш.
Раптом бачу я
В погляді блакитнім просвітління.
О, поезіє, моє спасіння,
Ти душа закохана моя.

Олександр Високий

* * *

Ти в море йшла...
А я назустріч плив,
Вдивлявся в гарні лінії фігури
І розумів: мені бракує слів,
Щоб передать довершеність натури.

Ти увійшла по груди в синь морську,
Плескалась довго, доки була сила.
А я у захваті дивився на красу,
Яка мене, мов сон, приворожила...

Та раптом ти поглянула в мій бік,
Тобі, напевно, серце підказало, –
Й висока хвиля під чайний крик
Твій стан в обійми пінисті піймала.

Ти похитнулась, не діставши дна,
І руки простягнула, наче крила.
А хвиля підхопила...
Бач, вона
Таку красу піймать не забарилась.

Образ твій вигадувать не стану

* * *

В житті багато значить випадковість.
Чи доля усміхнулася мені?
Та хай там як, але кохання повість
Розпочалася саме навесні.

Я навіть не гадав, що це – навіки.
Продовжував пливти у самоті.
Та раптом... зрозумів, що наші ріки
Злились в одну, між береги круті.

І в цей момент мені сказали зорі:
«Без неї вже не зможеш ти прожити».
Так почалась колись моя лав-сторі,
Моя прекрасна і щаслива мить.

Олександр Високий

* * *

Були й помилки...
Що вже вдієш.
Але то мій,
Юнацький, гріх.
Я приховав сумні події
Від мовчазних очей твоїх.

Колись і щось там відбувалось
В далекій звідси стороні...
Та то була дещиця, малість,
Напівпримара уві сні.

Я спокій твій не потривожу,
Не пригадаю давніх днів.
Без тебе жить я вже не можу,
А інше все не варте слів.

Образ твій вигадувать не стану

* * *

Ти пам'ятаєш вечір біля річки,
Сріблясту стежку,
Колисання трав?
Горів над лісом місяць, наче свічка,
Коли тебе уперше я кохав.

Все відбувалось влітку просто неба.
Над нами – зорі, ранній молодик.
Ти шепотіла:
«Любий мій, не треба»...
То завмирала, то зривалась в крик...

Багато літ відтоді пролетіло,
А я все бачу, наче уві сні,
Твоє гаряче непорочне тіло,
Яке тоді належало мені.

Олександр Високий

* * *

Під кущем бузковим зацвіли
Водночас нарциси і тюльпани.
Все, що нам дається від землі,
Не містить підступності й омани.

Тільки від людей ждемо біди...
В квітах, навпаки, одна відрода.
Ти набрала в черпачок води
Й поспішаєш у затишок саду.

Тихо ллеш, волога крізь пісок
Ледь затримавшись, поволі сходить.
І з тобою квіти і бузок
Діалог, нечутний всім, заводять.

З ними знаєш ти багато тайн,
По-жіночому про щось воркуєш...
Але я – чому, не знаю сам –
До твоїх рослин тебе ревную.

Образ твій вигадувать не стану

* * *

Незабудки лагідні, тендітні
Піднесла ти близько до очей...
Вечори, ой, вечори ви літні, –
Увертюри пристрасних ночей.

Все змішалось радісно і дивно:
Сині квіти і в очах блакить...
Ти така замріяна й красива,
Як тебе, кохана, не любить?

Погляд твій, відвертий і жагучий,
Сліпить, спопеляє котрий день...
А надвечір ми пішли під кручі,
Де розрісся кучерявий клен.

Там я волю дав своїй любові,
Я кохав не в сні, а наяву.
...З рук твоїх самі собою
Впали незабудки на траву.

Олександр Високий

* * *

Знов теплом зігриваюсь твоїм,
Пахнеш квітів солодким настоєм...
Зазвичай наодинці з тобою
Я лишаюсь, як стихне наш дім.

Коли вимкнемо світло, і тінь
Від фігур мальовниче проляже...
В почуттях розчиняємось майже,
Наче двійко ефірних видінь.

Ніч кохання нагадує сон.
Сипле дощ пелюстків яблуневих.
Ти невинна, мов зав'язь травнева,
І прекрасна, як перший бутон...

Образ твій вигадувать не стану

* * *

Поніжитися любиш ти в постелі.
А потім кажеш:
«Знов проспала я!..»
У вранішньому прихистку оселі
Мене так вабить близькість ця твоя...

Ти доторкнулась теплою рукою.
І серце вмить прискорює свій біг..
І пристрасть повеневою рікою
Несе мене до берегів твоїх.

І все, що вчора ми з тобою не допили,
Ковтаєм жадібно із келиха чуттів..
Чи є щось краще від уранішніх ідилій,
В яких ми заколисуєм любов без слів?

Олександр Високий

* * *

В кімнату нашу знов прийшов світанок.
Пташиний спів за вікнами бринить.
Легенький протяг..
Раптом з-за фіранок
Букет фіалок виглянув на мить.

Ці квіти я приніс тобі ще вчора,
І розплескався запах їх тонкий..
З ним сперечатись в змозі тільки море.
Але в нім – свіжість,
В квітах – дух п'янкий.

Він надихає, він диктує потяг
До рук твоїх, до любого тепла..
«Спочатку я і ти, все інше – потім...» –
Гарячим подихом мене ти обпекла.

Образ твій вигадувать не стану

* * *

Я так і знав: не все ще розказали
Блакитні очі лагідні твої.
Я це відчув в ту мить, як білі кали
Подарував схвильовано тобі.

Весь день тебе чекав...
Вручив надвечір,
Коли озвались перші солов'ї.
Ти їх взяла, але не так, як речі,
А як істоти, ніжні і живі.

І в той момент в очах твоїх глибоких
Побачив я невимовну журбу.
Ти поглядом порушила мій спокій,
З тих пір я з цим неспокоєм живу.

Олександр Високий

* * *

В очах твоїх, в усмішці, в рухах
Лишилось від дівчинки щось –
Люблю, як простягнеш ти руки
Під теплий по-літньому дощ,

Як вранці виходиш до квітів
І з ними говориш про все,
А свіжий допитливий вітер
До мене твій голос несе,

Як зорі шукаєш знайомі,
Що в синій безодні мигтять,
Як тихо співаєш удома,
Коли діточки наші сплять,

Як пестиш вночі і голубиш,
Всю ніжність мені віддаєш...
Яка ж ти бажана і люба,
Кохання єдине моє.

Образ твій вигадувать не стану

* * *

На свято осіннє Покрову
В Дрогобичі я гостював.
Не мріяв, але випадково
На справжнє весілля попав.

Церковний обряд, як годиться.
Стоїть під вінцем молода.
Дитя.
Кажуть, що учениця.
Маленька і дуже бліда...

І раптом її захитало.
Неначе ступила на лід.
Ще мить – і та дівчинка впала б,
Та хтось її встиг підхопить.

Затихло нараз піснопіння,
Лиш запах з кадила густий...
А юне тендітне створіння
Поніс на поріг молодий.

На свіжім повітрі до тьми
Рідня молоду привела.
Їй зрадили сили, бо саме...
Вагітна була.

Олександр Високий

* * *

Ти пам'ятаєш, мила, як весною
Зустрілись ми на березі ставка?
Була ти надто строгою зі мною,
І я подумав: «Панночка яка!»

Я не насмівся
Наблизитись до тебе,
Якусь розмову вів, про щось питав.
Але вже знав, як знало серце й Небо,
Що я тебе, гордячку, покохав.

Ми йшли і слухали весну.
І росні трави
Стелилися під ноги.
І зоря
На землю пролилась,
І теплі барви
Були чарівними, як усмішка твоя.

І ось, насамкінець, ти раптом зупинилась,
І в погляді замріянім твоїм
Так очевидно почуття відбилось,
Що сумніви розвіялись, як дим.

Я втратив дар словесний...

Образ твій вигадувать не стану

Несміливо

Тонкий твій стан до себе пригорнув...

Був тихий вечір, світлий і красивий.

...Нічого я, кохана, не забув.

Олександр Високий

* * *

З тобою або без тебе...
Останнє є
Неможливим.
Твій образ був першим дивом,
Якого благав у Неба.

Ти донечок народила
І сина подарувала.
І це стало
Другим дивом,
Якого так бракувало.

А третє – це наше кохання,
Щасливе і драматичне.
І перше воно, і останнє,
Як Всесвіт,
Безмежне й величне.

З тобою, лише з тобою.
Про інших не маю і думки.
Одні в нас і радості,
Й болі.
І сплетені в пестоцях руки.

Образ твій вигадувать не стану

* * *

Коли в житті, мов у пустелі,
І вже несила
Далі йти,
Я відкриваю у e-mail-і
Моїх прихильників листи.

В них доброта
І щем без краю.
Рядки відверті і прості,
У променях їх спочиває
Моя душа на самоті.

Спасибі вам за розуміння,
За непозичене тепло,
За те раптове
Просвітління,
Що в серце стомлене прийшло.

У днину сонячну, в негоду,
У час святковий,
В час біди
Жду на найвищу нагороду –
Моїх прихильників листи.

Олександр Високий

* * *

Повелів позабути про інших
Погляд твій,
Наче цвіт, племенистий,
І волосся, що впало розкішно
На сапфірові кульки намиста...

Ти в трамваї стояла так близько.
Долі знак?
Чи проста випадковість?
Я сказав:
«Вам пасує намисто
До очей ваших, до волошкових».

Ти, почувши слова, повернулась,
Провела по волоссю рукою
І так ясно мені посміхнулась.
Я відтоді не знаю спокою...

Повелів позабути про інших
Погляд твій,
Наче цвіт, племенистий,
І волосся, що впало розкішно
На сапфірові кульки намиста.

Образ твій вигадувать не стану

* * *

За вікнами вітер.
Колишеться туя.
Проносяться в небі хмаринки-візки.
А серце моє то мовчить, то бунтує,
Так само нерівно лягають рядки.

Здається мені – все на світі даремно:
І вітер, і небо,
І навіть вірші.
Я – бранець умовностей, думок буремних.
Я – бранець своєї складної душі.

...Ти двері відчиниш, промовиш ранкове
Зворушливе, тихе, знайоме вітання.
І я зрозумію вже вкотре –
Вже вкотре! –
Що в цьому житті сенс один –
У коханні.

Олександр Високий

* * *

Візит гостей –
То завжди свято.
Нечасто випадає мить:
На стіл, що Бог послав, зібрати,
А потім друзів запросить.

Вони приходять.
Хто з букетом,
А хто з дітьми, ну як без них?
Всіх манять – в тім нема секрету –
Шедеври вправних рук твоїх.

Так, ти умієш готувати!
Дарма, що страви всі прості.
А ще – застільям керувати
І виголошувать тости.

І раптом змовкли всі...
Грайливо
Ти вносиш свій сюрприз – шашлик.
Звичайний, смажений.
Та – диво!
І пролунав захоплень крик.

В розмовах швидко час спливає,

Образ твій вигадувать не стану

Цікаві теми, гумор.
Втім,
Вже перший гість нас залишає...
Опівночі спустів наш дім.

Знов беремося за роботу:
Прибрати, розставити і помити.
Застілля гарні тим в суботу,
Що завтра зможем відпочити.

Олександр Високий

* * *

З'явилась ти з-поміж високих хвиль,
Які здіймались владно і сердито.
Їх спротив ти долала без зусиль,
Немов міфічна Афродита.

Ти вийшла із води,
І в цю прекрасну мить
Чоловіки, неначе за наказом,
Поглянули на стан твій разом,
Не в змозі подив пригасить.

І кожний був у захваті. Очей
Кількадесятків на тебе дивились.
А ти пройшла повз всіх, Не зупинилась.
Лише волосся впало до плечей.

І кожний відірвати вже не міг
Свій погляд від чарівної Ассолі.
Не знаючи, що ти для них – лиш міф,
А я один – обранець долі.

І був я вдячний долі – за ковток
Води живої, наче вершник спраглий.
Я гордо встав, зробив назустріч крок,
Як дуелянт без шпаги.

Образ твій вигадувать не стану

* * *

Серед розмови
Раптом замовкаєш.
Потік словесний стих на віражі.
І лише по тому, як ти зітхаєш,
Я розумію, що в твоїй душі.

Світ навкруги у владі непогоди:
Дощить,
І низом стелеться туман.
Усе, що відбувається в природі,
Передається непомітно нам.

Журба мине, про це я точно знаю.
А допоможе нам
Гарячий чай.
Запашистим напоєм виганяєм
Із наших душ непрохану печаль.

Олександр Високий

* * *

Здається іноді, що інших не було.
Минуле зникло десь
За небокраєм.
Багато літ і зим лише твоє тепло
Мою бентежну душу зігріває.

Чи розминутися могли ми навесні?
Можливо...
Але все ж не розминулись.
Не розійшлися в паралелях вулиць,
Бо нам світили наші зорі в вишині.

І все, що я тобі
В той дивний час сказав,
Набуде згодом чарівного змісту.
І рідним стане назавжди те місто,
Де я тебе так палко покохав.

Образ твій вигадувать не стану

* * *

Цьогоріч чудовий виноград.
В спеку, звісно, визрів він скоріше.
Тож в неділю урожай збираєть
Наші діти в сад осінній вийшли.

Грона їх приваблюють здаля,
Золоті і синьо-пурпурові.
Це не хтось, а матінка-земля
Годить нам з безмежною любов'ю.

Кожному віддячує за труд,
За невтомні руки, добре серце.
Наші діти стиглі грона рвуть.
Мить така
Звичайним щастям зветься.

Олександр Високий

* * *

Ти внесла у кімнату півонії
І завмерла у мріях своїх.
Коли в світі дива є гармонії,
Ти і квіти – найперше із них.

Ти мені усміхнулась і квіти
До блакитних очей піднесла,
І не можна було не помітити,
Що сіяла в них щедро весна.

В твоїм погляді, ріднім до болю,
Пломеніло високе чуття.
Ти мене зігрівала любов'ю,
І безмежно кохав тебе я.

Образ твій вигадувать не стану

* * *

Літо повернулось, хоч і осінь
Третій тиждень на календарі.
Світить сонце, в річці неба просинь,
І хмаринки линуть угорі.

Ти виходиш в сад до пізніх квітів,
І вони торкаються твоїх
Теплих рук, що сонечком зігріті,
Наче пестять ніжним шовком їх.

Я вже знаю: ти без них не можеш,
Як не можу я без чар твоїх.
Ось і знову в тихий сад виходиш
До осінніх квітів чарівних.

Олександр Високий

* * *

Ти мене сьогодні запитала,
Чи люблю я осінь золоту:
Неба голубінь, багряні далі,
Падолист у нашому саду.

Не питай, кохана, я не знаю,
Чи буває в світі краще щось,
Ніж серпанок,
Що тремтить над гаєм,
І туман над луками, і дощ.

Подивись, як хвилями спливає
Ковила, як меркне жовтий ліс.
Як жоржини з айстрами палають,
Що тобі, кохана, я приніс.

Образ твій вигадувать не стану

* * *

Вечірній повів з нашого ставка
Приніс у двір помітну прохолоду.
Я умиваюсь, ти зливаєш воду
І подаєш сухого рушника.

А потім ми сідаємо до столу
Під вишнею, що вже багато літ
Під батьківською хатою стоїть,
На цвіт її летять настирні бджоли.

Гудуть, висмоктують нектари
З тендітних квіток, білих і рясних.
Ми дивимось на танок дивний їх
І погляд переводимо на хмари.

Чи буде дощ?..
А суп такий смачний.
Ти наливаєш дітям молока у кружки.
Вони – хоч і малі – їдять вже самотужки..
А ось і дощ, холодний, весняний.

Олександр Високий

* * *

Траплялось все в моїй нелегкій долі,
Ішов і в спеку, і в облозі злив,
Коли, нарешті, в березневім полі
Тебе на стежці сонячній зустрів.

Кругом природа тільки прокидалась,
Земля під снігом ще була тверда...
Пройшли роки.
Але для мене й зараз
Ти все така ж, кохана, молода.

Ти дотепер залюблена у квіти,
Душею прагнеш до краси землі.
А я тебе не можу не любити,
І не обожнювати наміри твої.

Ти знов до мене линеш ніжним серцем.
Голубиш так, як вмієш тільки ти.
Моя душа в твій дивний світ простерта,
І ми з тобою разом назавжди.

Образ твій вигадувать не стану

* * *

Сірі хмари затягнули небо,
Впав на землю перший білий сніг.
Я нечутно підійшов до тебе
І в обіймах пристрасних затих.

Так бажав я ніжності твоєї,
Зігріватись любощів теплом.
Інше все здавалось несуттєвим,
Навіть сніг, що падав за вікном.

Він летів, кружляв, лягав на віти,
Не зважав на наші почуття.
Десь на ганку бавилися діти.
А з тобою був щасливим я.

Олександр Високий

* * *

Ти в спальню нарешті ввійшла,
Волосся густе розпустила,
Подушку зручніше вмостила
І в ліжко тихенько лягла.

Минулий день дався взнаки.
Але я беру твої пальці,
Що вельми натомлені в праці,
Цілую їх пучки м'які.

І далі іду вздовж руки,
Яка ще до мене байдужа.
Але я настирний, і дуже,
Доб'юсь ласк жаданих таки.

І ось подих твій ожива.
Мене обіймаєш поволі,
Моїй підкоряєшся волі,
Шепочеш чарівні слова.

Образ твій вигадувать не стану

* * *

Сонячне проміння розбудило
Ту, кого я так оберігав.
Є зваблива вдача у світила,
Але що настільки, я не знав.

Ти до нього руки простягаєш,
Мружиш очі, дивлячись в вікно.
І того, здогадуюсь, не знаєш,
Що мені в цю мить не все одно.

Сонячні примарні залищання
Обірвав я дотиком руки.
І нараз поринув у кохання,
Наче човен в течію ріки.

Олександр Високий

* * *

У кімнату ллється сонця повінь,
Все у променях яскравих, золотих.
Я голублюсь в пестоцях твоїх,
Знемагаю в пристрасті любові.

Треба йти, але не можу я
Від краси твоєї відірватись.
Бо з тобою ладен я кохатись
Не лише годину – все життя.

Ти мені сніданок подала,
Чай зелений налила у склянку.
А в очах стоїть початок ранку
І якою ти в ту мить була.

Образ твій вигадувать не стану

* * *

Нічого мені вже не треба,
Лиш тільки в уранішній млі
Горнутись блаженно до тебе
І пестити руки твої.

Очей лиш твоїх волошкових
Торкатись губами і знать,
Що створені ми для любові,
Як створені птахи літать.

Ти ніжно мені посміхнулась,
Відкинула ковдру до ніг,
А потім, мов хвиля, гойднулась
В обіймах гарячих моїх.

Олександр Високий

* * *

– Подивись, кохана, вже світає, –
Я губами доторкнувсь щоки. –
Все блідніше барви небокраю,
І все далі в просторі зірки...

Ми любились в шовковистих травах,
Сон не йшов, було нам не до сну –
Чи то так впливав п'янкий їх запах,
Чи то я жадав тебе, хмільну.

Лиш коли гаряче сонце встало
Й провістило про початок дня –
Ми пішли й серця нам зігрівало
Незгасиме чисте почуття.

Образ твій вигадувать не стану

* * *

Заради цього варто жить,
Все до останнього віддати.
То дар Небес – тебе кохати,
То Божий дар – тебе любить.

Ти – все для мене, все і вся,
Ти увійшла в життя назавжди,
Я п'ю красу з твого лиця,
Вбираю серцем всі принади

І заколисуюсь в чуттях,
Пливу у пристрасті тумані,
І знаю – знов, як в день останній,
Згублю себе в твоїх очах.

Олександр Високий

* * *

Ти взяла тюльпани –
І помітно,
Як в твоїх очах щось ожива...
Я вже знаю: ці травневі квіти
Мають силу більшу, ніж слова.

Тому і дарую, і щоразу
Я дивлюся в очі голубі
І на білих пелюстках окрасу,
Що так личать, сонечко, тобі.

Як чудово, що вогонь кохання
Нам відкрило Небо, мов зорю.
І свої завітчані зізнання
Ще і ще тобі я повторю...

Образ твій вигадувать не стану

* * *

Приходить осінь з вітром і дощами,
Приносить ранній падолист в сади.
І ми йдемо змокрілими стежками,
Лишаючи прозірчасті сліди.

У наших душах тепляться печалі,
Завжди буває так в осінні дні.
Ще вчора журавлі нам прокричали
Свої останні жалісні пісні.

Я у долонях грію твої руки.
Ти вся в задумі, в погляді – журба.
В туманах сивих сплять далекі луки,
І в став безлиста дивиться верба.

Олександр Високий

* * *

Милі очі світять мені в душу,
Так хвилює серце їх блакить...
Знов і знов тобі зізнатись мушу,
Що мені без тебе вже не жить.

Я тебе обрав, чи, може, доля
Так розпорядилася лишень...
Серед ніжних першоквітів поля
Ми зустрілись в наш далекий день...

Як спливають роки непомітно...
А люблю тебе я ще сильніш.
Очі закриваю – ти стоїш
І мені всміхаєшся привітно

В полі тім, під волошковим небом,
А навкруг із пролісків блакить...
Знаю я: мені не жить без тебе.
І тобі без мене вже не жить.

Образ твій вигадувать не стану

* * *

У мене тільки ти і більш нікого.
Хай хтось хизується знайомством з багатьма,
Але я знаю: погляду п'яного
І ласки, як у тебе, вже нема.

Нема голублень, пестоців чарівних
І пристрасті, подібної дощу.
Я стільки років у озерах твоїх синіх
Втопаю й порятунку не прошу.

Сьогодні ти прекрасна, як ніколи.
Невже ти вся належиш лиш мені?
Втопаю у зіницях волошкових,
Немовби в першу нашу зустріч навесні.

Олександр Високий

Алфавітний покажчик

«А все-таки життя прекрасне...»	110
«А що таке справжня любов?..»	179
«Автобус мчав, гули покришки...»	81
«Ах, яка сьогодні ти красива...»	10
«Багато років відданість і ніжність...»	156
«Без кохання жити неможливо...»	8
«Без туги, без жалю, без болю...»	265
«Березневе сонячне проміння...»	180
«Біля хати рясніють півонії...»	305
«Бубонцями бились у вікно...»	226
«Був теплий по-літньому день...»	208
«Були й помилки...»	326
«В житті багато значить випадковість...»	325
«В зеніті осінь...»	109
«В кімнату нашу знов прийшов світанок...»	322
«В кімнату тихий ранок завітав...»	149
«В красі осінній є тріумф, і біль, і гріх...»	40
«В купе вагону «Київ-Запоріжжя»...»	125
«В нашому садку розквітли рожі...»	244
«В негараздах погодних є плюс...»	31
«В очах твоїх, в усмішці, в рухах...»	334
«В полі є стежина до криниці...»	286
«В полі ти затрималась, а тому...»	229
«В промінчиках твоєї диво-ласки...»	33

«В раю зійдуться наші душі знов...»	105
«В руках моїх перші тюльпани...»	19
«В стосунках наших є закономірність...»	263
«В сьогодні, повір, тільки ти...»	107
«В твоїх руках троянди білі...»	117
«В хризантемах, білих і холодних...»	51
«Вдень летять на квіт блакитний м'яти...»	287
«Вдень панує спека і задуха...»	146
«Вдень спекотно, часом аж занадто...»	236
«Вереснева сонячна погода...»	300
«Вересневі замріяні айстри...»	48
«Вечірній повів з нашого ставка...»	351
«Вже двійко діток мали на руках...»	130
«Вже зорі мріяли на небі...»	257
«Вже літо сховалось за обрій...»	274
«Вже настали перші холоди...»	296
«Виноградне листя шелестить...»	292
«Від сонця носиш темні окуляри...»	68
«Від спеки все живе сховалось в тінь...»	238
«Від спеки знемагає вся природа...»	269
«– Відкрий конверт...»	223
«Візит гостей – то завжди свято...»	342
«Вік жінки помітний відтоді...»	91
«Вітри чарівні привели до тебе...»	72
«Вночі учора снилося мені...»	289
«Впало перше сонячне проміння...»	62
«Все в природі блідо і примарно...»	53

Олександр Високий

«Все в тобі від Бога і природи...»	152
«Все небо в хмарах, котрий день дощі...»	49
«Гарний настрій, мабуть, від погоди...»	291
«Говори мені лиш про кохання...»	161
«Голубіє небо над рікою...»	157
«Гроза пішла...»	111
«Дві грядки улюблених айстр...»	217
«Двох сердець я відчуваю студи...»	185
«День наповнився світлом і свіжістю...»	17
«День нашого весілля – теплий, тихий, ясний...»	90
«Дивлюсь на фото, на якому ми...»	317
«Ділами вічно заклопотані...»	106
«До Мертвого моря рукою подать...»	128
«Дозріли яблука в саду...»	275
«Донеслась мелодія із зали...»	225
«Доць припинився...»	15
«Дрижить за вікнами нічна імла...»	113
«Другий тиждень волога погода...»	158
«Є в житті момент для оптимізму...»	35
«Є в тобі щось миле і приємне...»	197
«Жовте сонце з обрієм межує...»	219
«З вітрами і холодними дощами...»	294
«З минулого не повернуть нічого...»	147
«З неба дивляться замріяно зірки...»	285
«З неба сипала мжичка холодна...»	260
«З тобою або без тебе...»	338
«З яблуни злітає жовте листя...»	303

«За вікнами вітер...»	341
«Загадкова ти, мов казка без закінчення...»	18
«Закохані, ми вже не помічали...»	241
«Заметіль врешті-решт вгамувалась...»	167
«Заметіль затулила півнеба...»	162
«Замріявшись, ти у вікно дивилась...»	21
«Запашних вареників, сметани...»	283
«Заради цього варто жить...»	359
«Затишає вітер...»	187
«Затяжна відлига березнева...»	191
«Зацвітає синій виноград...»	108
«Здається іноді, що інших не було...»	346
«Земля підсохла, парості пробились...»	201
«Знайомству нашому багато років...»	58
«Знаю, що у тебе я єдиний...»	139
«Зненацька хмари небо заступили...»	6
«Знов відчуваю подих твій п'янкий...»	137
«Знов подих весни ми відчули...»	160
«Знов теплом зігриваюсь твоїм...»	330
«Знову осінь заступила літо...»	120
«Знову ранок забринів струною...»	169
«Знову сонце над нами і вітер п'янкий...»	26
«Зорі в небі ясні, загадкові...»	12
«Зранку хмарно, тихо...»	153
«З'явилась ти з-поміж високих хвиль...»	344
«І знов дощі, негода зтягнулась...»	312
«І знову дощ...»	252

Олександр Високий

«Ірреальність всього, що оточує нас...»	221
«Йшла громовиця...»	78
«Квітнєве сонце розтопило кучугури...»	181
«Коли в житті, мов у пустелі...»	339
«Коли в труді натомлюю я руки...»	245
«Коли ми разом – варто жити...»	43
«Коли не стане сил терпіти...»	87
«Коли печаль мене поглине...»	122
«Коли проталинами вкрилося узлісся...»	188
«Коли спекотний літній день...»	89
«Коли ти поруч, тепла і сонлива...»	115
«Короткий наш візит до жовтих кленів...»	310
«Кохана, весна на підході...»	322
«Кохання приходить весною...»	272
«Кохання світ...»	3
«Краплі стукотіли в склопакет...»	253
«Крізь лапате листя винограду...»	202
«Крізь шелест листя уночі...»	271
«Липи цвітуть...»	39
«Липнева небачена злива...»	249
«Липнєве сонце сушить трави, квіти...»	246
«Липневий вечір теплий аж занадто...»	255
«Літак мене здіймає над землею...»	126
«Літо повернулось, хоч і осінь...»	349
«Любов – це тайна...»	38
«Любов дітей...»	313
«Мені вже нічого не треба...»	242

«Мені дітей подарувала доля...»	143
«Мені завжди твоєї ніжності бракує...»	52
«Ми в саду обожнюєм сидіти...»	207
«Ми вже ніколи більш не розлучались...»	320
«Ми довго мріяли кудись...»	145
«Ми з поля повертались у село...»	267
«Ми зранку пішли по гриби...»	309
«Ми зустрічались вечорами літніми...»	32
«Ми коханням нашим молоді...»	88
«Ми не романтики...»	41
«Ми опинились в лісі вересневім...»	304
«Ми розмовляємо, та правда не в розмові...»	27
«Ми сіли у шлюпку...»	175
«Ми скоро стрінемося, я в цьому певен...»	44
«Ми такої зими не чекали...»	151
«Ми тоді не розминулись...»	71
«Милі очі світять мені в душу...»	362
«Минуле зникло, мов в тумані...»	67
«Міст перейшли – і перед нами поле...»	222
«Моє серце давно неподільне...»	248
«Мої губи тебе відшукали...»	171
«На все прийдешне воля Неба...»	34
«На десерт – пастила і цукати...»	315
«На жовтих землях древнього Єгипту...»	124
«На міст піднявшись, ми дивились вдалину...»	114
«На пляж піщаний я прийшов опівдні...»	97
«На покосі, під узліссям майже...»	261

Олександр Високий

«На свято осіннє Покрову...»	335
«Надвечір'я тихе і прозоре...»	218
«Найкраще було вже...»	112
«Нам листопад приніс яскраві барви...»	302
«Намалюєш і помиєш пензлі...»	200
«Нарешті літня спека відступила...»	266
«Нарешті!» – я мовив, коли...»	92
«Нас дощ застав, коли ми по суніці...»	138
«Нас кохання веде по життю...»	119
«Нас непокоять власні діти...»	116
«Наш будинок потопає в квітах...»	211
«Наша близькість слів не потребує...»	209
«Наша затишна, тепла оселя...»	178
«Наші долі поєднала осінь...»	148
«Наші ноги море омивало...»	132
«Не всі слова сказав тобі ласкаві...»	154
«Не жалієш ти ні рук своїх, ні серця...»	84
«Не парфумом пахнеш, а квітками...»	230
«Не підкорився я непроханій журбі...»	164
«Негода відступила і на небі...»	314
«Незабудки лагідні, тендітні...»	329
«Нічого в світі випадковим не буває...»	103
«Нічого мені вже не треба...»	357
«Ніщо так не хвилює серце...»	270
«Новий світанок барвами пролився...»	4
«Обізвались перші солов'ї...»	234
«Образ твій вигадувать не стану...»	56

«Опівдні жовте сонце мріє...»	186
«Осінній дощ...»	159
«Осінь – час прощання і печалі...»	163
«Останній день весни на попередні схожий...»	224
«Ось і чай...»	25
«Ось тобі підсніжники в бутонах...»	168
«Падають утомлено на квіти...»	240
«Пам'ятаєш наш весільний вальс?...»	134
«Панує спокій в нашому дворі...»	98
«Пахли терпко, п'янку чорнобривці...»	276
«– Персики?! – Зраділи наші діти...»	256
«Перший сніг...»	142
«Перші квіти ніжні, кольорові...»	205
«Під впливом чуття, що хвилює...»	131
«Під кущем бузковим зацвіли...»	328
«Під пухнастим снігом ти стояла...»	172
«Підійшла і поруч зупинилась...»	196
«Пізній вечір...»	247
«Пізня осінь жовтим конфеті...»	121
«Після дощу стежиною пішла ти...»	264
«Після зливи на листі – перлини зі скла...»	7
«Після мряки й дощів повернулась зима...»	30
«Повелів позабути про інших...»	340
«Погляд твій замріяним стає...»	323
«– Подивись, кохана, вже світає...»	358
«Поніжитися любиш ти в постелі...»	331
«Пора вже підсумки підбити...»	118

Олександр Високий

«Поцілунок твій мене обіпк...»	192
«Приходить осінь з вітром і дощами...»	361
«Про біль сказали милі очі...»	65
«Прокотився гуркіт над обійстям...»	311
«Проміння сонця заблукало в вітах...»	306
«Проміння сонячне лягло в твої долоні...»	45
«Радіо я, що знову поруч ти...»	29
«Ревнива жінка...»	86
«Розквітли жоржини і айстри...»	278
«Розходився вітер над обійстям...»	290
«Рясно квітне у садочку вишня...»	297
«Рясно квітнуть жовті чорнобривці...»	288
«Своє життя не уявляю...»	184
«Серед лісу, де росли ялиці...»	28
«Серед розмови раптом замовкаєш...»	345
«Синє небо – така безодня!...»	77
«Синій ранок зазирнув у вікна...»	194
«Сім'я – не більше як данина давнині...»	93
«Сірі хмари затягнули небо...»	353
«Смеркалось швидко...»	9
«Сніг укриває сльотяні стежини...»	101
«Солов'ї обізвались із гаю...»	198
«Сонце пестить айстри і жоржини...»	301
«Сонячне проміння розбудило...»	355
«Спекотний серпень наче вгамувався...»	293
«Спекотою дихало літо...»	227
«Спустившись в яр, ми перейшли струмочок...»	299

«Стихає дощ, звисають краплі...»	75
«Стулки вікон протягом відкрило...»	183
«Сьогодні вранці цвіт троянд розкрився...»	123
«Та зустріч легендою стала...»	14
«Там, де трава стоїть рясна...»	284
«Твій погляд мене опалив...»	5
«Твоя жіночість неабияк вабить...»	243
«Твоя шляхетність іноді дивує...»	214
«Тепле повітря, і сонце яскраве...»	231
«Ти в дзеркалі знаходиш відображення...»	60
«Ти в море йшла...»	324
«Ти в пестоцах і ніжна, і гаряча...»	204
«Ти в спальню нарешті ввійшла...»	354
«Ти взяла тюльпани – і помітно...»	360
«Ти вийшла до мене, коли...»	170
«Ти внесла у кімнату півонії...»	348
«Ти до мене прийшла...»	268
«Ти до мене рвучко притулилась...»	216
«Ти з першим променем і з першою зорею...»	262
«Ти знов ідеш, нам розставатись час...»	36
«Ти лицем до квітів пригорнулась...»	24
«Ти любиш зустрічать ранкове сонце...»	308
«Ти любиш працювати на землі...»	250
«Ти малюєш море і вітрила...»	199
«Ти мене і цілуєш, і пестиш...»	174
«Ти мене розумієш без слів...»	279
«Ти мене сьогодні запитала...»	350

Олександр Високий

«Ти монети кидала у море...»	129
«Ти нахилилась і мене поцілувала...»	11
«Ти не посіла вищі п'єдестали...»	176
«Ти неспішно, ледь чутно губами...»	195
«Ти ніколи мені не казала...»	165
«Ти пам'ятаєш вечір біля річки...»	327
«Ти пам'ятаєш, мила, як весною...»	336
«Ти пам'ятаєш, я поїхав ненадовго...»	79
«Ти полинула в спомин сьогодні...»	155
«Ти прийшла – і все навкруг змінилось...»	16
«Ти прийшла і юна, і невинна...»	150
«Ти притулилась, ніжна і гаряча...»	193
«Ти приходиш тільки вечорами...»	64
«Ти пухке волосся розчесала...»	235
«Ти у мене відібрала насолоду...»	282
«Ти чекала – і воно здійснилось...»	70
«Тихий вітер в спекотну пору...»	102
«Тихий сад листвою шурхотить...»	54
«Тільки ти в моїм серці, в душі...»	22
«То було Небесне провидіння...»	46
«– Тобі ця сукня, люба, так пасує...»	220
«Травневі дні приносять щастя...»	95
«Травневі ночі пречудові...»	66
«Траплялось все в моїй нелегкій долі...»	352
«Три жоржини я приніс тобі...»	42
«Тут та ж краса, яка була раніше...»	83
«У барвистій короткій спідниці...»	215

«У густій і пахучій траві...»	228
«У друзів нам буває добре, втім...»	136
«У кімнату ллється сонця повинь...»	356
«У кожного в житті є досвід пілігрима...»	47
«У кожного дощу є свій мотив...»	63
«У липні світ наповнений тепла...»	76
«У ліс, що пах настоєм хвої...»	251
«У літньому лісі під кленами...»	307
«У мене тільки ти і більш нікого...»	363
«У нашого міста суттєвий недолік...»	13
«У нашому житті любов панує...»	140
«У небі ген хмаринка проплива...»	298
«У передсвятю зацвіли тюльпани...»	206
«У полі пахнуть полини...»	281
«У ранковій напівпрохолоді...»	259
«У садку серед вишень і слив...»	212
«У садку, оповитім туманом...»	254
«У тебе, нені чотирьох...»	57
«У цьому місті ми любов пізнали...»	59
«У щастя формули немає...»	166
«...Усе змінилося відтоді...»	277
«Хай стверджують, що все вже відбулось...»	37
«Хитається віття зелене...»	237
«Цвіте бузок...»	104
«Це сьогодні дивляться на статки...»	50
«Цокотять краплини по відливах...»	295
«Цьогоріч чудовий виноград...»	347

Олександр Високий

«Червона рідина в бокалі...»	190
«Червоні і жовті тюльпани...»	203
«Шелестіли яблуні і вишні...»	239
«Ще тиждень і настане літо...»	213
«Що може бути кращим за весну...»	319
«Я – Водолій, ти – Овен, впертий, гордий...»	80
«Я бачив у сутінках диво...»	210
«Я без тебе, чуєш, божеволію...»	189
«Я в полоні очей твоїх ніжних...»	55
«Я весь – в полоні краси твоєї...»	135
«Я вже не можу жити без страждання...»	20
«Я від тебе за тисячу миль...»	144
«Я для тебе пишу, лиш для тебе...»	182
«Я до тебе вночі припадаю...»	280
«Я до тебе приходжу щоночі...»	85
«Я доброту людську благословляю...»	133
«Я звернув до лісу в літню пору...»	99
«Я звернув з дороги на узлісся...»	258
«Я зібрався їхати, на прощання...»	96
«Я знаю: ти – моє спасіння...»	127
«Я іншою не марив уві сні...»	321
«Я копав криницю біля сливи...»	232
«Я не вірю тим, хто про кохання...»	73
«Я не забув далекий травень...»	273
«Я приніс ромашки: «Ось, дивися...»	23
«Я приніс тобі білі тюльпани...»	69
«Я проханням, нарешті, скорився...»	177

Образ твій вигадувать не стану

«Я так і знав: не все ще розказали...»	333
«Я так люблю живу стихію моря...»	94
«Я тебе не ревную...»	318
«Я щось розповідав, а ти сміялась...»	61
«Як же легко змінюються барви...»	316
«Яка стежина привела до тебе?..»	173

Олександр Високий

Зміст

«Кохання світ...»	3
«Новий світанок барвами пролився...»	4
«Твій погляд мене опалив...»	5
«Зненацька хмари небо заступили...»	6
«Після зливи на листі – перлини зі скла...»	7
«Без кохання жити неможливо...»	8
«Смеркалось швидко...»	9
«Ах, яка сьогодні ти красива...»	10
«Ти нахилилась і мене поцілувала...»	11
«Зорі в небі ясні, загадкові...»	12
«У нашого міста суттєвий недолік...»	13
«Та зустріч легендою стала...»	14
«Дощ припинився...»	15
«Ти прийшла – і все навкруг змінилось...»	16
«День наповнився світлом і свіжістю...»	17
«Загадкова ти, мов казка без закінчення...»	18
«В руках моїх перші тюльпани...»	19
«Я вже не можу жити без страждання...»	20
«Замріявшись, ти у вікно дивилась...»	21
«Тільки ти в моїм серці, в душі...»	22
«Я приніс ромашки: «Ось, дивися...»	23
«Ти лицем до квітів пригорнулась...»	24
«Ось і чай...»	25
«Знову сонце над нами і вітер п'янкий...»	26
«Ми розмовляємо, та правда не в розмові...»	27

«Серед лісу, де росли ялиці...»	28
«Радію я, що знову поруч ти...»	29
«Після мряки й дощів повернулась зима...»	30
«В негараздах погодних є плюс...»	31
«Ми зустрічались вечорами літніми...»	32
«В промінчиках твоєї диво-ласки...»	33
«На все прийдешне воля Неба...»	34
«Є в житті момент для оптимізму...»	35
«Ти знов ідеш, нам розставатись час...»	36
«Хай стверджують, що все вже відбулось...»	37
«Любов – це тайна...»	38
«Липи цвітуть...»	39
«В красі осінній є триумф, і біль, і гріх...»	40
«Ми не романтики...»	41
«Три жоржини я приніс тобі...»	42
«Коли ми разом – варто жити...»	43
«Ми скоро стрінемось, я в цьому певен...»	44
«Проміння сонячне лягло в твої долоні...»	45
«То було Небесне провидіння...»	46
«У кожного в житті є досвід пілігрима...»	47
«Вересневі замріяні айстри...»	48
«Все небо в хмарах, котрий день дощі...»	49
«Це сьогодні дивляться на статки...»	50
«В хризантемах, білих і холодних...»	51
«Мені завжди твоєї ніжності бракує...»	52
«Все в природі блідо і примарно...»	53
«Тихий сад листвою шурхотить...»	54

Олександр Високий

«Я в полоні очей твоїх ніжних...»	55
«Образ твій вигадувать не стану...»	56
«У тебе, нені чотирьох...»	57
«Знайомству нашому багато років...»	58
«У цьому місті ми любов пізнали...»	59
«Ти в дзеркалі знаходиш відображення...»	60
«Я щось розповідав, а ти сміялась...»	61
«Впало перше сонячне проміння...»	62
«У кожного дощ є свій мотив...»	63
«Ти приходиш тільки вечорами...»	64
«Про біль сказали милі очі...»	65
«Травневі ночі пречудові...»	66
«Минуле зникло, мов в тумані...»	67
«Від сонця носиш темні окуляри...»	68
«Я приніс тобі білі тюльпани...»	69
«Ти чекала – і воно здійснилось...»	70
«Ми тоді не розминулись...»	71
«Вітри чарівні привели до тебе...»	72
«Я не вірю тим, хто про кохання...»	73
«Стихає дощ, звисають краплі...»	75
«У липні світ наповнений тепла...»	76
«Синє небо – така безодня!...»	77
«Йшла громовиця...»	78
«Ти пам'ятаєш, я поїхав ненадовго...»	79
«Я – Водолій, ти – Овен, впертий, гордий...»	80
«Автобус мчав, гули покришки...»	81
«Тут та ж краса, яка була раніше...»	83

«Не жалієш ти ні рук своїх, ні серця...»	84
«Я до тебе приходжу щоночі...»	85
«Ревнива жінка...»	86
«Коли не стане сил терпіти...»	87
«Ми коханням нашим молоді...»	88
«Коли спекотний літній день...»	89
«День нашого весілля – теплий, тихий, ясний...»	90
«Вік жінки помітний відтоді...»	91
«Нарешті!» – я мовив, коли...»	92
«Сім'я – не більше як данина давнині...»	93
«Я так люблю живу стихію моря...»	94
«Травневі дні приносять щастя...»	95
«Я зібрався їхать, на прощання...»	96
«На пляж піщаний я прийшов опівдні...»	97
«Панує спокій в нашому дворі...»	98
«Я звернув до лісу в літню пору...»	99
«Сніг укриває сльотяні стежини...»	101
«Тихий вітер в спекотну пору...»	102
«Нічого в світі випадковим не буває...»	103
«Цвіте бузок...»	104
«В раю зійдуться наші душі знов...»	105
«Ділами вічно заклопотані...»	106
«В сьогодніні, повір, тільки ти...»	107
«Зацвітає синій виноград...»	108
«В зеніті осінь...»	109
«А все-таки життя прекрасне...»	110
«Гроза пішла...»	111

Олександр Високий

«Найкраще було вже...»	112
«Дрижить за вікнами нічна імла...»	113
«На міст піднявшись, ми дивились вдалину...» .	114
«Коли ти поруч, тепла і сонлива...»	115
«Нас непокоять власні діти...»	116
«В твоїх руках троянди білі...»	117
«Пора вже підсумки підбити...»	118
«Нас кохання веде по життю...»	119
«Знову осінь заступила літо...»	120
«Пізня осінь жовтим конфеті...»	121
«Коли печаль мене поглине...»	122
«Сьогодні вранці цвіт троянд розкрився...»	123
«На жовтих землях древнього Єгипту...»	124
«В купе вагону «Київ-Запоріжжя»...»	125
«Літак мене здіймає над землею...»	126
«Я знаю: ти – моє спасіння...»	127
«До Мертвого моря рукою подать...»	128
«Ти монети кидала у море...»	129
«Вже двійко діток мали на руках...»	130
«Під впливом чуття, що хвилює...»	131
«Наші ноги море омивало...»	132
«Я доброту людську благословляю...»	133
«Пам'ятаєш наш весільний вальс?...»	134
«Я весь – в полоні краси твоєї...»	135
«У друзів нам буває добре, втім...»	136
«Знов відчуваю подих твій п'яний...»	137
«Нас дощ застав, коли ми по суніці...»	138

«Знаю, що у тебе я єдиний...»	139
«У нашому житті любов панує...»	140
«Перший сніг...»	142
«Мені дітей подарувала доля...»	143
«Я від тебе за тисячу миль...»	144
«Ми довго мріяли кудись...»	145
«Вдень панує спека і задуха...»	146
«З минулого не повернуть нічого...»	147
«Наші долі поєднала осінь...»	148
«В кімнату тихий ранок завітав...»	149
«Ти прийшла і юна, і невинна...»	150
«Ми такої зими не чекали...»	151
«Все в тобі від Бога і природи...»	152
«Зранку хмарно, тихо...»	153
«Не всі слова сказав тобі ласкаві...»	154
«Ти полинула в спомин сьогодні...»	155
«Багато років відданість і ніжність...»	156
«Голубіє небо над рікою...»	157
«Другий тиждень волога погода...»	158
«Осіній дощ...»	159
«Знов подих весни ми відчули...»	160
«Говори мені лиш про кохання...»	161
«Заметіль затулила півнеба...»	162
«Осінь – час прощання і печалі...»	163
«Не підкорився я непроханій журбі...»	164
«Ти ніколи мені не казала...»	165
«У щастя формули немає...»	166

Олександр Високий

«Заметіль врешті-решт вгамувалась...»	167
«Ось тобі підсніжники в бутонах...»	168
«Знову ранок забринів струною...»	169
«Ти вийшла до мене, коли...»	170
«Мої губи тебе відшукали...»	171
«Під пухнастим снігом ти стояла...»	172
«Яка стежина привела до тебе?...»	173
«Ти мене і цілуєш, і пестиш...»	174
«Ми сіли у шлюпку...»	175
«Ти не посіла вищі п'єдестали...»	176
«Я проханням, нарешті, скорився...»	177
«Наша затишна, тепла оселя...»	178
«А що таке справжня любов?...»	179
«Березневе сонячне проміння...»	180
«Квітневе сонце розтопило кучугури...»	181
«Я для тебе пишу, лиш для тебе...»	182
«Стулки вікон протягом відкрило...»	183
«Своє життя не уявляю...»	184
«Двох сердець я відчуваю стуки...»	185
«Опівдні жовте сонце мріє...»	186
«Затишає вітер...»	187
«Коли проталинами вкрилося узлісся...»	188
«Я без тебе, чуєш, божеволію...»	189
«Червона рідина в бокалі...»	190
«Затяжна відлига березнева...»	191
«Поцілунок твій мене обпік...»	192
«Ти притулилась, ніжна і гаряча...»	193

«Синій ранок зазирнув у вікна...»	194
«Ти неспішно, ледь чутно губами...»	195
«Підійшла і поруч зупинилась...»	196
«Є в тобі щось миле і приємне...»	197
«Солов'ї обізвались із гаю...»	198
«Ти малюєш море і вітрила...»	199
«Намалюєш і помиєш пензлі...»	200
«Земля підсохла, парості пробились...»	201
«Крізь лапате листя винограду...»	202
«Червоні і жовті тюльпани...»	203
«Ти в пестошах і ніжна, і гаряча...»	204
«Перші квіти ніжні, кольорові...»	205
«У передсвятю зацвіли тюльпани...»	206
«Ми в саду обожнюєм сидіти...»	207
«Був теплий по-літньому день...»	208
«Наша близькість слів не потребує...»	209
«Я бачив у сутінках диво...»	210
«Наш будинок потопає в квітах...»	211
«У садку серед вишень і слив...»	212
«Ще тиждень і настане літо...»	213
«Твоя шляхетність іноді дивує...»	214
«У барвистій короткій спідниці...»	215
«Ти до мене рвучко притулилась...»	216
«Дві грядки улюблених айстр...»	217
«Надвечір'я тихе і прозоре...»	218
«Жовте сонце з обрієм межує...»	219
«— Тобі ця сукня, любя, так пасує...»	220

Олександр Високий

«Ірреальність всього, що оточує нас...»	221
«Міст перейшли – і перед нами поле...»	222
«– Відкрий конверт...»	223
«Останній день весни на попередні схожий...»	224
«Донеслась мелодія із зали...»	225
«Бубонцями бились у вікно...»	226
«Спекотою дихало літо...»	227
«У густій і пахучій траві...»	228
«В полі ти затрималась, а тому...»	229
«Не парфумом пахнеш, а квітками...»	230
«Тепле повітря, і сонце яскраве...»	231
«Я копав криницю біля сливи...»	232
«Обізвались перші солов'ї...»	234
«Ти пухке волосся розчесала...»	235
«Вдень спекотно, часом аж занадто...»	236
«Хитається віття зелене...»	237
«Від спеки все живе сховалось в тінь...»	238
«Шелестіли яблуні і вишні...»	239
«Падають утомлено на квіти...»	240
«Закохані, ми вже не помічали...»	241
«Мені вже нічого не треба...»	242
«Твоя жіночість неабияк вабить...»	243
«В нашому садку розквітли рожі...»	244
«Коли в труді натомлюю я руки...»	245
«Липневе сонце сушить трави, квіти...»	246
«Пізній вечір...»	247
«Моє серце давно неподільне...»	248

«Липнева небачена злива...»	249
«Ти любиш працювати на землі...»	250
«У ліс, що пах настоєм хвої...»	251
«І знову дощ...»	252
«Краплі стукотіли в склопакет...»	253
«У садку, оповитім туманом...»	254
«Липневий вечір теплий аж занадто...»	255
«– Персики?! – Зраділи наші діти...»	256
«Вже зорі мріяли на небі...»	257
«Я звернув з дороги на узлісся...»	258
«У ранковій напівпрохолоді...»	259
«З неба сипала мжичка холодна...»	260
«На покосі, під узліссям майже...»	261
«Ти з першим променем і з першою зорею...»	262
«В стосунках наших є закономірність...»	263
«Після дощу стежиною пішла ти...»	264
«Без туги, без жалю, без болю...»	265
«Нарешті літня спека відступила...»	266
«Ми з поля повертались у село...»	267
«Ти до мене прийшла...»	268
«Від спеки зникає вся природа...»	269
«Ніщо так не хвилює серце...»	270
«Крізь шелест листя уночі...»	271
«Кохання приходить весною...»	272
«Я не забув далекий травень...»	273
«Вже літо сховалось за обрій...»	274
«Дозріли яблука в саду...»	275

Олександр Високий

«Пахли терпко, п'янку чорнобривці...»	276
«...Усе змінилося відтоді...»	277
«Розквітли жоржини і айстри...»	278
«Ти мене розумієш без слів...»	279
«Я до тебе вночі припадаю...»	280
«У полі пахнуть полини...»	281
«Ти у мене відібрала насолоду...»	282
«Запашних вареників, сметани...»	283
«Там, де трава стоїть рясна...»	284
«З неба дивляться замріяно зірки...»	285
«В полі є стежина до криниці...»	286
«Вдень летять на квіт блакитний м'яти...»	287
«Рясно квітнуть жовті чорнобривці...»	288
«Вночі учора снилося мені...»	289
«Розходився вітер над обійстям...»	290
«Гарний настрій, мабуть, від погоди...»	291
«Виноградне листя шелестить...»	292
«Спекотний серпень наче вгамувався...»	293
«З вітрами і холодними дощами...»	294
«Цокотять краплини по відливах...»	295
«Вже настали перші холоди...»	296
«Рясно квітне у садочку вишня...»	297
«У небі ген хмаринка проплива...»	298
«Спустившись в яр, ми перейшли струмочок...»	299
«Вереснева сонячна погода...»	300
«Сонце пестить айстри і жоржини...»	301
«Нам листопад приніс яскраві барви...»	302

«З яблуні злітає жовте листя...»	303
«Ми опинились в лісі вересневім...»	304
«Біля хати рясніють півонії...»	305
«Проміння сонця заблукало в вігах...»	306
«У літньому лісі під кленами...»	307
«Ти любиш зустрічать ранкове сонце...»	308
«Ми зранку пішли по гриби...»	309
«Короткий наш візит до жовтих кленів...»	310
«Прокотився гуркіт над обійстям...»	311
«І знов дощі, негода зтягнулась...»	312
«Любов дітей...»	313
«Негода відступила і на небі...»	314
«На десерт – пастила і цукати...»	315
«Як же легко змінюються барви...»	316
«Дивлюсь на фото, на якому ми...»	317
«Я тебе не ревную...»	318
«Що може бути кращим за весну...»	319
«Ми вже ніколи більш не розлучались...»	320
«Я іншою не марив уві сні...»	321
«Кохана, весна на підході...»	322
«Погляд твій замріяним стає...»	323
«Ти в море йшла...»	324
«В житті багато значить випадковість...»	325
«Були й помилки...»	326
«Ти пам'ятаєш вечір біля річки...»	327
«Під кущем бузковим зацвіли...»	328
«Незабудки лагідні, тендітні...»	329

Олександр Високий

«Знов теплом зігриваюсь твоїм...»	330
«Поніжитися любиш ти в постелі...»	331
«В кімнату нашу знов прийшов світанок...»	322
«Я так і знав: не все ще розказали...»	333
«В очах твоїх, в усмішці, в рухах...»	334
«На свято осіннє Покрову...»	335
«Ти пам'ятаєш, мила, як весною...»	336
«З тобою або без тебе...»	338
«Коли в житті, мов у пустелі...»	339
«Повелів позабути про інших...»	340
«За вікнами вітер...»	341
«Візит гостей – то завжди свято...»	342
«З'явилась ти з-поміж високих хвиль...»	344
«Серед розмови раптом замовкаєш...»	345
«Здається іноді, що інших не було...»	346
«Цьогоріч чудовий виноград...»	347
«Ти внесла у кімнату півонії...»	348
«Літо повернулось, хоч і осінь...»	349
«Ти мене сьогодні запитала...»	350
«Вечірній повів з нашого ставка...»	351
«Траплялось все в моїй нелегкій долі...»	352
«Сірі хмари затягнули небо...»	353
«Ти в спальню нарешті ввійшла...»	354
«Сонячне проміння розбудило...»	355
«У кімнату летється сонця повінь...»	356
«Нічого мені вже не треба...»	357
«– Подивись, кохана, вже світає...»	358

Образ твій вигадувать не стану

«Заради цього варто жить...»	359
«Ти взяла тюльпани – і помітно...»	360
«Приходить осінь з вітром і дощами...»	361
«Милі очі світять мені в душу...»	362
«У мене тільки ти і більш нікого...»	363
Алфавітний покажчик	364

Літературно-художнє видання

Високий Олександр Миколайович

Образ твоїй вигадувать не стану

Поезії

Редактор: В. М. Красовський

Коректори: І. В. Клименко, Д. В. Стоцька, Л. О. Бугай

Дизайн та верстка: Марина Іванцова

ivantsova.marina@inbox.ru

Здано до друку 05.04.2011. Підписано до друку 05.04.2011
Формат 70x100¹/₁₆. Папір офсетний. Друк офсетний. Гарнітура Times.
Умов. друк. арк. 57,51. Друк. арк. 44,375. Умов. облік-вид. арк. 73,5
Замовлення № 28 від 05.04.2011. Наклад 1500 пр.
ДДП «Експо-Друк»
03680, Київ, пр-т академіка Глушкова, 1

Видавництво «Світгляд»
02192, Київ, вул. Миропільська, 17
Свідоцтво Державного комітету інформаційної політики
ДК №1427 від 10.07.2003 р.

Довідки за тел.: 093-125-23-19, 095-873-36-14, 098-319-04-58.

E-mail: vysokiy@ukr.net